

Gratis e-bok!

LARS HEDEGAARD
MUHAMMEDS
FLICKOR

Våld, mord och våldtäkter i Islams hus

Muhammeds flickor

Av Lars Hedegaard har tidligere utgivits (urval):

- Fra krig til krig: Tiden 1914-45* (sammen med Henrik Adrian). København, G.E.C. Gad, 1974
- Den amerikanske fred: Tiden 1945-62*. København, G.E.C. Gad, 1975
- Den permanente krise: Tiden 1962-79*. København, G.E.C. Gad, 1979
- Krise og oprud: Tiden 1945-84*. København, Gjellerup og Gad, 1984
- »Den 11. september som historie« i Helle Merete Brix og Torben Hansen (red.): *Islam i Vesten: På Koranens vej?* København, Tiderne Skifter, 2002
- I krigens hus: Islams kolonisering af Vesten* (sammen med Helle Merete Brix og Torben Hansen). Århus, Hovedland, 2003
- »The Growth of Islam in Denmark and the Future of Secularism« i Kurt Almqvist (red.): *The Secular State and Islam in Europe*. Stockholm, Axel and Margaret Ax:son Johnson Foundation, 2007
- »In tyrannos« i Morten Uhrskov Jensen (red.): *Jorden tro: Festskrift til Søren Krarup*. Odense, Lysias, 2007
- »Free Speech: Its Benefits and Limitations« i Süheyla Kirca og LuEtt Hanson (red.): *Freedom and Prejudice: Approaches to Media and Culture*. Istanbul, Bahcesehir University Press, 2008
- Red.: *Kampen om Den Kolde Krig: Festskrift til Bent Jensen*. København, Gyldendal, 2008
- »De cartoon-jihad en de opkomst van parallelle samenlevingen« i Hans Jansen og Bert Snel (red.): *Eindstrijd: De finale clash tussen het liberale Westen en een traditionele islam*. Amsterdam, Uitgeverij Van Praag, 2009
- Groft sagt*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- I 400 års krigen: Islams strategi, EU og frihedens endeligt* (sammen med Mogens Camre). Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- Mikael Jalving og Lars Hedegaard (red.): *Frihedens væsen: Fra Perikles til Hirsi Ali*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- Verden var så rød, mor: Erindringer 1942-1980*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2010
- Ræven går derude, mor: Erindringer 1980-2011*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2011
- Muhammeds piger: Vold, mord og voldtægter i Islams Hus*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2011
- Den forbudte sandhed: Sidste udkald for Vesten* (sammen med Mogens Camre). Roskilde, Den Danske Forenings Forlag, 2013

LARS HEDEGAARD

Muhammeds flickor

Våld, mord och våldtäkter i Islams hus

THE FREE SPEECH LIBRARY

Muhammeds flickor

CREATIVE COMMONS: ERKÄNNANDE,

INGA BEARBETNINGAR

CC BY-ND

Licensen Creative Commons erkännande, inga bearbetningar, innebär att upphovsmannen tillåter kopiering och spridning, kommersiell och icke-kommersiell, men tillåter inte att verket bearbetas. Den som sprider upphovsmannens verk i elektroniskt format under denna licens skall sprida verket oförändrat och obearbetat. I samband med spridning av verket ska upphovsmannen anges. En restriktion föreligger. Endast upphovsmannen och förlaget äger rätt att ge ut den tryckta boken i mekaniskt format. Lars Hedegaard och förlaget.

Förlag: The Free Speech Library/Trykkefrihedsselskabets Bibliotek

Översättning: Maria Celander

ISBN 978-87-92417-29-9

The Free Speech Library/Trykkefrihedsselskabets Bibliotek

BBC – Box 308

Vesterbrogade 208, DK-1800 Frederiksberg C, Danmark

Kontakt: info@d-intl.com

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Förord av Nicolai Sennels	7
Inledning av Lars Hedegaard.....	13
Kapitel 1 ● Muhammeds generaliseringar	18
Kapitel 2 ● Lärdomen från Egypten.....	43
Kapitel 3 ● Resande i våldtäkt	51
Kapitel 4 ● Män som äger kvinnor.....	66
Kapitel 5 ● Övergiven av Gud och människor	89
Kapitel 6 ● Den slutgiltiga lösningen	106
Kapitel 7 ● Det onämnbara	123
Kapitel 8 ● Islam behöver en revolution	137
Litteratur	143

FÖRORD

Psykologiska konsekvenser av den islamiska kvinnosynen

AV NICOLAI SENNELS,

LEGITIMERAD PSYKOLOG OCH FÖRFATTARE

Varje humanist som intresserar sig för mänskliga rättigheter, kärlek och jämställdhet mellan könen kommer att finna Lars Hede-
gaards bok synnerligen relevant. Som alla andra religioner och kulturer har också islam och muslimsk kultur en psykologisk inverkan på de människor som växer upp i den. Ett centralt element i de samhällen och traditioner som blommat upp under islam är könens roller och rättigheter. Som psykolog intresserar jag mig särskilt för de mentala konsekvenserna av islamisk kvinno-
syn, däribland det underutforskade området sexuella och psykologiska konsekvenser för män.

Islam fråntar kvinnor en lång rad basala rättigheter till saker de flesta icke-muslimer tar för självklara. Det gäller rätten att själv välja sina kläder, fritidsaktiviteter och livsstil, sina vänner, sexualitet och partner. Personliga val som till exempel vart man vill åka ska normalt godkännas av manliga familjemedlemmar, och den sociala kontrollen är oftast mycket omfattande.¹ Det behövs inte så många exempel på misshandel, inspärning, utfrysning ur familjen, till och med mordhot och mord, förrän bara de modigaste och mest desperata vågar bryta med religionen och familjens krav. Till detta ska läggas de islamiska skrifternas skrämmande beskrivningar av vad män ska göra med olydiga och otuktiga kvinnor före döden och vad Allah gör med dem efter. Med detta i åtanke är det inte svårt att förstå varför många muslimska kvinnor hävdar att de accepterar sharians krav på beslöjning och underordning "frivilligt".

För det första har de sedan födseln uppfostrats och skrämts till att tro på denna kvinno-
syn. Som psykologer och psykoterapeuter erfar dagligen, kan till och med de mest omänskliga värderingar och beteendemönster upplevas som naturliga och som en oundviklig del av ens identitet när de kommer med modersmjölken. För det andra kan de lika bra omfamna det, eftersom det liksom vädret är ett faktum man inte kan göra något åt.

Det finns ett ständigt överhängande hot om att ens barn kan bli ihjälslaget av andra muslimer om det uppför sig "oislamiskt". Detta gör att även föräldrar som vill ge sina barn en mindre dogmatisk livs-
syn kan känna sig tvingade att uppfostra dem enligt sharians misantropiska regler.

---

¹<http://www.alsresearch.dk/uploads/Publikationer/Bilag%203-4-Ung-2011.pdf>

De äkta islamofoberna, alltså de som fruktar islam mest, är med andra ord muslimerna själva. Vad annat än fruktan skulle kunna få människor att acceptera ett sådant förtryckande system? Dessa saker sammantaget gör att islams 1 400 år gamla kvinnosyn har kunnat överleva till i dag.

Vilka psykologiska effekter har en sådan kvinnosyn på männen? Man behöver väl varken vara psykolog eller ha befunnit sig särskilt länge i puberteten för att veta hur viktig upplevelsen av äkta kärlek mellan kvinna och man är för vår livskvalitet och känslomässiga mognad. Denna äkta kärlek kan bara existera när parterna möts som jämställda och ingen fruktar eller tvingar den andre. En sådan jämställdhet finns inte – vilket Hedegaard dokumenterar övertygande – varken i teoretisk eller i praktisk islam.

Islams kvinnosyn skapar ett motstånd hos mannen mot kvinnor, som kan göra det svårt för honom att ta lärdom av dem. Detta gör det svårt för många muslimska elever att respektera kvinnliga lärare. Och livet blir på alla sätt fattigare, när kvinnor och de mänskliga egenskaper de i många fall är så mycket bättre än män på att uttrycka, inte får möjlighet att berika samhället och dem som lever i det.

Bill Gates, grundare av Microsoft och en av världens rikaste män, beskrev det hela bra vid en könssegregerad konferens i Saudiarabien. Han fick frågan om vad han ansåg skulle till för att landet ska förbättra sin ekonomiska konkurrenskraft.

”Så länge ni bara använder hälften av ert lands talang kommer det aldrig att hända”, svarade Gates. Bara hälften av publiken applåderade, har Gates senare berättat.

Den islamiska kvinnosynen har inte bara betydelse för samhället och männens möjlighet att låta sig berikas av det täcka könet – med ekonomiska, utbildnings- och uppfostringsmässiga konsekvenser som följd. Det drabbar också männens sexualitet.

En västerländsk läkare² stationerad i Afghanistan beskrev hur en man från trakten kom till honom och frågade hur hans fru skulle kunna bli gravid. När läkaren svarade, reagerade mannen med avsky och sa: ”Hur kan man känna begär till en kvinna, som ju Gud har skapat

---

²<http://www.foxnews.com/politics/2010/01/28/afghan-men-struggle-sexual-identity-study-finds/>.

oren, när man kan vara tillsammans med en man, som ju är ren? Du har helt säkert fel.”

Ända sedan Sigmund Freuds tid har man vetat att en komplicerad syn på det motsatta könet påverkar sexualiteten. Uppfostras man med en kvinnosyn som gör det svårt att öppna sig för kvinnor, måste de sexuella drifterna få utlopp på annat sätt. Inte överraskande tar många sin tillflykt till homosexualitet, ett fenomen som är välbekant också bland celibata munkar inom katolicismen. I Afghanistan använder man i stor utsträckning ”pojkar utan skägg”, så kallade *bacha bareesh*, till prostitution och sexuellt upphetsande dans. Västerländska soldater stationerade i det starkt konservativa islamiska landet har också upplevt problem med att de manliga tolkarna smittade varandra med könssjukdomar och onanerade³ i deras åsyn. En rapport talar om att ”homosexuellt beteende är mycket vanligt bland pashtunska män ... pashtunska män har regelbundet sex med andra män, känner fysiskt begär efter andra män, har sexuella förhållanden med pojkar och avskyr kvinnor både socialt och sexuellt”.

En undersökning i Pakistan – som för övrigt betyder De renas land – fann att 95 procent⁴ av landets lastbilschaufförer har sex med unga pojkar. Den homosexuella pedofilin i Pakistan försiggår i närmast industriell skala, vilket också dokumenteras i den australiskproducerade dokumentären *Streets of Shame*. Nio av tio barn i vissa områden utsätts för sexuella övergrepp. Många mördas eller smittas med HIV.⁵ Landet har dessutom världsrekord⁶ i internetsökningar på ord som hästsex, åsnesex, våldtäktssex, barnsex, djursex, hundsex, kamelsex med mera.

Som psykolog tvivlar jag inte alls på att homosexuellt beteende också är mycket utbrett i alla andra muslimska länder och även bland muslimer i Väst. Den mer djupgående orsaken till att många muslimska våldtäktsmän föredrar att förgripa sig analt på sina kvinnliga

³<http://www.uriasposten.net/archives/18853>.

⁴<http://news.oneindia.in/2010/02/19/95percent-of-pak-truckers-indulge-in-sex-with-boy-helper.html>.

⁵<http://www.svtplay.se/video/1947849/pakistans-forlorade-pojkar>.

<http://www.abc.net.au/4corners/stories/2014/05/12/4000606.htm>.

⁶<http://www.foxnews.com/world/2010/07/12/data-shows-pakistan-googling-pornographic-material/>.

offer, finns förmodligen också här. Trots mer eller mindre officiella dödsstraff för homosexualitet, kämpar många muslimska länder inte överraskande förgäves för att undertrycka det.

Det är viktigt att understryka att jag inte uppfattar homosexualitet som något fel. Det som bekymrar mig är legaliseringen av övergrepp på barn och från ett psykologiskt perspektiv är det intressant hur denna kultur formar sexualiteten.

Det utbredda våldet mot flickor och kvinnor i muslimska familjer beror utan tvivel också – som redan nämnts – på religionens mycket nedsättande kvinnosyn.

Sett med en psykologs glasögon framstår Koranen och haditherna som krigspropaganda inte bara mot icke-muslimer, utan också mot deras egna fruar, döttrar och systrar. Liksom i krig gör de nedsättande beskrivningar av motparten, för att naturliga psykologiska hinder mot att skada andra människor ska försvagas. Bristen på äkta, jämställd kärlek och den negativa kvinnosyn som *Muhammads flickor* beskriver, resulterar ofta i våld och sexuellt utnyttjande inom familjen. Detta bör utan tvekan väcka stor medkänsla hos alla som ser en trygg barndom och ett lyckligt äktenskap som grundläggande för livskvalitet hos barn och vuxna.

Dessvärre visar en tämligen färsk internationell undersökning⁷ att också muslimer i Europa vill hålla fast vid Koranens mycket dogmatiska hållning till könsroller. Hela 75 procent av Europas muslimer anser att Koranen ska tolkas bokstavligt. Vad gäller den mot kvinnor och icke-muslimer våldsamt diskriminerande sharialagen, anser 65 procent att den är viktigare än demokratiskt stiftade lagar. Slutligen menar 60 procent att muslimer inte är tillräckligt religiösa, trots ovan nämnda tal. Vägen till en humanistisk reformation av islam förefaller alltså lång.

Kristina Aamand⁸, en dansk-pakistansk kvinna som arbetar för muslimska kvinnors rättigheter, understryker: ”Den sociala kontrollen av kvinnorna syftar till att bevara kärnan i den muslimska kulturen.”

Kanske är det därför de muslimska fundamentalisterna, som alltså

---

⁷http://www.wzb.eu/sites/default/files/u6/koopmans_englisch_ed.pdf.

⁸<http://blogs.jp.dk/kulturkloeften/2009/11/02/projekt-ny-m%C3%B8dom-inter-view-med-kristina-abu-khader-aamand/>.

utgör majoriteten av muslimer i Europa, är så ivriga att upprätthålla och sprida sharians lagar om kvinnor.

Det mest medkännande vi kan göra är att frigöra de muslimska kvinnorna. Därigenom möjliggör vi äkta kärlek mellan könen, till glädje för både män och deras fruar och döttrar. Då kan alla utveckla och bidra med sin fulla potential. Jag ser Lars Hedegaards tabu- och banbrytande bok som ett solidariskt försök att befria de muslimska män och kvinnor, som önskar träda ut ur sharians psykologiskt ödesdigra skugga och leva ett liv i äkta kärlek. Varken missriktad artighet, pinsamma behov av socialt erkännande eller politiska dogmer får stå i vägen för ett så ädelt mål.

INLEDNING

AV LARS HEDEGAARD

*Då aposteln beordrade att han skulle dräpas, sade Uqba:
"Men vem ska ta hand om mina barn, Oh Muhammed?"
"Helvetet", svarade han.¹*

Den 24 januari 2011 fick jag för första gången uppleva hur det var att sitta på de anklagades bänk i en dansk rättssal. Överåklagaren för Köpenhamn och Bornholm ansåg nämligen att jag hade brutit mot brottsbalkens paragraf 266b, stycke 1, genom att offentligen ha hotat, kränkt eller nedvärderat en grupp personer.

Det var till och med frågan om en mycket stor grupp. Uppskattningsvis någonstans mellan 1,2 och 1,6 miljarder muslimer, eller åtminstone den manliga halvan av dessa, det vill säga flera hundra miljoner. Enligt åklagarens uppfattning hade dessa anledning att känna sig så förolämpade att jag borde straffas för det.

Den globala harmonin var under attack, vilket åklagaren noggsamt påpekat för medierna att han minsann gjort sig stort omak för att komma till rätta med. Resultatet av hans grundliga överväganden blev en anklagelseskraft, där dessa ord som tillskrevs mig framställdes som kriminella:

"När en muslimsk man våldtar en kvinna, är han i sin fulla rätt att göra det. När svenska flickor blir våldtagna, massvåldtagna etc, etc, är det inget fel med det, sett ur ett islamiskt perspektiv, detta är din rätt. De våldtar sina egna barn. Det hör man talas om hela tiden. Flickor i muslimska familjer blir våldtagna av sina farbröder, kusiner eller fäder. Kvinnor har inget värde, de är inte människor. Deras funktion är som livmoder – de bär krigarens avkomma och skapar nya krigare, men i övrigt... nåja, de kan användas i sexuellt syfte, men annars har de inget värde."

Vartill åklagaren tillfogade: "Eller dylikt."

Som min försvarare påpekade i rätten var orden inte mina, utan åklagarens återgivning av en betydligt längre utläggning, som dessutom var tagen ur sitt sammanhang. Därtill kom att rätten inte fann det bevisat att min karaktäristik av islams kvinnosyn hade varit menad

---

¹Ibn Ishaq: *The Life of Muhammad*, s 308

för större spridning – vilket § 266 har som villkor för att något ska vara straffbart. Jag blev alltså frikänd. I alla fall i första omgången, var på åklagarmyndigheten beslutade att överklaga saken.

Det medförde att jag blev dömd för "rasism" i Østre Landsret (hovrätten), varefter jag fick särskilt tillstånd att överklaga domen till danska Højesteret (Högsta domstolen), som till sist frikände mig. En enig Højesteret fann att det inte var bevisat att mina reflektioner var avsedda för offentligheten, men lät förstå att om detta hade varit min avsikt så hade jag blivit dömd.

Faktum kvarstod alltså att åklagaren – och domstolen – fann allt han förde fram inom citattecknen kränkande och därmed straffbart. Så lät oss anta att jag faktiskt, i full offentlighet, hade uttalat mig så som jag citerats, eller skrivit det och spritt det vitt och brett. Skulle jag då straffas? Det är i alla fall en uppfattning som torgförs av flera av dem som kommenterat rättssakens utfall, och som av denna anledning avvisar tanken på att mitt frikännande skulle vara en seger för yttrandefriheten.

Av anledningar som jag inte ska gå in på i det här sammanhanget¹⁰, vidhåller jag att detta var en seger. Men jag förstår mycket väl att andra kan tycka något annat.

Saken väcker i alla fall en rad principiella frågor:

På vilka grunder avgör åklagaren hur någon med rätta kan känna sig kränkt? För det är väl inte så att vem som helst kan ringa till polisen och anmäla att man känner sig kränkt å den ena eller andra gruppens vägnar, varefter åklagaren genast inleder förundersökning? Nej, det finns grundläggande kriterier, vilket framgår i ett brev som riksåklagare Jørgen Steen Sørensen i augusti 2010 skickade till chefredaktören för sapho.dk, Katrine Winkel Holm:

---

¹⁰Jag gläder mig bland annat över att lagen åtminstone fortfarande ska efterlevas, såtillvida att man ännu kan åberopa det enda skydd § 266b erbjuder, nämligen att uttalanden för att vara straffbara ska framföras offentligt eller med avsikt att spridas offentligt. Åklagarmyndigheten hade i ett års tid, innan rättegången ägde rum, från samstämmiga polisförhör varit på det klara med att målet inte uppfyllde dessa kriterier, men ändå valt att driva saken. Vilket förundrar mig, då jag trodde att vi levde i ett rättssamhälle. Om jag fällt hade konsekvensen varit att man från och med denna stund kunde kriminalisera uttalanden som danskar gjort i sitt eget hem. Rättssaken måste alltså betraktas som ett försök att ytterligare inskränka yttrandefriheten – ett försök som till slut avvisades.

”Kärnområdet för bestämmelsen [§ 266 b] är uttalanden, som går ut på att den aktuella gruppen generellt saknar människovärde, likställs med djur, samt grova och osakliga påståenden om grov kriminalitet, negativa personliga egenskaper och omoraliskt eller anstötligt leverne.”¹¹

När man läser riksåklagarens formulering om att ”den aktuella gruppen generellt saknar människovärde”, förstår man bättre varför åtalets passus om islams kvinnor faller honom i smaken. Han måste tro, att det är *jag* som tycker att islams ”kvinnor har inget värde, de är inte människor”. Och att det alltså är jag som vill fränkänna dem mänskligt värde, likställa dem med djur och så vidare.

Det är i så fall en djärv tolkning. Jag menar att kvinnor vad beträffar rättigheter, chanser i livet och krav på anseende, står eller bör stå absolut jämställda med män, och det oavsett vilken religion de tillhör eller var i världen de är födda.

Det är alltså inte *min* kvinnoyn som återges i åtalet, utan den kvinnoyn som jag menar återspeglas i islams heliga skrifter, som har manifesterat sig genom hela islams historia och som fortfarande förfäktas av de mest inflytelserika islamiska rättslärde.

Det kan också vara så att riksåklagaren och överåklagaren för Köpenhamn och Bornholm faktiskt har förstått att det inte är min hållning till muslimska kvinnor som återges i åtalet, utan islams. Man verkar då mena, att denna islamtolkning inte är ”saklig” och att den därför bör vara straffbar.

Enligt *Nydansk Ordbog* betyder ”saklig” något ”som primärt är baserat på eller håller sig till fakta som står över känslor, intuition och personliga värderingar”. Men i så fall borde det ju vara en smal sak – men också helt nödvändig – för åklagarmyndigheten att tillbakavisa min utläggning om islams kanoniska kvinnoyn. Förutsättningen för att åklagarmyndigheten kan beteckna min utsago som osaklig, måste nämligen vara att den själv sitter inne med den sanna, sakliga och faktabaserade tolkningen.

Som ansvarsfull institution är åklagarmyndigheten därför skyldig

---

¹¹Katrine Winkel Holm: ”Rigsadvokaten: usaglighed strafbart”. sapho.dk, 13 augusti 2010. <<http://www.sapho.dk/rigsadvokaten-usaglighed-strafbart.htm>>.

att upplysa medborgarna om vad den danska statens auktoriserade islamiska kvinnosyn går ut på, samt tala om vilka oomtvistliga fakta denna statssanktionerade tolkning bygger på. Annars kan ju medborgarna bete sig skadligt genom att uttrycka sig osakligt och bli straffade för det.

Det första krav man måste kunna ställa på en lag är att den är tydlig, så att alla kan förstå vad som är tillåtet och vad som är förbjudet. Det framgår redan i förarbetena till Jyske Lov.¹² Och när nu riksåklagaren, ganska säkert utan Folketingets medverkan, har infört en lag som går ut på att osaklighet ska bestraffas, måste det ankomma på honom att göra den nya lagstiftningen tydlig. Kort sagt: Han måste på ett sätt som inte kan misstolkas upplysa medborgarna om hur islam ska omtalas.

Denna lilla skrift är tänkt som en hjälp till åklagarmyndigheten.

De flesta åsikter man kan finna i denna bok är inte mina, utan citat från andra, och jag börjar med profeten Muhammed, vars kvinnosyn näppeligen kan ha undgått att påverka vissa muslimers beteende.

Det är inte helt säkert att åklagarmyndigheten kommer att finna Muhammed och hans efterföljares tolkning av islams trosinnehåll sakligt, och under den nya rättspraxisen är den kanske inte ens laglig. Men åklagaren får ta min återgivning i all välmening, i det att den utgör ett slags facit över allt det han uppenbarligen anser att islam *inte* går ut på.

Genom detta underlag kommer han lättare att kunna finna alla skrifter, alla historiska begivenheter, alla handlingar, alla sociala förhållanden och alla de utsagor som bevisar att islam är fredens, toleransens och könsjämlighetens religion.

Köpenhamn den 3 juni 2014

---

¹²Jyllandslagen, en dansk landskapslag från 1241.

KAPITEL 1

Muhammeds generaliseringar

Man får alltså inte generalisera – åtminstone inte vad gäller islam. Det är det i praktiken lag på, även om det inte klubbats av Folketinget. Problemet i sammanhanget är emellertid att religionerna är de första att dra alla över en kam. De kräver att deras anhängare ska tro något bestämt och, då det är frågan om lagreligioner som till exempel islam, utföra speciella handlingar och ta avstånd från andra. Om någon allvarligt avviker från huvudfåran, kan de inte inräkna sig i de frälstas krets.

Kristna får äta och dricka vad de vill. Muslimer och judar får inte äta svinkött, och det kött de äter ska vara slaktat på ett visst sätt. Sikher får inte äta halalslaktat kött. Muslimer får inte dricka alkohol, men får å andra sidan ha fyra fruar, som kan bytas ut efter behag. Dessutom får de ha så många slavinnor ”till sin högra hand” som de kan bemäktiga sig. De får också gärna slå sina fruar, utan att känna dåligt samvete.

Kristna uppmuntras i sin heliga bok, Nya testamentet, att gå ut i världen och göra alla människor till Jesu lärjungar. Bibelns ståndpunkt är således att alla de människor som ännu inte blivit Jesu lärjungar, utan undantag lämnar en del övrigt att önska.

Det är alltså tal om en implicit generalisering. Dessutom säger Jesus uttryckligen att det inte finns någon annan väg till frälsning än genom honom. Ännu en generalisering: Alla andra gudar är undermåliga och bör inte tas på allvar, och de som tror på dem är illa ute.

I gengäld anser kristna att det är för dålig stil att omvända folk med våld. Det ska ske med hjälp av övertalning. Muslimer däremot kan fritt använda sig av alla till buds stående medel när de, som deras gud begär, uppfyller sin plikt och bidrar till världens erövring. Och en muslim ska personligen delta i detta jihad, till dess att Allahs religion härskar överallt, annars kommer han inte till paradiset.

Betyder nu detta, att alla kristna dagligen är ute och missionerar? Älskar de alla sin nästa, så som det står skrivet att de ska? Vänder de alla andra kinden till, när de får en lusing på den ena? Det gör de som bekant inte. Har kristna alltid avstått från att använda våld då de velat omvända vantrogna? Nej, det finns många exempel på att de farit fram med eld och tortyr, trots att Jesus själv förbjudit detta.

Har alla muslimska män fyra fruar? Håller de alla på mat- och dryckesreglerna? Deltar alla med entusiasm i det heliga kriget? Långt därifrån.

Vi måste alltså göra skillnad mellan religionernas idealkrav och i vilken utsträckning de troende uppfyller dessa krav. Å andra sidan skulle det vara högst besynnerligt att anta att kristna, muslimer, judar, sikher, hinduer, buddhister och anhängare av hundratals andra religioner inte låter tron påverka deras beteende.

Just hur mycket trosinnehållet har påverkat de olika religiösa samfundet, kan man avgöra genom historiska och sociologiska undersökningar.

M.A. Khans förunderliga resa

Eftersom denna skrift handlar om islams kvinnosyn och behandling av kvinnor, ska jag här nedan citera ur en bok, som författaren M.A. Khan vänligen gett mig tillstånd att använda så mycket jag vill. Boken heter *Islamic Jihad: A Legacy of Forced Conversion, Imperialism and Slavery* och utkom i USA 2009.¹³

I förordet berättar Khan att han är född och uppväxt i en konservativ muslimsk miljö i Indien, varefter han flyttade till USA. Även om han inte strikt höll sig till alla regler, betraktade han sig som en god muslim ändå fram till terrordåden i New York den 11 september 2001. Liksom många andra muslimer kunde han inte låta bli att glädja sig över att USA äntligen fick lära sig en välförtjänt läxa, men så hände något.

”Jag började så sakteliga läsa på om islam: Koranen, sunna och profeten Muhammeds levnadsskildringar. Jag hade inte läst dem under de gångna 35 åren av mitt liv. Jag blev chockerad. Hela mitt liv hade jag fått höra att profeten Muhammed var den idealiska människan, den mest barmhärtige och rättfärdige, att islam är fredens religion – och jag hade trott på det. Men Koranen måste läsas som ett manifest över gränslös krigföring mot icke-muslimer, med det uttryckliga ändamålet att omvända dem eller tvinga dem till underkastelse som fruktansvärt förnedrade dhimmi-undersåtar. Genom sin profetkarriär, och särskilt under

---

¹³Khan: *Islamic Jihad*, Preface.

sina avgörande sista tio år, var Muhammed allt annat än en freds-älskande, barmhärtig och rättfärdig person. Min nyfikenhet växte. Under de senaste tio åren har jag ägnat mig åt ingående studier av islamisk teologi och islamisk historia – från profeten Muhammed fram till vår tid. Det är en skakande redogörelse om tvångskonvertering, brutal imperialism och förödande slaveri. Det är en saga om en stor mänsklig tragedi – alltsammans på grundval av islams heliga krig, jihad, som är grundbulten i islams trosinnehåll. Det är denna tragiska berättelse som återges i den här boken.”

Får en dansk skriva så i dag utan att dras inför rätta? Det är jag inte helt säker på. Och när EU:s ramavtal från november 2008,¹⁴ med sitt förbud mot religionskritik i offentligheten, med åklagarmyndighetens bistånd arbetats in som rättspraxis, kommer bibliotekens hyllor förmodligen att rensas från böcker som M.A. Khans.

Jag får därför skynda mig att referera vad han har att berätta om i synnerhet slaveriet. Som det kommer att framgå längre fram i denna bok, kan den islamiska kvinnosynen nämligen inte skiljas från islams acceptans av slaveriet som institution.

Muhammeds slavar

Khans kapitel om det islamiska slaveriet börjar med ett utdrag ur ett brev, som sjörövarstaten Tripolis ambassadör i London skrev 1786 till Thomas Jefferson och John Adams. Dessa undrade med vilken rätt de nordafrikanska korsarerna gjorde amerikanska sjömän till slavar. Tripolis Londonambassadör, Abd al-Rahman, svarade:

”Det står skrivet i Koranen att alla nationer som inte erkänt deras [muslimernas] överhöghet var syndare, att det var deras

---

¹⁴*Rådets ramavtal 2008/913/RIA från den 28 november 2008 om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet med hjälp av strafflagstiftningen”. EU-tidningen EUR-Lex nr. L328 06/12/2008 s. 0055–0058 <<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriSer.v.do?uri=OJ:L:2008:328:0055:01:DA:HTML>>.

rätt och plikt att föra krig mot envar de kunde finna och att göra alla fångar de kunde ta till slavar; och att varje muslim som stupar i kampen kan vara säker på att komma till paradiset.”¹⁵

Khan uppmärksammar här att många muslimer gärna skuldbelägger de europeiska staterna för deras slavhandel i Afrika, något de betecknar som en historisk förbrytelse utan motstycke. Däremot glömmes de islams eget slaveri, som varit långt mer omfattande, berört många fler människor och varat mycket längre än den transatlantiska slavhandeln. Dessutom existerar den än i dag, vilket bland annat framgår av den senegalesiske antropologen Tidiane N’Diayes skildring av 1400 års muslimsk slavhandel. Det organiserade muslimska slaveriet i Afrika startade i Darfur år 652 och har fortfarande inte upphört.¹⁶

Alla kända kulturer har vid något tillfälle haft slaveri. Också i Nya testamentet kan man finna passager som visar att man på Jesu tid accepterade slaveri som en realitet ingen fann anledning att utmana. Här kan man hänvisa till Matteus 18:25 och flera andra bibelcitater där det framgår att såväl Jesus som hans lärjungar betraktade slaveriet som en social verklighet. Enligt Lone Fatums artikel i *Gads Bibelleksikon* har bibelöversättarna försökt dölja detta genom att översätta ordet ”slav” med ”tjänare”, medan hon själv inte tvivlar på att dessa ”tjänare” i verkligheten hade samma status som djur, vilket innebar att de kunde användas till alla tänkbara ändamål, inklusive sexuella tjänster.¹⁷

Men följer man denna tolkning, så var Jesus själv slav. Av Paulus brev till filipperna (2:7), framgår det nämligen att Jesus ”tog en tjänares skepnad” och (2:8) ”ödmjukade sig”.

Det kan man inte precis påstå om Muhammed.

I Paulus brev till efesierna (6:5-9) heter det:

”I tjänare, varen edra jordiska herrar lydiga, med fruktan och bävan, av uppriktigt hjärta, såsom gällde det Kristus; icke med ögontjänst, av begär att behaga människor, utan såsom Kristi tjänare, som av hjärtat göra Guds vilja; och gören eder tjänst

---

¹⁵Khan: *Islamic Jihad*, s. 267.

¹⁶Kirsten Valeur: ”Muslimsk slavehandel har nu varet i 1400 år”. *Kristeligt Dagblad*, 19 februari 2011.

¹⁷Geert Hallböck m.fl.: *Gads Bibelleksikon*. Volym 2, s. 301.

med villighet, såsom tjänaden I Herren och icke människor. I veten ju att vad gott var och en gör, det skall han få igen av Herren, vare sig han är träl eller fri. Och I herrar, handlen på samma sätt mot dem, och upphören att bruka hårda ord; I veten ju att i himmelen finnes den som är Herre över både dem och eder, och att hos honom icke finnes anseende till personen.”

Som man kan se, finns här inget försvar eller någon argumentation för slaveriet. Paulus noterar helt enkelt att det finns. Han uppmanar inte slavarna att göra uppror mot sina ägare, vilket är helt i linje med den Jesus vi möter i Nya testamentet. Han har inte någon politisk, social eller ekonomisk agenda, men kommer däremot med budskapet att alla – oavsett om de är slavar eller fria, kvinnor eller män – är lika inför Gud. Jordiska makthavare bör därför tänka sig för innan de börjar misshandla sina undersåtar, då detta kommer att straffa sig den dagen de står ansikte mot ansikte med den Herre som inte gör skillnad på folk och folk.

Men när alla är lika inför Gud, är alla också utrustade med samma själ och därmed samma mänskliga värde, och det är det oerhörda med Paulus och kristendomen. I Paulus samtid, då slaveriet var norm i alla samhällen, måste detta budskap ha varit sensationellt.

Muhammeds inställning till slaveriet är omdiskuterad. Å ena sidan är det obestridligt att han själv hade slavar, att han arrangerade slavjakter, fördelade fångsten mellan sig själv och sina krigare, och att han idkade sexuellt umgänge med tillfångatagna kvinnor – inget av vilket någon beskyllt Jesus för att ha gjort. Å andra sidan finns utsagor som tyder på att han försökte förbättra slavarnas ställning. Sålunda menar shariaexperten Robert Roberts att Muhammed gjorde vad han kunde för att se till att slavarna behandlades humant, men att hans efterföljare dessvärre inte efterliknade sin förebild i detta¹⁸.

Allt sammantaget är bilden, så som den tedde sig i början av det 20:e århundradet, dystert: ”Det finns överhuvudtaget ingenting i islam, som pekar i riktning mot avskaffandet av denna förbannelse [slaveriet].” Och Roberts citerar avslutningsvis islamforskaren Sir William Muirs slutsats: ”Samtidigt som han [Muhammed] förbättrade

---

¹⁸Robert Roberts: *The Social Laws of the Qoran*, s. 57.

[slavarnas villkor], förstärkte han deras kedjor. ... Muslimer har ingen som helst skyldighet att frige sina slavar.”¹⁹

Allahs outgrundliga vilja

Koranen innehåller motstridiga utsagor om den fria viljan kontra predestinering – alltså om människors öde är fastlagt av Gud innan de överhuvudtaget föds, eller om de genom fria val själva kan påverka det.²⁰ Men efter nedkämpandet av mutaziliterna, en filosofisk riktning inom islam som försvarade tanken på den fria viljan på 800-talet,²¹ verkar den dominerande uppfattningen vara att Allah har bestämt allt på förhand. Några är därför dömda till förtappelse utan att de själva kan göra varken från eller till, medan andra kan se fram emot paradiset. Därför kan det inom islam inte finnas någon fundamental mänsklig jämlikhet inför Gud. Som det heter i *Encyclopedia of Islam* (första utgåvan):

”Den absoluta bestämmelsen om gott och ont är den sjätte artikeln i den muhammedanska tron, och de ortodoxa tror att allt som har skett och kommer att ske i denna världen, vare sig det är gott eller ont, helt och hållet är sprunget ur den gudomliga viljan. Oåterkalleligt är det som inskriften på en välbevarad tavla med skaparens penna.”²²

Eller som det heter i Koranen:

”Inget annat kommer att drabba oss än det, som Gud har bestämt åt oss.” (sura 9:51)

”Gud vilseleder den han vill, och leder rätt den han vill.” (sura 14:4)

”Ingen olycka drabbar på jorden eller hos er själva, utan att den

---

¹⁹Ibid., s. 53.

²⁰Ibn Warraq: *Derför er jeg ikke muslim*, s. 196 ff.

²¹Oliver Leaman: *A Brief Introduction to Islamic Philosophy*, s. 109 och 124.

²²Macdonalds artikel om ”Kadar”, citeret efter Ibn Warraq: *Derför er jeg ikke muslim*, s. 197.

finns skriven redan innan vi har skapat den. Detta är lätt för Gud.” (sura 57:22)²³

Med andra ord: Alla är underkastade Allahs vilja, men han behandlar dem olika – utan att ange andra skäl för olikabehandlingen än sin egen vilja.

I ett system som det islamiska finns således ingen annan ”etik” än befallningen att göra vad Muhammed sa att Allah hade berättat för honom. ”Muslimen får helt enkelt order att lyda Allahs outgrundliga vilja; ’gott’ och ’ont’ definieras utifrån vad Koranen och senare den islamiska lagen anser vara tillåtet och förbjudet.”²⁴

Som John Stuart Mill anmärkte, finns det något i sanning avskyvärt och ont i tanken att Gud med flit skapar varelser att fylla helvetet med, som på intet vis kan hållas ansvariga för sina handlingar eftersom Gud väljer att sätta dem på villospår. Han vänder sig emot att tillbe ett väsen som ”kunde skapa otaliga generationer av människor i trygg förvisning om att han skapat dem just för detta öde. ... Allt annat undergrävande av den mest grundläggande rättfärdigheten och humanismen, som hänger samman med den vanliga kristna uppfattningen av Guds moraliska karaktär, bleknar vid sidan av denna fruktansvärda idealisering av ondskan.”²⁵

Slavar är slavar för att Allah har skapat dem till det. Detsamma gäller kvinnliga sexslavar.

Slaveriets fortsatta rättfärdigande

Till skillnad från Muhammed har Jesus aldrig deltagit i några krigshandlingar, och han höll sig inte själv med några slavar. Så vitt jag vet finns det i dag inte längre kristna i den västliga eller av Väst påverkade världen, som vill försvara slaveriet som institution genom att hänvisa till något gammal- eller nytestamentligt rättfärdigande.

Med islam förhåller det sig annorlunda. M.A. Khan hänvisar bland

---

²³Alla korancitat är hämtade från Ellen Wulffs danska översättning, därefter översatta till svenska av redaktören.

²⁴Ibn Warraq: *Derfor er jeg ikke muslim*, s. 200.

²⁵Citerat från Ibn Warraq: *Derfor er jeg ikke muslim*, s. 199.

annat till följande koranvers, där Allah varnar muslimerna för att dela hans gåvor till människorna med sina slavar. De som vill behandla sina slavar som jämlikar, varnar Allah, förnekar honom:

”Några av er har Gud gynnat framför andra vad gäller uppehållet. De som blivit gynnade ger inte ifrån sig igen till sina slavar, så att dessa har lika mycket. Skulle de avvisa Guds nåd?” (sura 16:71)

Allah nöjer sig inte med att sanktionera slaveriet som institution, utan ger också sin välsignelse till att muslimska män kan idka sexuellt umgänge med sina slavinnor: Sura 70, vers 29 och 30 prisar de muslimska män, som ”värnar om sitt kön” – ”dock icke i förhållandet till sina hustrur och slavinnor, för det kan de icke lastas”.

Allah finner det också i sin ordning att Muhammed genom krig mot icke-muslimer förvärvar slavinnor för sexuella ändamål:

”Profet! Vi gör dina hustrur tillåtna för dig, dem som du givit deras lön, de slavinnor som gud givit dig som byte. ...” (sura 33:50)

Muslimer får gärna ägna sig åt sex med slavinnor, även om dessa är gifta, men inte med fria, gifta muslimska kvinnor:

”[Förbjudet för er är] ärbara, gifta kvinnor bortsett från de slavinnor ni äger.” (sura 4:24)

Och eftersom Muhammed för varje rättrogen muslim representerar den perfekta människan, vars ord och gärningar för alla tider är normgivande för ett fromt leverne, finns det grund att notera hur profeten behandlade sina besegrade fiender och i synnerhet deras kvinnor.

Efter Muhammeds seger över den judiska Banu Qurayza-stammen år 627, beordrade Allah honom att döda de vuxna männen och att ta kvinnor och barn som slavar. Muhammed fördelade slavarerna bland sina följeslagare, och tog själv hand om en femtedel. De yngsta och vackraste av de kvinnliga fångarna gjordes till sexslavar. Själv tog profeten den vackra judinnan Rayhana, vars make och familj han

just massakrerat. Som framgår av den första levnadsteckningen över Muhammeds liv, ibn Ishaq's *Sirat Rasul Allah*, blev detta tillvägagångssätt normgivande för senare överfall.²⁶ Det betyder att det är normgivande även i dag, eftersom allt Muhammed sagt och gjort enligt islamiskt rättroende är det gällande rättesnöret för alla tider.

Året efter erövrade Muhammed Khaybar-oasen och bortförde kvinnorna och barnen som slavar. Samma sak upprepades vid ett flertal andra tillfällen.

Man ska lägga märke till att vi inte fått dessa rapporter från en islamkritiker, utan från en Muhammed-beundrare, författaren av den första kända skildringen av Muhammeds liv, ibn Ishaq (704-767).

Poängen är att ibn Ishaq tydligtvis uppfattade en sådan behandling av kvinnor som något lovvärt, något som är värt att efterlikna.

Ytterligare en viktig poäng bör understrykas: Utifrån en historisk källkritisk synvinkel måste källorna till islams uppkomst och tidigaste historia anses ytterst ringa. En del kunniga islamforskare har till och med gått så långt som att uttrycka tvivel kring om Muhammed överhuvudtaget har existerat. Det intressanta i det här sammanhanget är dock att muslimer tror att han funnits, och att Koranen, sunna (berättelser om Muhammed och hans följeslagares ord och gärningar) och sira (Muhammedbiografier) är trovärdiga berättelser, som för alltid sätter normen för fromt och Gudi behagligt leverne.

Man kan enkelt finna liknande berättelser från andra kulturer, till exempel om hur våra egna förfäder, vikingarna, uppförde sig när de härjade och plundrade. Men vikingarnas efterkommande hävdar inte längre att förfäderna handlade på ett sätt som förtjänar att efterliknas i våra dagar.

Denna möjlighet att införliva Muhammed och hans anhängares gärningar i ett historiskt sammanhang, som tack och lov förändrats med tiden då seder och bruk mildrats, står inte öppen för en rättrogen muslim. Allt Muhammed gjort och sagt, i egenskap av Allahs perfekta människa och ultimata profet, är bindande för muslimen – oavsett om han lever i 600-talets Arabien eller i 2000-talets Europa. Det betyder naturligtvis inte att alla muslimska män eller ens flertalet av dem går runt på gatorna i akt och mening att ta vantrogna kvinnor som

---

²⁶Ibn Ishaq: *The Life of Muhammad*, s. 466.

sexslavar, så är tydligtvis inte fallet. Men det betyder att teologiskt sett skulle ingen skuld falla på dem, om de gjorde det.

Om dagens danskar betraktade Ragnar Lodbrok som den fullkomliga människan, vars gärningar man med gott samvete bör efterlikna, skulle Danmark garanterat se annorlunda ut.

Slavjakterna

M.A. Khan kommenterar:

”Eftersom det att efterlikna Muhammed i praktiken är avgörande för att leva livet som god muslim ... tog muslimer pliktskyldigast denna slaverimodell till sig (slavtagning, slavhandel och sexuellt slaveri) och vidareförde den genom de påföljande århundradenas islamiska överhöghet. Muhammeds sätt att behandla Banu Qurayza eller Khaybar, blev standardmodell för hur man infångar slavar. Detta medförde en massiv tillväxt av slaveriet, sexslaveriet och slavhandeln under medelålderns islam. Efter Muhammeds död gick muslimerna, utrustade med sanktionering från både Koranen och sunna, igång med ett ohämat heligt krig för att erövra världen. Målet var att sprida islam och utvidga den islamiska inflytandesfären. Medan islam bredde ut sig utanför Arabien, blev de muslimska angriparna experter på att infånga de besegrade vantrogna, särskilt kvinnor och barn, som de i stor utsträckning gjorde till slavar. ... Muslimer fångade så många slavar att slavhandel utvecklades till en blomstrande affärsidé, och marknader över hela den muslimska världen vimlade av slavar.”²⁷

De muslimska angreppen på Indien, som Khan av förståeliga skäl intresserar sig särskilt för, började år 636, fyra år efter Muhammeds död, och har i princip fortsatt fram till våra dagar. Överallt åtföljdes dessa överfall av massmord, plundringar, nedbränning av hinduiska tempel, tvångskonvertering av befolkningen och förslavning av miljo-

---

²⁷Khan: *Islamic Jihad*, s. 271.

ner. Bara sultan Mahmud gjorde 17 invasioner av norra Indien under perioden 1000-1027, under vilka han fångade och bortförde minst 750 000 slavar. Så många fördelades bland hans trupper och vanliga muslimer, att varje soldat i den muslimska hären hade åtskilliga slavar och slavflickor.²⁸

Sultan Alauddin Khilji, som regerade 1296-1316, övertrumfade alla sina föregångare, när det gällde antalet slavar.

”Han sände en stor expedition till Gujarat 1299 och ödelade alla större städer: Naharwala, Asaval, Vanmanthali, Surat, Cambay och Somnath. Enligt rapporterna från de muslimska krönikeskrivarna Isami och Barani skaffade han sig ett stort byte och ett stort antal slavar av båda könen. Bara under förstörelsen och plundringen av Somnath ... tillfångatog den muslimska hären ett stort antal vackra och eleganta jungfrur, över 20 000, dessutom barn av båda könen. Ranthambhor angreps 1301 och Chittor 1303. Under invasionen i Chittor massakrerades 30 000 människor, och i enlighet med praxis gjordes deras kvinnor och barn till slavar, även om några av kvinnorna från Rajput hade begått *jauhar* [det vill säga brände sig själva till döds för att undgå att bli tillfångatagna, LH].²⁹

Muhammed Shah Tughlaq, som regerade 1325-1351, var inte bara känd som Indiens muslimske härskare, utan också för sin nit när det gällde att fånga slavar. På den punkten överträffade han till och med Alauddin Khilji. Slavarnas antal växte så till den milda grad att sultanen tvingades ge bort många. Till den kinesiske kejsaren sände han således 100 vita, det vill säga europeiska, slavar och 100 hinduiska sång- och dansflickor. Under sultanatsperioden, 1206-1526, blev det vanligt att man gifte bort kvinnliga slavar i samband med den årliga eid-festen. Avsikten var av allt att döma att öka antalet muslimer i Indien.³⁰

Inte heller hinduiska pojkar fick något lätt öde under det mus-

---

²⁸Ibid., s. 276.

²⁹Ibid., s. 279.

³⁰Ibid., s. 280.

limska herraväldet. Således berättar en muslimsk författare att sultan Firoz Shah tughlaq höll 180 000 slavpojkar vid sitt hov.³¹ Många av de förslavade pojkarna, särskilt i Bengalen, blev kastrerade, ibland av sina egna förtvivlade föräldrar. I sina memoarer berättar kejsar Jahangir (som regerade 1605-1627) om bengaliska föräldrar som kastrerar sina egna gossebarn för att ge dem som betalning till guvernörerna. ”Detta förfarande har blivit vanligt”, konstaterar kejsaren. En av Jahangirs stormän ägde inte mindre än 1200 eunucks lavar.³²

Som M.A. Khan berättar, fortsatte slavjakterna på vantrogna i Indien, tills britererna satte stopp för dem under 1800-talet, men de återupptogs i samband med kriget om Indiens delning efter Andra världskriget. ”Även i samband med Indiens delning 1947 kidnappade muslimer tusentals hindu- och sikh-kvinnor och gifte bort dem med muslimer. ... I november 1947 ... bortförde muslimska anfallare hindu- och sikh-flickor från Kashmir och sålde dem på marknaderna i Jhelum i Pakistan.”³³

En högkulturs undergång

Även om det inte direkt har med saken att göra, kan det finnas anledning att understryka att den indiska kulturen var särskilt högtstående, innan den ödelades av muslimska invasioner. Fram tills för några få årtionden sedan var det normalt att omtala Indien som ett underutvecklat land. Så har det inte alltid varit.

För att åter citera M.A. Khan: ”Utbildning och lärdom var bland den islamiska kolonialismens mest tragiska offer i Indien. De muslimska härskarna och angriparna ödelade Indiens utbildningssystem. Som utbildningsinstitutioner byggde de moskéer och koranskolor, uteslutande för muslimer. ... Det för-islamiska Indien hade hög standard inom utbildning, litteratur, vetenskap och medicin, och man grundade berömda lärosäten vid bland annat Nalanda (i drift 427-1197), Taxila, Kanchi, Vikramasheela, Jagadda och Odanthapura.

---

³¹Ibid.

³²Ibid., s. 283.

³³Ibid., s. 284.

Nalanda, som grundades i det dåvarande buddhistiska lärosätet i Bihar, var ett av världens första universitet med studenter som bodde på högskolan.

Vid denna tid fanns det knappt ens några skolor i Europa, än mindre universitet. Då ”hade [Nalanda] 10 000 studerande och 2 000 lärare. Skolan hade ett gigantiskt bibliotek om nio våningar, där texter noggrant kopierades och bevarades. Nalanda var också sin tids mest internationella universitet och lockade elever och forskare från Korea, Japan, Kina, Tibet, Indonesien, Persien och Turkiet. 1197³⁴ ödelade Bakthiyar Khilji universitetet och brände ner det särdeles innehållsrika biblioteket. ... Alla dessa universitet ödelades av muslimska angripare och härskare.”³⁵

Det berättades att Nalandas bibliotek med många hundratusen böcker brann i tre månader, och dess ödeläggelse betraktas allmänt som dödsstöten för den buddhistiska kulturen i Indien.

Samma öde mötte det kungliga zarathustriska biblioteket i Ctesiphon efter den muslimska erövringen av Persien, samt bibliotek i Damaskus och Spanien.

Mot bakgrund av denna kulturella insats, är det kuriöst att konfronteras med påståendet att det var muslimer som räddade det klassiska kulturarvet genom att noggrant bevara antika skrifter som annars skulle ha försvunnit. Påståendet har för övrigt för länge sedan motbevisats, men fortsätter att cirkulera som vedertagen sanning i den danska offentligheten.³⁶

Världsmästare i våld

På linje med åtskilliga tidigare författare är det Khans uppfattning att slaveriet och användningen av vantrogna kvinnor som avelsmaskiner för umman – den muslimska nationen – har varit det viktigaste instrumentet för islams geografiska och demografiska utbredning.

Framfarten i Indien är bara ett av många exempel på de medel som

---

³⁴Ifølge Wikipedia: ”Nalanda” skete det i 1193.

³⁵Khan: *Islamic Jihad*, s. 246 f.

³⁶Se närmare i Lars Hedegaard och Mogens Camre: *1400 års krigen*, s. 233 f, fotnot 23.

Muhammets följeslagare använt sig av under de gångna 1400 årens historia: Jihad, masslakt av vantrogna, tvångskonverteringar, förslavning av kvinnor och barn samt tvångskonvertering och tvångsin-skrivning av miljontals vantrogna pojkar, så att de kunde tjäna som slavsoldater i den muslimska hären. Detta mönster har uppreplats i vartenda område som islam erövrade eller försökt erövra – i Öst- och Syd-asien, i Främre Orienten, i Centralasien, i Ryssland och det an-gränsande Östeuropa, på Balkan, i Spanien och Portugal och i Afrika. Från Filippinerna i öst till Island i väst, århundrade efter århundrade.³⁷

De ädlaste och mest upphöjda muslimska härförarna har deltagit. Bland annat den också i Väst hyllade sultanen Saladdin, känd från filmer om korstågen, som 1187 återerövrade Jerusalem från de kristna korsfararna. Han firade segern genom att sälja stadens kristna invånare som slavar. Detsamma hände efter att den egyptiske sultanen al-Zahir Baibars 1268 erövrade Antiokia, en av de sista kristna bastionerna i norra Syrien. Han sålde invånarna som slavar efter att ha besegrat stadens befästning. ”Slavmarknaden blev så överhettad att en pojke bara inbringade tolv dirham och en flicka fem”, anmärker en nutida historiker.³⁸ Det var inte mycket. Från nordiska källor vet vi att vackra flickor, som under vikingatiden var föremål för livlig handel mellan Norden och Främre Orienten, ett par hundra år tidigare kunde inbringa upp till 235 dirham per styck.³⁹

Under Indiens delning var slavjakt ett instrument för jihad. Ett annat exempel är det turkiska folkmordet på armenierna efter 1915.

”När de deporterade kom till en by eller stad, ställdes de ut som slavar på en offentlig plats, ofta framför själva regeringsbyggnaden. Kvinnliga slavmarknader upprättades i områden med hög muslimsk befolkningsskoncentration, genom vilka armenierna drevs, och tusentals unga armeniska kvinnor och flickor såldes

---

³⁷Om dessa övriga erövringar med påföljande slavtagning, se *ibid.*, s. 84 ff och Khan: *Islamic Jihad*, s. 284 ff.

³⁸P.K. Hitti citerad i Khan: *Islamic Jihad*, s. 285.

³⁹Heiko Steuer: ”Principles of trade and exchange: trade goods and merchants”, s. 294-308 i Anton Englert och Athena Trakadas (red.): *Wulfstan's Voyage: The Baltic Sea region in the early Viking Age as seen from shipboard*. (Maritime Culture of the North 2). Roskilde, The Viking Ship Museum, 2009, s. 298 f.

där. Även [det muslimska] prästerskapet skyndade sig att utnyttja de attraktiva erbjudandena på de vita slavmarknaderna.”⁴⁰

Mig veterligt finns det ingen pålitlig sammanställning över de samlade offren för det heliga krig som Muhammed startade och befälde sina anhängare att slutföra. Men antalet dödade, tvångskonverterade och förslavade räknas i hundratals miljoner. Därmed sätter islam alla andra våldsregimer genom historien i skuggan – inklusive de moderna folkmordsregimerna nazismen och kommunismen.

Och, som jag har försökt antyda tidigare, hela den islamiska imperialismen är i slutändan baserad på herraväldet över kvinnorna. Utan detta hade islams exempellösa expansion varit otänkbar.

Läkt genom slaveri

Genom alla tider har islamiska ideologer försvarat och rättfärdigat Muhammeds syn på slaveri och den därmed sammanhängande kvinnosynen. Det gäller bland andra den också i Väst ansedde historikern och sociologen ibn Khaldun (d. 1406), som islamkännaren Bernard Lewis har kallat ”arabernas störste historiker och kanske medelålderns störste historiske tänkare”. Ibn Khaldun hade bara uppskattande ord om det muslimska slaveriet: ”[De tillfångatagna] fördes från Krigets hus [de områden där islam ännu inte härskar, LH] till Islams hus enligt regeln om slaveri, vilken i sig rymmer en gudomlig försyn; läkta genom slaveri gick de in i den muslimska religionen med sanna troendes fasta beslutsamhet.”⁴¹

Emellertid finns det inte mycket som tyder på att slavarerna var glada åt sitt öde. Här är en rapport från en indisk 1400-talsförfattare, som blev ögonvittne till en slavtransport efter Ulugh Khan Balbans angrepp på kung Kanhardeva av Jalor i Rajastan:

”Under dagtid måste de tåla hettan från den brännande solen, utan skugga eller skydd i Rajastans sandöken och om natten den

---

⁴⁰Efraim Karsh: *Islamic Imperialism*, s. 113.

⁴¹Lewis och Ibn Khaldun citeras i Khan: *Islamic Jihad*, s. 290 f.

bitande kylan under den öppna himlen. Barn som rivits från sin moders bröst och hemmet grät. De tillfångatagna verkade utan undantag vara i bedrövligt skick. De led av törstens plågor ... och därtill kom svälten. Några av fångarna var sjuka, andra kunde inte stå upp. Några hade inga skor och kläder att ta på sig. ... Några hade järnkedjor runt fotlederna. Åtskilda från varandra stod de hopkrökta och bundna med läderremmar. Barn skildes från sina föräldrar, kvinnor från sina män, som ett resultat av detta grymma överfall. Man såg unga och gamla som vred sig i smärta, medan höga klagorop ljöd från den del av lägret där alla packats samman. ... Gråtande och jämrande hoppades de nu att något mirakel skulle rädda dem.⁴²

Det finns ett stort antal liknande berättelser om de olyckliga intåg i Islams hus, men den dramatiska effekten avtar efterhand som man plöjer igenom alla historier om massakrer och slavjakter med påföljande sexuellt slaveri, som blev miljoner och åter miljoner unga flickor och pojkars öde.

Inte heller i dag kan muslimska lärde se något förkastligt i denna långa historia. 1971 försvarade den också i Väst inflytelserike pakistanske lärde Abul Ala Mawdudi (d. 1979) slaveriet med hänvisning till Koranens sura 23:5-6:

”Två kategorier kvinnor är undantagna från den generella bestämmelsen att man bör vakta sitt kön: (a) hustrur, (b) kvinnor som man lagligen besitter, det vill säga slavflickor. Således fastslår versen klart, att man har lov att ha samma sexuella umgänge med sin slavflicka som med sin hustru, på basis av ägarskap och inte äktenskap. Om betingelsen hade varit äktenskap, skulle slavflickan också räknas bland hustrurna, och det skulle inte finnas behov av att omtala dem särskilt.”⁴³

Den juridiska logiken är oantastlig, och Khan skriver:

---

⁴²Citerat från Khan: *Islamic Jihad*, s. 292 f.

⁴³Citatet hämtat från Mawdudi: *The Meaning of the Quran* och här återgivet från Khan: *Islamic Jihad*, s. 308.

”Att använda kvinnliga slavar till sex – en norm och en vitt utbredd praxis genom hela islams historia – är klart sanktionerat i Koranen, sunna och sharia. Därför har det accepterats öppet och oförställt av islamiska jurister, imamer och rättslärde långt in i modern tidsålder. Bortsett från lockelsen i att skaffa sig krigsbyte, har begäret att fånga in kvinnor till sexslaveri varit en viktig drivkraft i heliga krigares lust att delta i jihad ända sedan Muhammeds tid. Enligt islamisk lag blir dräparen ägare till offrets fru, barn och egendom. ... Islam sätter inga gränser för hur många sexslavar en muslimsk man kan ha. ’Det finns absolut inga begränsningar av antalet slavflickor en muhammedan kan leva tillsammans med, och det är det religiösa rättfärdigandet av denna gränslösa tygellöshet som i så hög grad gör den muhammedanska religionen med sitt slaveri populär bland ociviliserade nationer’, skriver Thomas Hughes.⁴⁴ Följaktligen, anmärker [Bernard] Lewis, ’skaffade man sig stora mängder slavkvinnor av alla tänkbara etniska härkomster för att befolka den islamiska världens harem – som konkubiner eller tjänstekvinnor, två funktioner som inte alltid varit klart åtskilda.’⁴⁵

Haremen kunde vara enorma. Således höll Abd al-Rahman III (d. 961) över 6000 konkubiner i sitt harem i Cordoba och ett av Fatimidepalatsen i Kairo rymde dubbelt så många.⁴⁶

Sexslaveriet fortsatte till långt in i vår egen tid. Fram tills det Osmanska riket upplöstes 1923, hade sultanen ett harem fullt av kvinnor. I furstestaten Bahawalpur i den indiska provinsen Sind, muslimernas första erövring i Indien, hade den siste nawaben fram tills han avsattes 1954 över 390 kvinnor i sitt harem. Nawaben hade tidigt blivit impotent och använde alla möjliga redskap för att idka sexuellt umgänge med sina konkubiner. ”Även i dag håller arabiska kungar avsevärda harem av olika slag.”⁴⁷

Än en gång måste man understryka, att så har också många

---

⁴⁴Från *Dictionary of Islam*. New Delhi, 1998.

⁴⁵Från *The Middle East*. London, 2000, citerat från Khan: *Islamic Jihad*, s. 310.

⁴⁶Ibid., s. 310.

⁴⁷Ibid., s. 311.

icke-muslimska potentater uppfört sig genom tiderna, om de haft möjlighet till det. Det avgörande är emellertid, att ingen västerlänning i dag skulle rättfärdiga ett sådant beteende. Vi skulle karakterisera sexslaveri som en företeelse som hör ett barbariskt förgånget till, och som vi under inga omständigheter skulle acceptera. Och nog så viktigt: Ingen modern västerlänning skulle drömma om att hävda att sexslaveri är sanktionerat av Gud.

Ingen nutida dansk våldtäktsman har mig veterligt försvarat sina handlingar med att han bara har följt Guds vilja.

Var får man fånga kvinnor?

En uppenbar fråga i samband med islams religiösa sanktionering av förslavandet av vantrogna kvinnor, medförande rätten att ha sex med dem, är: Var har muslimska män rätt att göra detta?

Varken Koranen eller andra islamiska heliga skrifter eller islamisk praxis sedan profeten anger några geografiska gränser. Man får därför – tills de islamiska rättslärderna påbjuder annat – utgå ifrån att denna rätt kan utövas varhelst muslimska män befinner sig och har tillgång till vantrogna kvinnor att bemäktiga sig. Det står nämligen inte i Koranen eller någon annanstans att det krävs någon officiell, statlig tillåtelse för att utöva denna rätt.

Slutsatsen måste vara att en muslimsk man har religiös sanktion att ta kvinnor som sexslavar när som helst och var som helst han råkar befinna sig – om det så är i Saudiarabien, Pakistan, Egypten eller i Danmark, Norge, Sverige eller Australien. Som Ayaan Hirsi Ali har uppmärksammat: ”När det gäller islamisk lag, så ligger rättsutövningen i händerna på varje enskild muslim.”⁴⁸ Det måste betyda att varje muslim när som helst och var som helst har rätt att straffa eller förhindra det som sharia förbjuder, och att utföra handlingar som sharia tillåter.

Än en gång: Det betyder naturligtvis inte att varenda muslim – eller ens flertalet – i praktiken använder sig av denna religiösa sanktion eller överhuvudtaget har någon lust att göra det.

---

⁴⁸Citeret från Hedegaard och Camre: *1400 års kriget*, s. 217 f.

Men det betyder att det utifrån religiöst perspektiv inte är något fel att göra det.

Under det pågående jihad mot Väst, som föranlett stora ansträngningar för att framställa islam som en fridfull och välvillig religion, är det inte många imamer eller rättslärdar som öppet skulle tillstå vad sharia i grunden går ut på. Men det finns undantag.

Sålunda meddelade den australiske ”shejken”, en ärevärdig titel inom islam, Feiz Muhammad i mars 2005 att offer för sexöverfall förtjänade att bli våldtagna. Till en församling på flera hundra åskådare sa han:

”Det finns ett våldtäktsoffer i minuten någonstans i världen. Varför? Hon har bara sig själv att tacka för det. Hon har visat fram sina behag för omvärlden. ... Axelbandslös, med bar rygg och bara armar, inget annat än sataniska kjolar, uppslitsade kjolar, genomskinliga blusar, minikjolar, tajta jeans: allt detta för att egga mannen och appellera till hans köttsliga natur. Skulle ni lägga fram detta får, som ni dyrkar, mitt framför utsvultna vargar? Nej. ... Det skulle bli uppätet. Det är samma sak här. Ni lägger fram denna dyrbara flicka inför utsvultna vargars väl-lustiga, sataniska ögon. Vad är konsekvensen? Katastrofal ödeläggelse, sexuell mobbning, perversion, promiskuitet.”⁴⁹

Synpunkterna fick stöd av den framstående australiske muftin, det vill säga shariaexperten, ”shejk” Taj Din al-Hilali.

I oktober 2006 höll Hilali under ramadan en predikan på arabiska om kvinnors klädsel:

”Om man tar avtäckt kött och hänger upp det på gatan utanför eller i trädgården eller i parken eller på en bakgård utan över-täckning, och katten kommer och äter det ... vems fel är det då, kattens eller det oinpackade köttets? Det oinpackade köttet är problemet. Om hon var på sitt rum, i sitt hem, i sin hijab, skulle inget problem ha uppstått.”⁵⁰

---

⁴⁹Miranda Devine: ”Muslim Cleric: Women Incite Men’s Lust with ‘Satanic Dress’” *The Sydney Morning Herald*, 24 april 2005.

⁵⁰<http://en.wikipedia.org/wiki/Taj_El-Din_Hilaly>.

Shejkens uttalande blev så pinsamt, att andra muslimska ledare i Australien var tvungna att distansera sig från det. Den tidigare sekreteraren för den Australiska Federationen av Muslimska Råd, Shujat Mantoo, sa i en kommentar att Hilali ”troligtvis” gått över gränsen.⁵¹ Dock inte mer än att australiska Council of Islamic Jurisprudence and Research (Rådet för islamisk rättsutövning och forskning) 2007 utnämnde Hilali till australisk stormufti – en post han tackade nej till.⁵²

Kvar stod det faktum att den australiske muftin hade åsikten att om en australisk kvinna packar in sig och uppför sig som en muslim, ska hon få vara ifred om hon nu prompt vill lämna sitt rum. I annat fall ber hon själv om det om någon förgriper sig på henne. Vilket onekligen är helt i överensstämmelse med sharia och islamisk praxis i förhållande till slavflickor. Synpunkten är för övrigt välgrundad i Koranens sura 33:59: ”O profet! Säg till dina hustrur, dina döttrar och fruarna till de troende, att de ska förlänga sin klädsel. På så sätt kommer de att betraktas (som rättfärdiga kvinnor) och undvika förolämpningar.”

Den ansedde korankommentatorn ibn Kathir (d. 1373, författare till en berömd *tafsir*, det vill säga korankommentar), knöt följande anmärkning till denna vers:

”Här upplyser Allah sin budbärare om att han ska beordra de troende kvinnorna – särskilt hans egna fruar och döttrar på grund av deras synnerligen upphöjda position – att dra jilbab över sina kroppar, så att deras utseende skiljer sig från Jahiliyyahens⁵³ kvinnor och slavkvinnornas. ... Allah beordrade de troende kvinnorna att, när de var tvungna att lämna huset i något viktigt ärende, täcka sina ansikten ... med jilbab, så att de bara måste visa ett öga. ... Om de gör det, blir det känt att de är fria och inte tjänstefolk eller horor.”⁵⁴

---

⁵¹Abul Kasem: “Cat’s Meat Mufti Knows Islam Inside Out”, 17 maj 2007. <http://www.islam-monitor.org/index.php?option=com_content&task=view&id=678&Itemid=63>.

⁵²<http://en.wikipedia.org/wiki/Taj_El-Din_Hilaly>.

⁵³Jahiliyyah = den ”okunnighet” som enligt islam karakteriserade tiden innan Muhammed.

⁵⁴Citeret från Abul Kasem: “Cat’s Meat Mufti Knows Islam Inside Out”, 17 maj 2007.

<http://www.islammonitor.org/index.php?option=com_content&task=view&id=678&Itemid=63>.

I en kommentar till al-Hilalis uppseendeväckande uttalanden påpekar en skribent, Abdul Kasem, på hemsidan Faith Freedom, att det inte finns någon anledning att peka finger åt al-Hilali:

”Han kan islam som sin egen bakficka. Han är säker på att det han har sagt är islamiskt korrekt. Koranen stödjer honom hundra procent, så som den tolkats av ingen mindre än ibn Kathir. Därför måste man rikta anklagelsen mot Koranen, innan man hänger ut den islamiske shejken. ... De vita australiska kvinnor som inte klär sig islamiskt är tjänsteflickor eller horor. Inom islam har muslimska män rätt att ha obegränsat med sex med tjänsteflickor och/eller sexslavar. En muslimsk man begår bara våldtäkt om han har sex med en muslimsk kvinna utanför äktenskapet. Att tvinga en vantrogen kvinna till sex är överhuvudtaget inte våldtäkt från islamisk synvinkel. Det är helt logiskt att muslimska män har fullständig frihet att på islamiskt vis våldta dessa vantrogna kvinnor, om dessa horor faller i klorna på muslimska män. Vad han [Hilali, LH] menade var mycket tydligt: Vita australiska kvinnor som klär sig sedeslöst och provocerande [oislamiskt] och vågar sig in på islamiskt område som till exempel Lakemba, Auburn, Punchbowl, Granville [Sydneys muslimska förorter], är i sanning lösaktiga och prostituerade och därför lovligt byte för islamisk våldtäkt.”⁵⁵

Kan islam moderniseras?

Innan dessa nyheter från Australien spriddes, hade den amerikanske islamexperten Daniel Pipes gjort upp räkningen:

”För 500 år sedan var judar, kristna och muslimer eniga om att det var helt i sin ordning att äga slavar, men inte att betala ränta för [lånade] pengar. Efter bittra och långvariga debatter, ändrade judar och kristna uppfattning. I dag finns ingen judisk eller kristen instans som skulle försvara slaveri eller har religiösa

---

⁵⁵Ibid.

betänkligheter mot att betala en rimlig ränta. Däremot tänker muslimer fortfarande på det gamla sättet. Slaveri existerar fortfarande [detta är skrivet i juli 2002, LH] i en rad länder med muslimsk majoritet (särskilt i Sudan och Mauretanien, men också Saudiarabien och Pakistan), och det är ett ämne som är tabu att omtala. För att göra det möjligt för fromma muslimer att slippa betala ränta har en islamisk finanssektor utvecklats, vars värde uppskattas till 150 miljarder dollar. Framtidens utmaning är klar: Muslimer måste följa sina med-monoteister och modernisera sin religion vad gäller slaveri, uttagning av ränta och mycket annat. Vi ska inte ha mer jihad i syfte att påtvinga andra muslimskt herravälde. Inget mer stöd till självmordsbombare. Inte några andra klassens medborgarskap för icke-muslimer.”

Året efter, i november 2003, tvingades Pipes erkänna att det tydligen inte var tabubelagt att tala om slaveri inom islam:

”I dag har vi fått höra från det ... [fundamentalism-kritiska, LH] Saudi Information Agency, att en framstående religiös auktoritet nyligen slagit ett slag för att återlegalisera slaveri i kungadömet. [Det framgår av uttalanden] av shejk Saleh al-Fawzan, författare till den religiösa läroboken Al-Tawhid (monoteism). Boken har fått stor spridning i undervisningen av såväl saudiska gymnasieelever som utlänningar i saudiska skolor, inklusive saudiska skolor i Väst. ’Slaveri är en del av islam’, tillkännagav författaren nyligen under en föreläsning. ’Slaveri är en del av jihad, och jihad kommer att fortsätta så länge islam finns.’ Han argumenterade mot uppfattningen att slaveriet någonsin upphävts, och betecknade dem som förfäktar en sådan uppfattning som ’ovetande och icke lärda. De är bara struntpratare. Den som säger något sådant, är en vantrogen.”

Att ett sådant synsätt kan spridas av en medlem av Saudiarabiens religiösa toppskikt,⁵⁶ är ett tragiskt vittnesmål om hur det står till med den islamiska diskursen.⁵⁷

Också den inflytelserike alimen (islamisk rättslär) Jusuf al-Qaradawi, som leder Det Europeiska rådet för fatwa och forskning och är

en av Muslimska brödrskapetets chefsideologer, hänvisar till Koranen: ”Kvinnor bör hålla sig till respektabel islamisk klädsel, som täcker kroppen undantaget ansiktet och handflatorna.” Som framgår i sura 24:31, ska de inte heller tramsa omkring: ”Och låt dem inte gå med svajande gång för att dra uppmärksamheten till sina dolda behag.”

Qaradawi citerar i detta sammanhang sura 33:59 (om nödvändigheten av att kvinnor täcker sig) och konkluderar:

”Med andra ord, denna [islamiska] klädsel utgör skillnaden mellan den allvarliga, ärbara kvinnan och den skämtlystna och oförsiktiga kvinnan. Följaktligen kommer ingen att skada den ärbara kvinnan, då hennes klädsel och uppförande kommer att tvinga alla som ser henne att behandla henne med respekt.”⁵⁸

Man kan själv gissa sig till hur mycket respekt de icke-islamiskt klädda kvinnorna kan räkna med – särskilt dem som svajar.

Här kommer de trogna anhängarna av den så kallade mångkulturen att invända att det också står förkastliga saker i Bibeln, vilket är helt sant. Å andra sidan har det inte så länge man kan minnas funnits någon hyggligt auktoritativ talesperson för judendom eller kristendom, som på fullt allvar menat att man ska ersätta sekulär lag med Gamla/Nya testamentet.

Man får hoppas att Köpenhamns kommunstyrelse, som i februari 2011 banade väg för uppförandet av en wahhabi-finansierad stormoské vid sidan av universitetet på Amager, har undersökt om det kommer att propageras för slaveri i denna framskjutna saudiska bas-tion. Och att man funderat på vilka säkerhetsåtgärder som måste vidtas för att skydda vantrogna och oislamiskt klädda studentskor som till äventyrs vågar sig in på muslimskkontrollerat område.

---

⁵⁶Som Daniel Pipes understryker, är al-Fawzan inte någon perifer figur inom Saudiarabiens religiösa hierarki, utan sedan 2003 medlem av landets högsta religiösa instans, ”The Senior Council of Clerics”, medlem av ”Council of Religious Edicts and Research”, imam vid Prins Mitaeb-moskén i huvudstaden Riyadh, samt professor vid Mohamed Bin Saud Islamic University, som är wahhabi-islams viktigaste lärosäte. Wahhabismen är Saudiarabiens statsreligion.

⁵⁷Daniel Pipes: ”Saudi Religious Leader Calls for Slavery’s Legalization”, 7 november 2003. <<http://www.danielpipes.org/blog/2003/11/saudi-religious-leader-calls-for-slaverys>>.

⁵⁸<<http://www.themodernreligion.com/women/free-mixing-qaradawi.html>>.

Slaveri är ingen dålig idé

Även i Egypten agiteras det för slaveri. Den populära webbsajten Moheet publicerade 2010 en artikel av en viss Mumin al-Dassuqi, som förespråkade det muslimska slaveriet som en utmärkt institution: ”Inom islam blev slavarna uppfostrade på bästa sätt, och stora ledare kom fram ur dessa led. ... Med andra ord behandlades slavar inte på ett sätt som inte respekterade deras mänsklighet och värdighet.”⁵⁹

Synen på slaveri blir bekymmersam när man betänker vad det inflytelserika Muslimiska Brödraskapet, som uppstod i Egypten 1928 och som är den viktigaste inspirationskällan till de senaste årtiondenas islamiska terror, har att säga om grunden för den utlovade islamiska staten. Särskilt efter att Brödraskapets chefsideolog Jusuf al-Qaradawi i februari 2011 återvände till Egypten i triumf.

I artikel 2 i Brödraskapets stadgar heter det att rörelsen ”söker införa Allahs lag i landet genom att verkliggöra islams andliga målsättning och den sanna religionen”. Det innefattar ”behovet av att arbeta på att upprätta den islamiska staten, som effektivt söker implementera de regler som ryms i islam och dess lära”.⁶⁰

I september 2010 deklarerade Brödraskapets högste vägledare, Muhammed Badi, att Koranen skulle göras till Egyptens konstitution.⁶¹

Eftersom Badi talar om Koranen i sin helhet, måste detta också innefatta Koranens sanktion av slaveri.

---

⁵⁹Daniel Pipes: ”Praising Military Slavery”, 18 maj 2010. <<http://www.danielpipes.org/blog/2010/05/praising-military-slavery>>.

⁶⁰Steven Emerson: ”Mubarak Out, Brotherhood Remains Primed”. IPT News, 11 februari 2011. <<http://www.investigativeproject.org/2586/mubarak-out-brotherhoodremains-primed>>.

⁶¹Ibid.

KAPITEL 2

Lärdomen från Egypten

Att de muslimska slavjakterna i dag inte är vanligt förekommande, har alltså ingenting att göra med att islams rättslära har ändrat synen på jihad eller på rätten att fånga slavar. Ej heller att de på något sätt har ångrat islams imperialism eller slavhållning. Detta är ju heller inte är möjligt så länge Muhammed framhålls som den fullkomliga människan, vars gärningar man helst ska efterlikna för att komma till paradiset.

Det som däremot förändrats är den omständigheten att det av demografiska och militära skäl inte längre är så lätt att göra inbrytningar i de vantrognas områden.

Dock finns det undantag, särskilt i Egypten, där cirka en tiondel av befolkningen fortfarande är kristen, så kallade kopter, och därför måltavla för jihad. Från Egypten finns följaktligen många berättelser om kidnappning av koptiska flickor, som tvångskonverteras och tvångsgifts med muslimska män.

Egypten som exempel är särskilt intressant. De egyptiska kristna är en av de sista icke-muslimska minoriteterna i ett muslimskt majoritetssamhälle, som fortfarande kan mönstra en viss numerisk styrka efter 1400 års heligt krig.

Överfall efter överfall

Att räkna upp alla övergrepp på Egyptens trängda kristna minoritet – bara under de senaste årtiondena – skulle spränga ramarna för denna skrift och dränka den i ändlösa fotnoter.⁶² Den 5 januari 2011 tog brittiska BBC fram en lista på överfall av kopter sedan år 2000. Det framgår, att listan är långt ifrån komplett.

- Januari 2011: 21 människor dör under ett angrepp på al-Qiddissin-kyrkan i Alexandria i samband med det koptiska nyåret.
- November 2010: Två kristna dör i Omrania under sammanstötningar med polisen på grund av planer på att uppföra en kyrka.
- Januari 2010: Sex kopter och en muslimsk väktare dör efter att ha

---

⁶²Generellt hänvisas till följande hemsidor: <<http://www.copts.net/index.asp>>, <<http://www.freecopts.blogspot.com/>>, <<http://www.freecopts.net/>> och <<http://www.persecution.org/newsite/index.php>>.

blivit beskjutna från en förbipasserande bil i Nag Hammadi i landets södra del.

❑ November 2009: Minst tio hus bränns ner under oroligheter i Fars-hout i södra Egypten. Oroligheterna har utlösts av ett påstående om att en muslimsk flicka våldtagits av en koptisk man.

❑ Maj 2009: Sammanstötningar mellan kopter och polis i Kairo med anledning av kopternas svinslakt.

❑ April 2009: Två kristna män blir skjutna i södra Egypten i samband med en vaka under påsken.

❑ April 2006: Flera dagars sammanstötningar i Alexandria, efter att en kopt blivit knivhuggen i samband med angrepp på tre kyrkor. En muslimsk man dödas i samband med upploppen.

❑ Oktober 2005: Tre dödas under oroligheter utanför S:t Georgekyrkan i Alexandria, efter protester mot ett skådespel som påstås ha kränkt islam. En nunna blir knivhuggen men överlever.

❑ Februari 2000: 20 kristna och en muslim dödas i al-Kosheh söder om Kairo under en sammandrabbning mellan butiksinnehavare.⁶³

En av de episoder som BBC inte har med på sin lista, omtalades i *Wall Street Journal* den 18 maj 2010:

”För några veckor sedan samlades en upphetsad pöbel på 3000 personer efter fredagsbönen i kustbyn Mersa Matruh. Efter att moskéns imam hade uppmanat dem att rensa byn från vantrogna kristna, så kallade kopter, gick de bärsärk. Ödeläggelsen var omfattande: 18 hem, 23 affärer och 16 bilar blev totalförstörda, medan 400 kopter barrikaderade sig i sin kyrka i tio timmar, tills raseriet lagt sig. Detta är blott det senaste av över ett dussin liknande angrepp de senaste åren.”⁶⁴

Och då hade de kristna i Mersa Matruh ändå tur som undkom med livet i behåll.

Mindre än två veckor efter bombdådet mot al-Qiddissinkyrkan i

---

⁶³Yolande Knell: "Growing fears of Egypt's Copts in climate of violence". BBC News, 5 januari 2011. <<http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-12121440>>.

⁶⁴Moheb Zaki: "Egypt's Persecuted Christians: Violence against Copts is on the rise and all but ignored by the state". *Wall Street Journal*, 18 maj 2010. <<http://online.wsj.com/article/SB10001424052748703745904575248301172607696.html>>.

Alexandria i januari 2011, sköt en polis ihjäl fyra kristna på ett tåg.

”Denna galning gick fram och tillbaka längs tåget på utkik efter kristna”, sa den koptiske biskopen Morcos från Shubra al-Khayma efter att ha talat med vittnen till skjutningen. Då mannen fick syn på flickor och kvinnor som inte bar muslimsk slöja, antog han att de var kristna och sköt dem, medan han utropade Allahu akbar.

Angreppet kom omedelbart efter att den egyptiska regeringen kallat hem sin ambassadör i Vatikanen, som en protest mot påvens uttalande om att landet borde göra mer för att skydda de kristna.⁶⁵

”Alla kristna väntade på att det skulle hända något här i Egypten”, sa Ekramy Edward efter nyårsmassakern i Alexandria. Edward, som är kirurg, opererade några av offren.

”Vi har problem varje dag.”

Det Egyptiska Initiativet för Personliga Rättigheter (EIPR) har rapporterat om eskalerande våld mellan kopter och muslimer. Mellan 2008 och 2010 listade EIPR 52 händelser. Ingen av gärningsmännen ställdes inför rätta.⁶⁶

Det sista bekräftas av en rapport från U.S. Commission on International Religious Freedom (USCIRF). Kommissionen är tillsatt av presidenten i samarbete med ledarna för demokrater och republikaner i kongressens båda kamrar. USCIRF har till uppgift att samla in fakta om övergrepp på religionsfriheten överallt i världen och lägga förslag till presidenten, utrikesministern och kongressen.

I ett pressmeddelande daterat 12 mars 2010 protesterar USCIRF mot att muslimska förövare av mord på kopter inte åtalas och straffas. Det senaste exemplet var enligt pressmeddelandet frikännandet av fyra muslimer för mordet på en kristen man i Dairout i övre Egypten den 19 oktober 2009 – trots att det fanns flera vittnen till mordet. Den mördades son ska ha haft ett romantiskt förhållande med en muslimsk flicka. De fyra muslimska männen planerade därför att mörda sonen, men kunde inte hitta honom och mördade i stället fa-

---

⁶⁵James Heiser: ”Anti-Christian Violence Continues in Egypt”, 13 februari 2011. <<http://www.copts.com/english/?p=406>>.

⁶⁶Ibid.

dern. USCIRFs ordförande, Leonard Leo, menade att frikännandet var ännu ett tecken på att överfall på kopter kunde fortgå ostraffat.⁶⁷

Framstående muslimska talesmän gjorde heller inget för att dölja att de hade för avsikt att gå till massivt angrepp på kopterna när president Hosni Mubarak var död. Det framgick av en intervju med Selim al-Awah, tidigare generalsekreterare för World Council of Muslim Scholars, i tevekanalen Al-Jazeera den 15 september 2010.

Al-Awah beskyllde den koptiska kyrkan för att ha sin egen milis och för att gömma vapen och ammunition i kloster och kyrkor, som förberedelse för krig ”mot muslimerna”. Bakom kopterna stod Israel, hävdade al-Awah, och varnade för att ”landet kommer att brinna” om kopterna inte stoppas.⁶⁸

Biskopens inspiration

Ett särskilt känsligt ämne är konverteringar. Den egyptiska regeringen erkänner bara konverteringar från kristendom till islam, men inte från islam till kristendom.

Enligt Jusuf Sidhoum, redaktör för den koptiska tidningen *al-Wātani*, ”lider kopterna under orättvis lagstiftning, som gör det svårt för dem att uppföra böneställen. Kopterna kan heller inte inta ledande ställningar i statsapparaten och blev marginaliserade på regeringspartiets kandidatlistor vid senaste valet”.

Härtill kommer att den egyptiska familjelagstiftningen baseras på sharia, vilket innebär att kopter som försökt adoptera barn på ett sätt som inte erkänns av islam, kastas i fängelse. Efter en uppseendeväckande rättsak 2009, blev en koptisk kvinna fråntagen föräldraskapet för sina 14-åriga tvillingar, då hennes (separerade) make konverterat till islam.⁶⁹

---

⁶⁷”Egypt: Violence Against Copts Goes Unprosecuted”, 12 mars 2010. <<http://www.uscirf.gov/news-room/press-releases/3013-31210-egypt-violence-against-copts-goesunprosecuted.html>>.

⁶⁸”Egypt: Copts see Muslims gearing up for mass violence against Christians”, 23 september 2010. <<http://www.jihadwatch.org/2010/09/egypt-copts-see-muslims-gearingup-for-mass-violence-against-christians.html>>.

⁶⁹Yolande Knell: ”Growing fears of Egypt’s Copts in climate of violence”. *BBC News*, 5 januari 2011. <<http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-12121440>>.

Kopterna kan inte uppföra nya kyrkor utan särskilt tillstånd och inte ens reparera de existerande. Det är förbjudet för dem att bedriva missionsverksamhet, det vill säga de får inte efterleva Jesu befallning om att gå ut i världen och göra alla till hans lärjungar. Trots detta får de i stort sett inget stöd från sina trosfränder i Väst. Således kunde Köpenhamns dåvarande biskop Erik Norman Svendsen efter en resa till Egypten 2003 berätta att besöket hade varit ”inspirerande”. Biskopen hade mött kyrkliga ledare från de kristna samfundet, såväl som muslimska ledare från al-Azharuniversitetet och hade därigenom fått ”ett förstahandsintryck av de kristnas nuvarande situation och den religionsdialog som regelmässigt och vänskapligt försiggår mellan kristna och muslimska ledare i Egypten”.⁷⁰

Jakten på de koptiska flickorna

I noga överensstämmelse med islams tusenåriga erövringsstrategi, riktar också Egyptens islamiska aktivister huvudangreppet mot kristna kvinnor. Detta utifrån den rationella slutsatsen att det vantrogna samhället kommer att bryta samman om man kan bemäktiga sig dess kvinnor och samtidigt demoralisera de vantrogna männen, som uppenbarligen inte maktar med att beskydda dem.

Den 21 april 2010 skrev 17 medlemmar av det amerikanska Representanthuset till utrikesdepartementet för att få det att förhålla sig till den ”grymma verklighet” som koptiska kvinnor i Egypten lever i. En verklighet som betyder att de ofta tvingas in i våldsamma äktenskap, där de blir offer för våldtäkt och slaveri. Kongressmedlemmarna pekade på det ”kriminella fenomenet” att tvångsäktenskap är på fram-marsch, och att Egyptens sju miljoner koptiska kristna ofta utsätts för rättsövergrepp och våld, för att de förkastar islam.

I skrivelsen redogör kongressmedlemmarna, som tillhör båda partierna, för det öde som drabbar kvinnor som tvingas gifta sig med muslimska män: ”Fysiskt och sexuellt våld, fångenskap ... utnyttjande i form av träl-dom i hemmet eller kommersiellt utnyttjande och ekonomiska fördelar för dem som ligger bakom offrets tvångsömvändelse.”

---

⁷⁰Erik Norman Svendsen: *Årsberetning* 2003. <<http://aarbog.folkekirken.dk/aarbog2003/15.htm>>.

Tillvägagångssättet liknar på alla sätt människohandel, menar skrivelsens författare.⁷¹

Fenomenet är ingalunda nytt, vilket framgår av ett pressmeddelande från Assyrian News Agency, AINA, daterat 8 november 2009:

”Systematiskt bortförande och tvångsislamisering av koptiska minderåriga flickor i Egypten är ett ofta förekommande, farligt och snabbt växande fenomen. Den koptiske påven Shenouda III, uppmärksammade problemet redan den 17 december 1976, då han under en konferens i Alexandria uttalade att ’koptiska flickor är utsatta för press att konvertera till islam och terroriseras till att gifta sig med muslimska män. Han krävde också att bortförda flickor skulle skickas tillbaka till sina familjer.”⁷²

Enligt den framträdande koptiske aktivisten Waheed Ala förekommer dessa bortföranden i samarbete mellan saudiskfinansierade organisationer och den egyptiska statens säkerhetstjänst.

Bland de bortförda finns 15-åriga Marian Bishay, som den 15 juli 2009 gick till en restaurang 50 meter från där hon bodde i Omania, för att hämta mat till sin mor och sina yngre bröder. Hon kom inte tillbaka. Restaurangägaren och tre av hans anställda, som koptiska aktivister misstänkte låg bakom bortförandet, försvann efter att polisen motvilligt skickat ut en efterlysning. Marian Bishays familj mottog olika rapporter om vad som hänt. Enligt vissa hade hon blivit våldtagen och tvingats konvertera till islam. Enligt andra hölls hon fången i Alexandria.

Ett annat fall rör den koptiska flickan Reda Botros, som den 22 juli 2009 försvann då hon var på väg till sina tentor på en skola i Dairout. En polisutredning gav vid handen att hon ”konverterat” till islam, trots att omyndiga enligt egyptisk lag inte har rätt att göra detta utan föräldrarnas samtycke.

AINA rapporterar om åtskilliga liknande bortföranden av minder-

---

⁷¹Joseph Abrams: ”House Members Press White House to Confront Egypt on Forced Marriages”. <<http://www.foxnews.com/politics/2010/04/21/house-members-press-white-house-confront-egypt-forced-marriages/>>.

⁷²Mary Abdelmassih: ”Abduction and Forced Islamization of Christian Coptic Girls Continues in Egypt”, 8 november 2009. <<http://www.aina.org/news/20090811125748.htm>>.

åriga kristna flickor. Deras familjer får nästan aldrig se dem igen, och inte en enda kidnappare har ställts inför rätta. Den halvofficiella tidningen *al-Abram* kunde den 7 januari 2008 citera en framträdande regeringspolitiker som menade att det rörde sig om något tiotal ”kidnappade småflickor från några kristna familjer”.⁷³

Enligt hemsidan Copts United spelar muslimska kvinnor en växande roll i bortförandet och tvångsislamiseringsen av kristna kvinnor i Egypten. Offren är för det mesta minderåriga, men 2010 drabbades en hel familj. Den 29 juni 2010 blev den 37-åriga koptiska mamman Hagwa Sargios, hennes 17-åriga dotter Marina och hennes tvillingpojkar Mario och Carlos, 9, bortförda i Kairos 10:e Ramadandistrikt. Som vanligt fick de anhöriga ingen hjälp av polisen, men efter att själva ha undersökt saken blev de övertygade om att en kvinnlig muslimsk granne och hennes två döttrar, samtliga helt slöjtäckta, låg bakom illdådet.

Efter att ha letat efter sin syster och hennes barn berättade Hagwa Sargios bror att tiotals koptiska flickor blivit bortförda från det 10:e Ramadandistriktet. De återvände sedan för att bo där efter att de konverterat och blivit bortgifta med muslimer.

En koptisk källa hävdar att islamiseringen av kopterna är en affärsidé och en bra inkomstkälla för medlemmar av den statliga säkerhetstjänsten.

”Särskilt på grund av pengaströmmen som kommer från rika och extremistiska wahhabiter, som försöker islamisera de egyptiska kopterna med hjälp av medlemmar av säkerhetstjänsten.” Priset för en koptisk flicka beror på hennes utseende och hennes familjs sociala status.⁷⁴

Bortförandena och tvångsislamiseringsen av koptiska flickor tycks ha tagit fart kort efter den islamiska revolutionen i Iran 1979, som inledde islams tredje heliga krig mot icke-muslimer.⁷⁵

---

⁷³Ibid.

⁷⁴”Abducted by veiled women”, 22 juli 2010. <<http://www.coptsunited.com/Details.php?I=222&A=1779>>.

⁷⁵Om islams jihadvåg, se Hedegaard och Camre: *1400 års krigen*, s. 84 ff.

KAPITEL 3

Resande i våldtäkt

Kanske kommer den relativa säkerhet som kvinnor i norra och västra Europa hittills har åtnjutit, att försvinna i takt med islams växande närvaro. I samband med denna invandring har åtskilliga västliga länder upplevt våldtäktsepidemier av vantrogna flickor.

Våldtäkter och massvåldtäkter förekommer i alla kulturer och begås av anhängare till flera olika religioner och av människor utan religion. Men det är inte alla kulturer som ser med lika blida ögon på den sortens övergrepp, än mindre betraktar dem som sanktionerade av någon religion.

Särskilt i krigstid har våldtäkt av fiendens kvinnor varit en favoritmetod för att demoralisera honom och som hämnd. Då Röda armén ryckte in i det besegrade Nazityskland 1945, följde en våldtäktsvåg som drabbade hundratusentals tyska kvinnor. Också serbiska gäng begick massiva övergrepp på bosniakiska, det vill säga bosnienmuslimska, kvinnor under de krig som på 1990-talet följde i kölvattnet av Jugoslaviens upplösning.⁷⁶

Vid åtskilliga tillfällen och i en lång rad länder är det uppenbart att muslimers våldtäkter av vantrogna kvinnor är att betrakta som ett krigsmedel – ett annat sätt att föra jihad på.

Det var till exempel tydligt under våldsorgien i den indonesiska huvudstaden Djakarta och på många andra ställen i Indonesien i maj 1998. De fasor som utspelade sig här är i stort sett bortglömda i Väst, där just Indonesien rutinmässigt framställs som ett skolexempel på att man visst kan ha fredliga förhållanden, religiös och etnisk tolerans och demokrati i samhällen med muslimsk majoritetsbefolkning.

Upploppen utlöstes av en ekonomisk kris, som medförde arbetslöshet och matbrist, men det hela utvecklades snabbt till en pogrom på indonesier av kinesisk härkomst. Deras affärer plundrades och brändes ned, och många kinesiska kvinnor blev våldtagna. En undersökning visade att över 1500 dödades och minst 468 kvinnor massvåldtogts.

En lokal medarbetare på ett kvinnokriscenter berättade för människorättsaktivister att flera kvinnor begått självmord efter mas-sakern, då de utsatts för upprepade våldtäkter och därefter kastats in

---

⁷⁶Generellt om övergreppen på Bosniens muslimska befolkning, se Lars Hedegaard (red.): *Bosnia and the West*.

i brinnande byggnader. Offren var i åldrarna 10 till 55. Vid flera tillfällen bevittnades massvåldtäkterna av en stor folkmassa. ”Några av våldtäktsmännen sa: ’Du ska våldtas, för du är kines och icke-muslim.’”⁷⁷

Nu också i Väst

Myndigheterna, de universitetsanställda experterna och den systemkonformistiska pressen i flera länder anstränger sig ihärdigt för att dölja våldtäktsmäns kulturella identitet. Men trots detta står det klart att invandrare från Mellanöstern och Nordafrika och deras ättlingar, procentuellt sett i befolkningen, är starkt överrepresenterade bland gärningsmännen.

När myndigheterna försöker dölja detta, är det för att man är rädd att det ska bli diskussion om att våldtäktsmännen kan vara motiveerade av religiöst eller kulturellt hat till de befolkningar som gett dem ett hem.

Myndigheterna har inte råd att låta det bli offentligt känt hur många av våldtäkterna, särskilt de grova, som begås av invandrade muslimer och deras ättlingar. Då skulle hela den officiellt uppbyggda teorin om att alla kulturer är lika bra, och att religion inte spelar minsta roll för kriminalitetsmönstret, falla samman.

Det gjorde dock visst intryck i Norge, då Oslopolisen i april 2009 offentliggjorde statistik på samtliga anmälda överfallsvåldtäkter (där offer och gärningsman inte känner varandra) som begåtts de senaste tre åren. Samtliga 41 överfallsvåldtäkter hade nämligen begåtts av icke-västliga invandrare.

”Gärningsmännen är relativt unga män som kommer från andra länder. De är ofta asylsökande och kommer från traumatiserade länder eller länder med en helt annan kvinnosyn än den vi har i Norge”, sa en taleskvinna för Oslopolisen.

”Vi ser att flera av dem har en människosyn som rättfärdigar att de när som helst kan ta kontroll över andra personer, allra helst kvinnor.”

Bland gärningsmännen dominerar män med kurdisk eller afrikansk

---

⁷⁷<http://en.wikipedia.org/wiki/Indonesian_riots_of_May_1998>.

härkomst, medan polisen inte registrerat några överfallsvåldtäkter begångna av etniskt norska män.

Överfallsvåldtäkterna kännetecknades av grovt våld – allt från knivhot till kvävning, slag och sparkar.

2008 föll antalet anmälningar. Polisen menade att det hängde samman med att flera anmälda fall lett till gripanden.⁷⁸

Våldtäktsjihad

Mönstret i dessa händelser blir riktigt tydligt först när man inhämtar data från fler länder runtom i världen. Men mig veterligt finns ingen heltäckande internationell översikt som belyser omfånget och utbredningen av det den amerikanske islamexperten Robert Spencer kallar ”våldtäktsjihaden”.

Med hänvisning till våldtäkter begångna av islamiska krigare i Darfur (varifrån den sudanesiska militären luftvägen skickat sexslavar till slavmarknaderna i huvudstaden) och gisslantagningen i Beslan i Ryssland, drar han slutsatsen att de två händelserna har något gemensamt: ”Det är två saker som massakern i Beslan har gemensamt med de pågående massakrerna i Darfur: Liksom fallet var med angreppen den 11 september [2001 i USA, LH], är de exempel på islamisk jihad-terrorism, och bägge kännetecknas av våldtäkt.”⁷⁹

Det är för övrigt också så de ansvariga för ogärningarna själva uppfattar saken. Således citerar Spencer den sudanesiske generalen Mohamed Beshir Suleiman som gjort följande reflektion: ”Porten till jihad är fortfarande öppen, och om den stängs mot syd, kommer den att öppnas i Darfur.” Mot syd har regimen i Khartoum fram till nyligen bedrivit heligt krig mot kristna. I Darfur har offren varit svarta afrikaner, förvisso muslimer, men vars hängivenhet mot profetens lära uppenbarligen inte tillfredsställer de heliga männen i huvudstaden.

---

⁷⁸Eirik Veum och Gaute Zakariassen: ”Overfallsvoldtekter begås av ikke-vestlige innvandrere: Samtlige anmeldte overfallsvoldtekter i Oslo de siste tre årene er begått av ikke-vestlige innvandrere, ifølge politiets tall”, 15 april 2009. <<http://nrk.no/nyheter/1.6567955>>.

⁷⁹Robert Spencer: ”The Rape Jihad”. FrontPageMagazine.com, 24 september 2004. <<http://archive.frontpagemag.com/read Article.aspx?ARTID=11278>>.

Vad gäller Beslan-massakern, gav den tjetjenske krigsherren Shamil Besayev 2003 den ryska regeringen följande varning: "Prisad vare Allah. Vi drömmer om att dö på Allahs väg, så att vi kan göra oss förtjänta av paradiset och Allahs nåd." Och när man nu ändå var igång med heligt krig, kunde man lika bra passa på och våldta några flickor. Indira Dzetskelova, mamma till en av barngisslan i Beslan, berättade att "åtskilliga 15-åriga flickor blev våldtagna av terroristerna". Hennes dotter "hörde deras förfärliga gråt och skrik när odjuren släpade bort dem".

I Darfur berättade ett vittne: "Var och en av oss blev våldtagen av mellan tre och sex män. ... En kvinna vägrade ha sex med dem, så de klöv hennes huvud med en yxa mitt framför ögonen på oss."⁸⁰

Men vad har våldtäkt med dessa religiösa konflikter att göra? undrar Robert Spencer.

"Dessvärre allt. Den islamiska juridiska handboken *Umdat al-Salik* [som citeras upprepade gånger i denna skrift under namnet *Reliance of the Traveller*, LH], erkänd av al-Azharuniversitetet, sunni-islams mest respekterade auktoritet, stipulerar: 'När ett barn eller en kvinna tillfångatas, blir de slavar i kraft av fångenskapen, och kvinnans tidigare äktenskap annulleras ögonblickligen.' Varför? För att de därmed fritt kan användas som konkubiner av sina fångvaktare."⁸¹

Umdat al-Saliks grund för denna juridiska konklusion är de redan nämnda Koranverserna, sura 4:23-24.

"I ljuset av att Muhammed över hela den islamiska världen äras som *al-insan al-kamil*, den perfekta människan, finns det inget överraskande med våldtäkterna i Darfur och Beslan. Det som är överraskande, eller borde vara det, är den islamiska världens tystnad om dessa våldtäkter. Var är de reformatorer som törs säga att man i det här fallet inte ska följa Muhammeds exempel? ... Vem vill erkänna att världen har utvecklat principer om mänsk-

---

⁸⁰Citerat från Robert Spencer, *ibid.*

⁸¹*Ibid.*

liga rättigheter, som har företrädare framför dem som utvecklades i 600-talets Arabien? Var är de västliga talesmän som inte är så förblindade av multikulturalismen, att de klarar att fördöma våldtäkt som rättfärdig av islams religiösa principer?

Den hyllade 'muslimske Martin Luther', Tariq Ramadan ... har än så länge bara kunnat förmå sig att rekommendera ett moratorium för stening av horkvinnor. Hur är det med våldtäkt av fångar? Vi vet inte vad han anser. Var är den muslimske Solsjenitsyn, som vill tala klarspråk om de sidor av islam som är i så desperat behov av reform, och som efterfrågar den genomgripande översyn som systemet så uppenbart behöver?⁸²

Det skrev Robert Spencer 2004. Vi saknar ännu livstecken från islams reformanhängare – om de alls finns. I stället hör vi ständigt från islams dominerande krafter – såväl inom sunni- som shiafalangen – att man inte vill ändra ett jota i islams doktriner. Den engelska översättning jag har av *Umdat al-Salik* är tryckt i Maryland, USA, 2008 och rekommenderas av "shejk" Abd al-Wakil Durubi, imam vid Darwish Pasha Moskén i Damaskus; Nuh Ali Salman, mufti för Jordaniens väpnade styrkor; Dr. Taha Jabir al-Alwani, president för Det Internationella Institutet för

Islamiskt Tänkande, medlem av Akademien för Islamisk Fiqh (rättsvetenskap) i Jedda, Saudiarabien, och president för Nordamerikas Fiqh-råd. Al-Azhars tryckningstillstånd är undertecknat av Fath Allah Ya Sin Jazar, generaldirektör för forskning, skribentverksamhet och översättning.⁸³

Tillåtelsen att ta krigsfångar som slavar står – väl inbäddad i bortförklaringar – på sidan 458. Om de framträdande auktoriteterna som gett sitt samtycke till verkets utgivande hade velat ta avstånd från forna tiders barbariska praxis, kunde de ha skrivit att så gjorde man förr, men det kan inte vara ett rättesnöre för muslimer i dag.

Det är de rättslärdar som är bemyndigade att uttolka islam och uppdatera den i takt med den mänskliga civilisationens utveckling. Det innebär att man måste förkasta 1400 år gamla arabiska föreställningar

---

⁸²Ibid.

⁸³Ahmad ibn Naqib al-Misri: *Reliance of the Traveller*.

och handlingsmönster. Så länge detta inte görs kan man inte hävda att våra dagars heliga krigare och slavjägare handlar i strid med profeten. Och då är det oärligt att placera dessa aktörer och deras handlingar i ett särskilt fack märkt "islamism", som påstås vara något helt annat – närmast motsatsen – till det sanna islam.

Rest-islam

Enligt den engelske psykiatern Theodore Dalrymple, som i många år arbetade inom den brittiska kriminalvården och därför kom i daglig kontakt med muslimska lagöverträdare, vet de inte särskilt mycket om islam och intresserar sig inte särskilt för det.

Unga muslimer i Storbritannien, Frankrike och på andra ställen i Väst är "... djupt sekulariserade, har ringa religiös tro, även om de flesta av dem säger att de tror på Gud. Deras intresse för islam är slumrande. De ber inte och firar inte ramadan (förutom när det kan ge dem praktiska fördelar så som uppskjutande av en rättsak). ... Icke desto mindre skulle de bli förfärade och ytterst våldsamma om deras systrar uppförde sig som unga, vita kvinnor gör. De tillfredsställer sina sexuella behov med prostituerade och med dem som de ganska öppet kallar 'vita luder'. ... Men oavsett hur sekulära dessa unga muslimska män är, när de en stark önskan om att behålla den manliga dominans som de har ärvt från sina föräldrar. En syster som har mod att själv välja sin pojkvän, eller bara uttrycker en önskan att leva ett självständigt socialt liv, får sannolikt stryk och tvingas därefter finna sig i en Stasiliknande övervakning. De unga männen förstår instinktivt att deras nedärvda system med mansdominans är starkt, men ömtåligt. Ett system som via tvångsäktenskap garanterar dem sexuell tillfredsställelse i hemmet, samtidigt som de slipper alla husliga plikter och har frihet att leva ett helt västerländskt liv utanför hemmet, inklusive sexuella äventyr. Något deras fruar inte har någon rätt att blanda sig i.

Närmast som kommunismen, ett allt-eller-inget-fenomen som innebar att varje avvikelse måste besvaras med ett omedelbart straff. ... Eftersom folk sällan gillar att erkänna vilka låga motiv de har för sitt uppförande, till exempel lusten att behålla självtilfredsställande makt, behöver dessa unga muslimer ett mer upphöjt rättfärdigande

av sin behandling av kvinnor. De hittar det självklart i en rest-islam (residual Islam): Inte den islam som kräver plikter, ritualer och förbud, som så genomgripande inkräktar på vardagen, men i en islam ... som ger dem en känsla av moralisk överlägsenhet över allt omkring dem, inklusive kvinnor, utan att på något sätt begränsa deras [övriga] självförverkligande. Denna islam rymmer inte mycket teologi, andlighet eller ens religion.”⁸⁴

Som redan noterats, finns det inte någon samlad global översikt över utbredningen av muslimska våldtäkter av vantrogna flickor och kvinnor. Vi får därför nöja oss med indikationer från enskilda länder.

Frankrike

Ett av de första ställen där man blev uppmärksam på kulturellt motiverade överfalls- och massvåldtäkter som fenomen, var Frankrike. Här kallas muslimska mäns massvåldtäkter ”tournantes”, ett ord som närmast kan översättas som ”rotationsvåldtäkter”.

Förfarandet beskrevs 2001 av ett kommunalråd från Parisförorten Bobigny: ”Deras teknik var att plocka upp en ung flicka – en vit flicka – och när hon blivit flickvän till en av gruppens medlemmar, gav han de andra tillåtelse att använda henne.”⁸⁵

Enligt en polischef från en av Paris norra förstäder är det frågan om en gruppeffekt. ”De kan inte slingra sig undan från sina vänner, som uppmuntrar dem att begå gärningen.”

Gruppvåldtäkt på vita flickor är ett mandomsprov för en liten grupp unga muslimer, sa Jean-Jacques Rassial, en psykoterapeut vid franska Villetaneuse-universitetet. ”Det är gruppens regler, helt utanför all sexualmoral.”⁸⁶

Vilket utan tvekan är ett korrekt konstaterande. Kvar står den centrala, men obesvarade, frågan: Hur kan det komma sig att det huvudsakligen är några unga män från muslimska miljöer som uppför sig på

---

⁸⁴Theodore Dalrymple: ”The Suicide Bombers Among Us”. *City Journal*, Autumn 2005. <http://www.city-journal.org/html/15_4_suicide_bombers.html>.

⁸⁵Janet Albrechtsen: ”Talking race not racism”. *The Australian*, 17 juli 2002. <http://www.theaustralian.news.com.au/common/story_page/0,574,4718201%255E7583,00.html>.

⁸⁶Ibid.

detta vis? Varför har vi inte sett ett liknande socialt signifikant beteende bland till exempel invandrade kineser, indiska hinduer, thailändare, vietnameser eller tibetaner? Också de har kommit långväga ifrån. Också de har ursprung i kulturer och religioner som är mycket olika den västerländska. Också de har i många fall utvandrat från områden präglade av krig eller social och politisk oro.

Australien

2002 kunde den australiska journalisten Janet Albrechtsen berätta, att "tournantes"-beteendet hade spritt sig till Australien.

Särskild uppmärksamhet fick de så kallade "Sydney gang rapes", som år 2000 begicks av en grupp bestående av uppemot 14 unga muslimer av libanesisk härkomst. Offren var kvinnor och unga flickor ända ner i 14-årsåldern av australisk-europeisk härkomst. Motivet beskrevs i pressen som etniskt motiverat hat. Nio män dömdes för gruppvåldtäkt och fick tillsammans över 240 års fängelse.

I domskälen beskrev domaren händelserna som något "man bara hör eller läser om i samband med grymheter begångna i krigstid".

Ett av offren blev under sex timmar våldtagen 25 gånger av 14 män. Hon berättade senare i ett teveprogram att gärningsmännen kallat henne "australiskt svin", och förklarat för henne att hon nu skulle bli våldtagen på libanesiskt vis. Två andra offer, 16 år gamla, fick veta att de "förtjänade det för att de var australier".⁸⁷

Efter rättegången uttalade etniska ledare som imam Taj Din al-Hilali (som vi tidigare stött på) att våldtäktsmännens etniska härkomst var irrelevant, och att det bara eldade på rasistiska påhopp på muslimer att omtala den.

Janet Albrechtsen tvivlade emellertid inte på de sanna rasisternas identitet: "Dessa muslimska våldtäktsmän spelade raskortet på det mest förfärliga och nedvärderande sätt."

Efter detta har sydvästra Sydney upplevt ett stigande antal "fasansfulla överfall", som i tillvägagångssätt liknar de franska tournantes.

"Och vad är vår reaktion?" frågade Albrechtsen. "Liksom fransmän-

---

⁸⁷<http://en.wikipedia.org/wiki/Sydney_gang_rapes>.

nen ger vi efter för den känslighet som omgärdar ras- och kulturfrågor. Och därmed ger vi plats åt den sociala och politiska mardröm som rasistiskt motiverad gruppvåldtäkt är.”⁸⁸

Norge

I september 2001 kunde den norska polisen offentliggöra en statistik som visade att antalet anmälda våldtäkter i Oslo hade ökat med 40 procent från 1999 till 2000. För första gången hade polisen sorterat gärningsmännen efter etnisk härkomst, och siffrorna visade att hela 65 procent av våldtäktsmännen kom från icke-västliga länder. Detta trots att gruppen bara utgjorde 14,3 procent av stadens befolkning. I 80 procent av fallen var offren av norsk härkomst.

Unni Wikan, professor i socialantropologi vid Oslo universitet som tillbringat många år i muslimska länder, sa i en kommentar till chock-siffrorna att de inte överraskade henne det minsta.

”Många invandrare upplever att norska kvinnor skickar signaler om att de önskar sexuell kontakt. Och sen kan det snabbt gå gale. Många norska kvinnor har alltför dåliga kunskaper om icke-västliga mäns kvinnoyn. ... Det är upseendeväckande hur blinda och naiva norska kvinnor kan vara gentemot icke-västliga män. ... Norska kvinnor måste inse att vi lever i ett mångkulturellt samhälle och anpassa sig därefter.”

Om de inte önskar ha sex, avrådde Wikan å det kraftigaste norska kvinnor från att låta sig bjudas hem av till exempel muslimska män. Hon pekade också på att våldtäktsmän knappt straffas i de flesta muslimska länder: ”På de flesta ställen menar man att det är kvinnan som bär skulden för våldtäkten. Och det är rimligt att anta att invandrare tar med sig den sortens attityder när de flyttar till det här landet.”⁸⁹

---

⁸⁸Janet Albrechtsen: "Talking race not racism". *The Australian*, 17 juli 2002. <http://www.theaustralian.news.com.au/common/story_page/0,5744,4718201%255E7583,00.html>.

⁸⁹Mark S. Berger: "Mener norske jenter frister til sex". *Dagbladet*, 6 september 2001. <<http://dagbladet.no/nyheter/2001/09/06/279676.html>>.

Med andra ord: I flerkulturella Norge ska norska kvinnor inrätta sig efter muslimsk sexualkultur, medan det är rimligt att invandrarna tar med sig sin egen.

Sverige

Sverige har en utmärkt och offentligt tillgänglig kriminalstatistik utarbetad av Brottsförebyggande rådet, Brå, och som går ända tillbaka till 1975. Den ligger online och är så konstruerad att man själv kan få fram siffror för de typer av brott som intresserar en. Det är således möjligt att hitta nationella siffror på anmälda våldtäkter, inklusive grov våldtäkt, för hela perioden 1975-2010. Siffrorna för det senaste året är preliminära.⁹⁰

På ett nationellt plan visar antalet anmälda våldtäkter nästan en åttadubbling – från 768 år 1975 till 5 857 år 2010. Ökningen har varit särskilt explosiv under årtiondet mellan 2000 (2 016 anmälda våldtäkter) och 2010 (5 857) – alltså en ökning med 189 procent.

2012 hade antalet anmälda våldtäkter stigit ytterligare – till 6 324.⁹¹

Dessa alarmerande tal kan naturligtvis inte förklaras med att Sveriges befolkning mångdubblats sedan 1975. Antingen beror det på att den gammelsvenska befolkningen blivit åtskilligt mer våldtäktsbenägen, eller också har det kommit några nya till landet som uppvisar ett kraftigt avvikande beteende.

Och även om det tillgängliga materialet är slumpartat och anekdotiskt, tvivlar få oberoende observatörer på att våldtäktsexplosionen måste bero på invandring från ställen där ett sådant beteende – och inställning till kvinnor – är gängse.

Dock inte den svenska eliten, de politiska partierna undantaget Sverigedemokraterna, eller den samlade journalistkåren. För dem är det uppenbart att våldtäktsvågen som gjort Sverige till Europas ledande våldtäktsland inte har något med massinvandring och framförallt inte med det islamiska kulturmönstret att göra. Och eftersom det inte

---

⁹⁰<<http://statistik.bra.se/solwebb/action/anmalda/urval/sok>>. Siffror nerladdade 18 februari 2011.

⁹¹<http://www.d-intl.com/2014/05/07/muslimmer-kraftigt-overrepresenterade-i-valdtakts-brott/>.

kan vara utlänningarnas eller deras ättlingars fel, måste det alltså vara svenskarnas.

2005 kom det emellertid en rapport från Brå,⁹² som gav en annan bild. Här drog man slutsatsen att utlandsfödda fyra gånger så ofta misstänks för allvarliga brott, som våld med dödlig utgång, än personer födda i Sverige av svenska föräldrar.⁹³ Författarna berättar också att probleminvandrarerna företrädesvis kommer från bestämda geografiska områden, bland annat vissa delar av Afrika. Längre bak i rapporten framgår att det rör sig om det muslimska Nordafrika och det likaledes övervägande muslimska Västasien.

Om brott generellt konkluderar 2005-rapporten, som bygger på kriminalitetsmönster under åren 1997-2001, att: "Andelen personer från Nordafrika, som misstänks för brott under perioden är ... nästan fyra gånger högre än vad det "borde" vara, med tanke på deras andel av befolkningen. Däremot hör människor från Sydostasien till de grupper som i minst utsträckning misstänks för brott bland de utlandsfödda."⁹⁴

Rapporten refererar en tidigare utredning från Brå, utgiven 1996, där man konstaterar att ju allvarligare ett brott är, desto större är sannolikheten att gärningsmannen är utlandsfödd: "Andelen utlandsfödda som registrerades misstänkta för våldtäkt, var 4,5 gånger högre än andelen registrerade bland dem med svenskfödda föräldrar."⁹⁵ Men av rapportens Tabell 11, sidan 41, framgår emellertid att skillnaden är ännu större: Procentandelen av svenskfödda med svenskfödda föräldrar som under undersökningsperioden misstänktes för våldtäkt eller våldtäktsförsök var 0,04. Motsvarande procentandel för utrikes födda var 0,22 – alltså 5,5 gånger större.

Ett bidrag till förklaring av den svenska våldtäktsvågen antydde i några uttalanden av en viss Hamid, som *Dagens Nyheter* den 11 februari 2000 citerade med följande betraktelser:

"Det är inte lika fel att våldta en svensk flicka som att våldta

---

⁹²Peter Martens och Stina Holmberg: *Brottslighet bland personer födda i Sverige och i utlandet*.

⁹³Ibid., s. 8 f.

⁹⁴Ibid., s. 35.

⁹⁵Ibid., s. 19.

en arabisk flicka. Den svenska flickan får ju massor med hjälp efteråt, och hon har säkert redan knullat. Men arabflickan får problem med sin familj. För henne är det en stor skam att bli våldtagen. Det är viktigt att hon har bevarat sin oskuld när hon gifter sig.”

Som tidningen kunde berätta, var det ingen tillfällighet att det var en svensk flicka som blev skändad i Rissne, under en överfallsvåldtäkt som väckte stort uppseende i Sverige. Det framgår tydligt av samtalen med Ali, Hamid, Abdallah och Richard. Alla fyra ser i någon mening ner på svenska flickor och hävdar att denna inställning är vanlig bland unga män med föräldrar som invandrat till Sverige.

Hamid: ”Det är alldeles för lätt att få ett svenskt luder ... flicka menar jag”, säger Hamid och ler generat åt sitt ordval. ”Många invandrarpojkar är ju tillsammans med svenska flickor när de är tonåringar. Men när de sen ska gifta sig tar de en riktig kvinna från sin egen kultur, som inte har varit med någon pojke. Det ska jag också göra. Jag har inte mycket respekt för svenska flickor. Man kan säga att de blir sönderknallade.”⁹⁶

Danmark

2009 gjorde Det Kriminalpräventive Råd en större studie⁹⁷ över våldtäktsstatistik under åren 2000-2002. Man jämförde med åren 1990-1992, och det framgick att antalet årligen anmälda våldtäkter i Danmark inte förändrats nämnvärt. Under båda mätperioderna låg våldtäktsanmälningarna på runt 400 per år. Å andra sidan hade det skett intressanta förskjutningar inom bruttotalen:

Bland de våldtäktsmisstänkta männen kunde man konstatera en ganska betydande överrepresentation av icke-danska medborgare, och den var starkare 2000-2002 än 1990-1992. Det fanns också en kraftig

---

⁹⁶Citerat på Dansk-svensk blogspot, 12 oktober 2005. <<http://dansk-svensk.blogspot.com/2005/10/nya-vldtksvgn.html>>. Citatet, som återgetts på åtskilliga ställen och vars autencitet mig veterligt aldrig bestridits, stod enligt Dansk-svensk blogspot att läsa i Dagens Nyheter, 11 februari 2000. Jag har tyvärr inte lyckats hitta citatet i originalkällan.

⁹⁷Flemming Balvig et al.: *Voldtegt der anmeldes*.

överrepresentation av i synnerhet etniska asiater/afrikaner, som också hade blivit mer uttalad 2000-2002 jämfört med tio år tidigare.

Tittar man på nationaliteten på de män som misstänktes för fullbordad överfallsvåldtäkt, föll andelen med danskt medborgarskap från 67 procent 1990-1992 till 56 procent, medan andelen som hade medborgarskap i ett asiatiskt eller afrikanskt land steg från 16 till 27 procent.⁹⁸

Man ska lägga märke till att ovanstående statistik, liksom övriga siffror i undersökningen, gäller medborgarskap. Det tas alltså ingen hänsyn till etnicitet, religion eller kulturell bakgrund. Hur många av de ”danska” männen som heter Jensen eller Nielsen säger siffrorna således ingenting om.

Offren för fullbordad överfallsvåldtäkt hade i de allra flesta fall danskt medborgarskap. Under åren 1990-1992 var det 90 procent, 2000-2002 87 procent. En annan utsatt grupp var grönländska kvinnor, som trots danskt medborgarskap redovisas som en särskild kategori. De utgjorde 4 respektive 5 procent av de fullbordade överfallsvåldtäkterna.⁹⁹

De fullbordade överfallsvåldtäkterna hade blivit mer våldsamma, såtillvida att fler av offren kommit till fysisk eller psykisk skada. Det gällde särskilt i fråga om gruppvåldtäkter.

Antalet solovåldtäkter hade minskat med en femtedel. Å andra sidan hade antalet gruppvåldtäkter fördubblats. 1990-1992 utgjorde de 14 procent av fallen, under perioden 2000-2002 hade andelen vuxit till 29 procent.

Förskjutningen i riktning mot fler gruppvåldtäkter hängde samman med ”nationalitetsmässiga förskjutningar”. Relativt ofta var gärningsmännen icke-danska, jämfört med fall av solovåldtäkt.

Ser man på anmälda fullbordade överfallsvåldtäkter med flera gärningsmän – alltså gruppvåldtäkt – fördelade de sig enligt följande: 1990-1992 hade 0 procent danskt medborgarskap och 100 procent utländskt. Under 2000-2002 hade 30 procent danskt medborgarskap, 70 procent utländskt.¹⁰⁰

---

⁹⁸Ibid., Del III, s. 78, Tabell 19.

⁹⁹Ibid., Del III, s. 62, Tabell 9.

¹⁰⁰Ibid., Del III. Egne beräkningar baserade på Tabell 35, s. 55

Åter ska det påpekas att talet 30 procent danska medborgare inte säger någonting om de misstänkta etnicitet, religion eller kulturella bakgrund. En del av de 30 procenten hade således en icke-dansk bakgrund.

Ser man på nationaliteten på dem som misstänktes för fullbordad gruppvåldtäkt, hade alltså 0 procent av de misstänkta med danskt medborgarskap 1990-1992 utfört våldtäkten tillsammans med andra män. Siffran steg till 33 procent 2000-2002. Motsvarande siffror för våldtäktmän med medborgarskap i asiatiska eller afrikanska länder steg från 6 procent 1990-1992 till 40 procent 2000-2002.¹⁰¹

Den kraftiga tillväxten av andelen danska medborgare misstänkta för gruppvåldtäkt hänger förmodligen samman med att många av gärningsmännen av icke-dansk härkomst 1990-1992 var för unga för att begå våldtäkt.¹⁰²

I övrigt konstaterar Flemming Balvig och hans kolleger, att bara en femtedel av anmälningarna resulterade i ett fängelsestraff. Och det har inte ändrats över tid från 1990-1992 till 2000-2002.¹⁰³

---

¹⁰¹Ibid., Del III, s. 96, Tabell 36.

¹⁰²Min slutsats, LH.

¹⁰³Flemming Balvig et al.: *Voldtægter der anmeldes*. Del III, s. 103.

KAPITEL 4

Män som äger kvinnor

I ljuset av den ringa status som icke-muslimska kvinnor har inom kanonisk islam och i praktiken inom muslimsk kultur, skulle det vara överraskande om synen på och behandlingen av ummans egna kvinnor levde upp till idealet om könsens lika rättigheter. Det är också långt ifrån fallet.

Det kan emellertid argumenteras för att islam i början faktiskt gav kvinnor fler rättigheter än de flesta andra samfund. Och i den mening som stod man för ett framsteg, jämfört med förhållandena på Arabiska halvön före Muhammeds tid.

Sålunda gör människorättsjuristen Ann Elizabeth Mayer oss uppmärksamma på följande:

”... i en miljö där kvinnor var så nedvärderade att mord på nyfödda flickor var en allmän och accepterad praxis, införde Koranen reformer som förbjöd barnamord på flickor, gav kvinnor arvsrätt, begränsade tillgången till polygami, satte restriktioner på mäns möjligheter att missbruka [tillgången till] skilsmässa, och gav kvinnor egendomsrätt till hemgiften, som tidigare betalades till brudens far.” Det är därför rimligt, menar Mayer, att betrakta Koranen som ett försök att förbättra kvinnors ställning genom att avlägsna vissa av de missbruk som de tidigare utsatts för.¹⁰⁴

Ta till exempel arvsrätten. Här är Koranens generella regel att kvinnor ärver hälften av vad män i liknande nära relation till den döde får.¹⁰⁵ Intressant nog är det samma huvudregel som man finner i Jyske Lov från 1241, alltså flera hundra år efter att Koranen nedtecknades.¹⁰⁶ Det är också värt att notera att danska kvinnors ekonomiska likställning med mannen kom senare än de flesta i dag föreställer sig.

Som man kan läsa i *Den Store Danske Encyklopædi*:

”Tills en hustru 1899 fick full ekonomisk och personlig för-

---

¹⁰⁴Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 98.

¹⁰⁵Se sura 4:7 och 4:11.

¹⁰⁶Flemming Elimar Jensen (red.): ”MiddelalderInfo”. <<http://www.middelalderinfo.dk/jyskelov-bog1.php>>.

foganderätt, var äkta maken hennes väktare och kunde därför till exempel få henne inlagd på sinnessjukhus; han ensam hade förfoganderätt över hennes andel av boet och hennes ägodelar. 1880 uppnådde hustrur full förfoganderätt över självförvärvade medel, men först 1925 lagstodgades ... principen om full jämställdhet mellan äkta makar med avseende på familjeförhållanden.”¹⁰⁷

Vi kan med andra ord glädja oss över att dansk lagstiftning har utvecklats från äldre tiders orättvisa, i riktning mot en högre grad av jämställdhet mellan könen.

Problemet med islam är att en liknande utveckling inte har skett och inte kan ske. Detta beror på att islams heliga skrifter kräver att samhällsordningen fastläses där den befann sig på profetens tid. Orsaken är, som vi tidigare har sett, att denna samhällsordning betraktas som förordnad av Gud. Det är helt enkelt Allah som vill ha saker ordnade på detta vis – och vem vågar sätta sig upp mot Gud och hans profets klara anvisningar?

Ansvaret för denna egenhet hos islam vilar hos Muhammed – eller vem som nu än har författat den Koran vi känner i dag. I denna bok tillskrivs Muhammeds gud påståendet att Muhammed är ”Guds budbärare och den siste profeten”, som det heter i sura 33:40. Det vill säga, att det inte kommer fler profeter och att Gud har levererat sitt definitiva slutgiltiga meddelande till mänskligheten.¹⁰⁸ Efter profetens död 632 kan och bör det därför inte ske något principiellt nytt i världen – bara mer eller mindre av detsamma, beroende på de föreliggande framtidsutsikterna för det heliga kriget.

Islam stoppar upp historien – eller försöker göra det.

En sådan ideologi är naturligtvis ett mäktigt redskap för alla tiders kvinnoförtryckare, som bara har att hänvisa till Allahs vilja när de ska motivera sitt uppförande.

Mot detta kan man med rätta invända att muslimer i många fall

---

¹⁰⁷<http://www.denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Jura/Retshistorie/kvindens_retlige_stilling>.

¹⁰⁸Se den extremt uttömmande diskussionen av problematiken på Wikipedia. <http://en.wikipedia.org/wiki/Seal_of_the_prophets>.

uppför sig bättre än vad Koranen ger dem tillåtelse till. Det har funnits och finns stater med muslimsk befolkningsmajoritet som infört lagstiftning som ligger på en högre civilisatorisk nivå än den som förelåg i 600-talets Arabien.

Det betyder att muslimer faktiskt kan utvecklas bortom dogmatisk islam. Men när de gör det måste de vara förberedda på att islams makthavare, trons väktare, *ulema* – det vill säga de rättslärdade som har rätt att slå fast islams lag – kallar dem avfallingar. En synd som enligt samma lag medför dödsstraff.

Muslimer kan förändras, islam kan det inte.

I praktiken har det visat sig i stort sett omöjligt att få de härskande eliterna i Väst att förstå skillnaden. De utmålar varje kritik av islam som ett "rasistiskt" angrepp på samtliga muslimer i världen, och genom att frita islam från all kritik utgör de ett ovärderligt stöd till muslimernas förtryckare – den självutnämnda eliten av heliga män. Dessa män som i mer än 1000 år har hållit det muslimska majoritetssamhället i ett skruvstäd och hindrat det från att utvecklas.

Sharians kvinnor

Men låt oss se på vad sharian, den islamiska lagen, har att säga om kvinnors rättigheter. Följande korta summering är hämtad från Ann Elizabeth Mayer:

"De förmoderna [islamiska, LH] juristerna behandlade kvinnor som om de hade behov av manlig övervakning och kontroll. Kvinnorna pålades begränsningar och placerades i en tydligt underlägsen roll i förhållande till män inom familjen. De blev i princip hänvisade till ett avskärmat liv i hemmet. Jurister godkände barnäktenskap, vilket i praktiken innebar att kvinnors manliga väktare gifte bort dem i unga år mot deras vilja. Man krävde att kvinnor skulle vara monogama, medan män kunde ha upp till fyra fruar åt gången. Hustrur var skyldiga sina män lydning, och männen hade rätt att hålla dem hemma, slå dem och neka dem underhåll om de var olydiga. Män kunde avsluta ett äktenskap närhelst det behagade dem, genom att helt enkelt

uttala en skilsmäsoformel, medan kvinnor enligt många jurister måste ta sig förbi en rad svåra hinder för att få skilsmässa om man mannen nekade dem det. Män hade stor makt som förmyndare åt minderåriga, och efter en skilsmässa fick de vårdnaden om barnen om dessa var förbi spädbarnsåldern.”¹⁰⁹

Mäns sär rättigheter vad gäller skilsmässa bekräftas i det utmärkta verk om Koranens sociala lagar som den brittiske shariaforskaren Robert Roberts gav ut i början av 1900-talet:

”Enligt Koranens lära är rätten till skilsmässa exklusivt mannens, och allt därutöver måste man inhämta från de muhammedanska juristernas verk. Som, det ska erkännas, i någon grad kompenserar för profetens ensidiga behandling av ämnet.”¹¹⁰

Roberts fann emellertid att de islamiska äktenskapslagarna kom att utvecklas olyckligt, jämfört med andra lagsystem som fanns samtidigt med eller före Muhammeds tid, bland annat den långt äldre Hammurabis lag:

”Den stora lätthet, med vilken en [muslimsk] man kan låta skilja sig från sin hustru, den omständigheten att vilken trivial orsak som helst är tillräcklig för att säkra hans frihet, försvagar naturligtvis äktenskapsbandet och försätter kvinnan i den mest kränkande position på den sociala rangskalan. ... [Koranen] har inte ett ord att säga om grunderna för skilsmässa. Vi läser helt enkelt att ’män står över kvinnor,’ som närhelst de vill har rätten att befria sig från dem utan någon annan bevekelsegrund än önskan att byta en hustru mot en annan.”¹¹¹

---

¹⁰⁹Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 98 f.

¹¹⁰Robert Roberts: *The Social Laws of the Quran*, s. 19. Det som gör Roberts framställning särskilt intressant, är hans tydligt uttryckta sympati för Muhammeds lära mot bakgrund av de barbariska förhållanden som rådde på den Arabiska halvön. I stort sett samma uppfattning uttrycker Ali Dashti i sitt enastående verk *23 Years: A Study of the Prophetic Career of Mohammad*.

¹¹¹Robert Roberts: *The Social Laws of the Quran*, s. 20 f.

Har våra dagars tongivande islamiska jurister ändrat uppfattning?
Har sharian ändrat innehåll?

Svaret måste bli nej på båda frågorna, och Ann Elizabeth Mayer lyfter på förlåten vad gäller orsakerna till den juridiska stelbentheten: Islams makthavare, inte de tillfälliga politiska ledarna i det muslimska flertalssamhället utan de ideologiska makthavare som hävdar rätten att uttolka den heliga texten, kämpar emot med näbbar och klor. Mer om detta längre fram.

Det verkliga livets kvinnor

Men juridik är en sak, verkliga livet något annat. Hur är det för flertalet kvinnor i den islamiska världen? Liknar det det liv som sharian betraktar som eftersträvansvärt?

Här är en generell karaktäristik, skriven av den engelska journalisten Jan Goodwin, som bott långa perioder i muslimska länder som Pakistan, Jordanien, Egypten, Iran och Irak. Att jag har fäst vikt vid hennes beskrivning beror på hennes översvallande lovprisande av islam. Således hävdar hon till exempel att Muhammed var en mycket tidig kvinnosträvs-kämp. ¹¹² Om det fanns något gott att säga om muslimska kvinnors liv, kan man vara helt säker på att Jan Goodwin skulle hittat det.

Hennes beskrivning gäller förhållandena under åren närmast före 2000-talet, men har knappast förändrats under de gångna drygt tio åren.

”Flertalet muslimska kvinnor lever fortfarande i en situation där deras liv kontrolleras av deras närmaste manliga släktingar. De är de döttrar vars kommande äktenskapspartner fortfarande bestäms av deras fäder. De är de brudar som ska vara oskulder på sin bröllopsnatt, i en kultur där det är vanligt att kvinnor som inte är oskulder blir offer för hedersmord, som ofta utförs av

---

¹¹²För en förkrossande kritik av vad hon betraktar som Goodwins naivitet, se Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 121 ff.

deras egna bröder. Som skydd mot det är det enkla kirurgiska ingrepp som återskapar mödomshinnan vanligt i den muslimska världen. Mord kan förekomma då en ung kvinna vägrar gifta sig med den man hennes familj har valt. Även om islam slår fast att en kvinna har rätt att avvisa en man som valts ut av hennes familj, så kan familjens press vara så stort att den resulterar i hennes död om hon inte fogar sig. Brudpeng finns fortfarande i muslimska länder – en praxis som bara tjänar till att bekräfta att en kvinna är en mans egendom. När hon gifter sig, kontrolleras hennes liv i allt väsentligt av maken: Vad hon gör, vilka vänner hon har, vart hon får lov att gå, hur hennes barn ska uppfostras, ja till och med om hon får lov att använda preventivmedel eller ska steriliseras. Hon kan inte få ett pass eller resa utomlands utan mannens skriftliga tillstånd. Om hon inte är lydig kan mannen ta sig en annan hustru. Månggifte är det spöke som hemsöker varje gift muslimsk kvinna. ... För inte så länge sedan väckte en ung kvinna i Pakistan nationell uppståndelse, då hon i en insändare i en tidning frågade om inte kvinnor borde ha rätt till flera män, när nu islam tillåter flera fruar. Rasande religiösa och politiska ledare fördömde henne offentligt och menade att hennes inlaga var 'olaglig, omoralisk och högst oansvarig'. Hon beordrades att 'ängra sig. Annars skulle hon bli förklarad som avfalling.'¹¹³

1985 tillsatte den pakistanske presidenten en kommission som skulle undersöka kvinnors status. Rapporten drog slutsatsen att "den genomsnittliga kvinnan föds till något närliggande slaveri, lever ett liv med slit och släp och dör i glömska. Detta är den hårda verkligheten för halva vår befolkning, bara för att de råkar vara kvinnor." Inte överraskande valde regeringen att censurera rapporten.¹¹⁴

Fortfarande från Pakistan berättar Jan Goodwin att från det att en flicka är fem eller sex år gammal, börjar hennes förberedelse för den enda roll som är tänkbar för henne: som hustru och mor.

"Hon tränas till rollen som god hustru: foglig, lydig och själv-

---

¹¹³Ibid., s. 32 f.

¹¹⁴Ibid., s. 44, där citatet finns.

upppoffrande. Hon får lära sig att hennes bröder alltid kommer i första hand och att även hennes yngre bröder har makt över hennes liv och död. ... När en muslimsk flicka närmar sig puberteten kommer förmaningarna om att gå, tala och klä sig så att hon inte väcker uppmärksamhet – att vara osynlig – allt oftare.”¹¹⁵

Som man kan se finns en häpnadsväckande överensstämmelse mellan den faktiska behandlingen av muslimska kvinnor och den som Ann Elizabeth Mayer kallade ”förmoderna” tolkningen av sharia. Det finns med andra ord anledning att anta att kvinnornas miserabla levnadsvillkor i Islams hus beror på islam, och att denna ideologis ordning är orsak till att det muslimska samfundet inte kan utvecklas.

Det förefaller också uppenbart att orsaken till att den islamiska ideologin fortsätter hålla befolkningarna i ett skruvstäd är att någon drar fördel av detta. Därför använder man alla medel för att försvara sina privilegier: I första hand *ulema* och imamerna, som har den reella makten i samhället oavsett vem som har den officiella regeringsmakten. I andra hand männen.

Inget fel med islam

Men det är just denna koppling mellan ideologi och verklighet man inte får göra i Danmark och de flesta andra Västländer. Om man inte förklarar de beklagliga villkor muslimska kvinnor lever under med allt annat än islam, blir man uthängd som ”rasist”. Helst ska man säga att förhållandena beror på fattigdom, fast det ligger närmare till hands att tro att fattigdomen är ett resultat av islams herravälde. Och då fattigdom påstås vara roten till det onda, är det något som det rika Väst kan avhjälpa genom att dela med sig av sin rikedom. Att vi inte har sört för vettiga förhållanden i den muslimska världen kan bara bero på vår illvillighet.

Orsaken till att det i Väst görs så ihärdiga ansträngningar för att hålla islam utan skuld för eländet, är utan tvekan den officiellt antagna fiktion som gör gällande att alla kulturer och religioner är lika bra. Och att religion och kultur för övrigt inte har något inflytande på sina anhängares beteende.

För att det inte skulle råda något tvivel om den danska regeringens förbindliga inställning till islam, skickade man i januari 2009 ut en handlingsplan för förebyggande av extremism och radikalisering. I planen vände regeringen sig emot ”en propaganda som försöker ge bilden av att Västvärlden, även Danmark, är fientligt inställt till eller för krig mot islam och muslimer. Inget kunde vara mer felaktigt. Den danska regeringen delar inte upp världen i religioner och trossamfund.”¹¹⁶

Av denna skrift framgick också att problemet var ”den militanta eller extrema islamismen”, som man alltså måste förstå var ett helt annat fenomen än islam. Närmast det motsatta.¹¹⁷

Om de dominerande åsikts- och politiska eliterna i Väst tvingades erkänna att islam har konsekvenser, skulle de riskera att ställas till svars för den massinvandring de själva har trumfat igenom – utan att säkerställa att de nyanlända överhuvudtaget var inställda på att leva under Västliga förhållanden.

Strandade reformförsök

Ett argument som ofta används av västliga islamapologeter är att det gjorts en rad ansträngningar för att genomföra reformer i den muslimska världen. Detta skulle alltså bevisa att islam enkelt låter sig reformeras och modereras.

Mest känt – och mest vittgående – bland dessa reformer, är Kemal Atatürks försök i början av 1920-talet att göra upp med Turkiets islamiska arv, som han menade hindrade landet från att bli en modern stat. Han avsatte sunni-islams formella överhuvud Sheik al-Islam, som hade säte i Istanbul, underkastade landets imamer statlig kontroll och förbjöd kvinnor att bära slöja. Men reformerna fick inte genomslag. Ute på landet och nu också i de större städerna går kvinnorna åter med muslimsk uniform; månggifte förekommer fortfarande, även om det är förbjudet; och de senaste åren har ett öppet islamistiskt parti kommit till makten efter fria val.

---

¹¹⁶Citerat i Lars Hedegaard och Mogens Camre: *1400 års krig*, s. 101.

¹¹⁷Ibid., s. 100.

Enligt en uppskattning som jag inhämtade i Istanbul 2006, bär 70 procent av de turkiska kvinnorna muslimsk klädsel, och andelen är stigande. Hela Atatürks reformverk är på väg att rullas tillbaka.

Också muslimska intellektuella, till och med folk som är utbildade i islamisk rättsvetenskap, har försökt omtolka Koranen och därmed bana väg för en ny förståelse av sharia. Dessa nytänkare har utan undantag fängslats, mördats eller drivits i exil. Det gäller till exempel egyptiern Nasr Abu Zayd, som ganska uppseendeväckande i islamiska sammanhang avisade att Koranen skulle vara Guds ord. I stället menade han att den skulle betraktas som ett slags "samtal" knutet till en viss tid och därför inte bindande i vår tid. Abu Zayd slutade sina dagar (2010) som professor vid Leidens universitet i Holland, efter att ha drivits ut ur Egypten.¹¹⁸

Åtskilliga försök har gjorts att moderera sharia eller förvisa den till en plats utanför politiken och den upplysta samhällsdiskursen. Men faktum kvarstår att inget har förändrats i islam, varken som ideologi eller trossystem. För att detta ska ske krävs två saker: För sunni-islams vidkommande ett tillkännagivande från al-Azharuniversitetet i Kairo, som inte kan misstolkas, att nytänkare som Nasr Abu Zayd har rätt. Vad beträffar shia-islam måste det till en liknande klar markering från de högsta ayatollorna i Irans teologiska huvudsäte Qum. Detta har ännu inte inträffat.

För det andra måste islams högsta politiska instans, Islamiska konferensorganisationen (OIC), dra tillbaka sin så kallade Kairodeklaration från 1990, innehållande "mänskliga rättigheter" inom islam. Därefter måste de 57 OIC-länderna ansluta sig till, och praktisera, FN:s deklaration om mänskliga rättigheter från 1948.

Det finns bara en sharia

Kairodeklarationen från 1990 har ingenting med mänskliga rättigheter att göra, men är en stor bekräftelse på att de muslimska länderna inte accepterar andra rättigheter än dem som stipuleras av sharia. För

---

¹¹⁸Lars Hedegaard: "Islams dekonstruktion". sappho.dk, december 2006. <<http://www.sappho.dk/islams-dekonstruktion.htm>>.

kvinnornas vidkommande betyder det att de i stort sett inte har några rättigheter. Av Kairodeklarationens inledning framgår nämligen att den vill främja ”mänskliga rättigheter ... i överensstämmelse med den islamiska sharian”¹¹⁹ – och alltså ingenting annat.

Samma budskap läser man i inledningen till ”Den universella islamiska människorättsdeklarationen”, upprättad 19 september 1981. Den börjar med följande ord:

”Islam gav mänskligheten ett ideellt människorättssystem för 1400 år sedan. ... I islam är mänskliga rättigheter grundfästa i tron på att Gud, och bara Gud, är lagstiftaren och källan till alla mänskliga rättigheter. Som en följd av deras gudomliga ursprung kan ingen på något vis inskränka eller kränka de mänskliga rättigheter Gud har givit, ej heller kan de överges.”¹²⁰

Med andra ord är kvinnors ”mänskliga rättigheter” precis som de var för 1400 år sedan. Så kommer det att förbli i eviga tider och ingen jordisk makt kan ändra på det.

Som Ann Elizabeth Mayer gör oss uppmärksamma på, finns det tydliga skillnader mellan deklarationens engelska och arabiska text.¹²¹ I den engelska har man bland annat utelämnat ordalydelsen av de koranverser som deklarationens upphovsmän åberopar. Bland annat hänvisningen till sura 2:228: ”Kvinnan har rättigheter liksom förpliktelser, rättvist. Följaktligen råder mannens önskemål.”

Ann Elizabeth Mayer har därför också rätt när hon kritiserar de ”islamiska människorättsprojekten” som varande försök att frånta kvinnor de rättigheter de har enligt folkrätten. Men upphovsmännen värjer sig mot att erkänna att det är det de har i sinnet. De ”försöker undgå att formellt erkänna att kvinnors juridiska status enligt deras egna människorättsprojekt är avgjort lägre än mäns”.¹²²

Vid närmare granskning visar det sig att så gott som alla de ”rät-

---

¹¹⁹ *Cairo Declaration on Human Rights in Islam*, 5 augusti 1990. <<http://www1.umn.edu/humanrts/instrce/cairodeclaration.html>>. Se också Lars Hedegaard och Mogens Camre: *1400 års kriget*, s. 149 f.

¹²⁰ *Universal Islamic Declaration of Human Rights*. <<http://www.ntpi.org/html/uidhr.html>>.

¹²¹ Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 107.

¹²² *Ibid.*, s. 101.

tigheter” kvinnor har under sharia och de islamiska mänskliga rättigheterna består av plikter och förbud.

Det är omöjligt att här räkna upp allihop, och i praktiken varierar de dessutom från det ena muslimska landet till det andra. Det avgörande i sammanhanget är emellertid att vartenda förbud och vartenda restriktion kan motiveras med den evigt gällande sharian. Det faktum att den inte implementeras fullt ut överallt kan alltså inte tas som ett uttryck för – vilket dessvärre ofta sker i den danska och västliga diskursen – att det finns ”många olika versioner av sharia”. Det finns en version med obetydliga variationer mellan olika rättsskolor,¹²³ men det är skillnad på i hur hög grad den implementeras i nationella lagstiftningar och praxis i civilsamhället.

Märkliga människorättigheter

Flera av dessa ”rättigheter” förefaller högst besynnerliga ur en västlig synvinkel, däribland en del som inte har specifikt med kvinnor att göra. Till exempel rätten att inte påverkas av andras uppförande. Ett aktuellt exempel är den ”mänskliga rättigheten” att slippa bli skojad med eller förnärad med öknamn, vilket framgår av den inflytelsesrike rättslärde Abul Ala Mawdudis skrivelser om mänskliga rättigheter. Grunden för denna bestämmelse är tydligen Koranens sura 49:11: ”O ni som tror, inga människor ska förlöjliga andra människor, för de kanske är bättre än dem. ... Ej heller ska ni håna varandra, eller driva med era namn.”¹²⁴

I *Reliance of the Traveller* får skriften följande förklaring: ”Hän är bara olagligt när det sårar andras känslor. ... Det som är olagligt är den sarkasm som förnärmar den förlöjligade personen.”¹²⁵ Med andra ord: När folk väljer att känna sig sårade eller förlöjligade är det som sårar dem olagligt.

---

¹²³Muntlig förklaring av den före detta shariajuristen Sam Solomon. Se också *Reliance of the Traveller*, s. VII, där det meddelas att de fyra sunnimuslimska rättsskolorna är eniga om cirka 75 procent av bestämmelserna.

¹²⁴Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 60, som emellertid hänvisar till fel sura.

¹²⁵*Reliance of the Traveller*, s. 755.

Denna sharia-bestämmelse har på sistone letat sig in i rättspraxis över hela EU, bland annat Danmark, där det finns uttryckt i strafflagstiftningens ”ätlöjesparagraf”, § 266 b. Denna används i allt större utsträckning för att ge förnärmade muslimer tillfredsställelse – om någon till exempel påtalar de eländiga villkor islam ger kvinnor. Intressant nog infördes den 1971, det vill säga ungefär samtidigt som de första muslimska invandrarna kom till landet.

På det hela taget ska man akta sig för skratt och skoj. Det är således förbjudet att le under samlag, eller när man sitter på toaletten.¹²⁶

Bland den islamiska människorättsjuridikens övriga landvinningar kan nämnas rätten att inte bli bunden innan man blir dödad och rätten att inte få sitt lik lemläst. I det senare fallet utgår man alltså ifrån att döda har mänskliga rättigheter.

I övrigt kan de troende glädja sig åt rätten att inte bli brända levande – en särskild rättighet som inte funnit sin plats i FNs deklaration om mänskliga rättigheter.

Däremot garanterar såväl FNs som Mawdudis verk om mänskliga rättigheter rätten till liv. I Mawdudis fall visar det sig bara vara liktydigt med rätten att inte bli mördad.¹²⁷

Förbud mot frestelse

Vänder vi oss nu till de särskilda mänskliga rättigheter som gäller för kvinnor (märk väl, kvinnor som tillhör umman), lägger vi märke till kvinnors rätt att inte bli överraskade av att manliga familjemedlemmar besöker dem oanmälda. Denna ”rätt” visar sig emellertid vara en begränsning av kvinnors frihet. Enligt kanonisk islam är och bör världen vara så könsindelad att kvinnor uppehåller sig i hemmet, avskilda från män. Så allvarligt ska denna uppdelning tas, att manliga familjemedlemmar aldrig bör störa kvinnor utan att förvarna dem, så att de är anständigt klädda. Som Ann Elizabeth Mayer anmärker: ”Således innebär bestämmelsen att kvinnor till och med i hemmet ska

---

¹²⁶*Reliance of the Traveller*, s. 767.

¹²⁷Exemplen i detta avsnitt omtalas av Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 60 f.

vara avskilda och beslöjade, vilket hänger samman med kvinnors plikt att undvika opassande beteende.”¹²⁸

De har också en plikt att inte framprovocera begär hos män, och om en man skulle känna sig sexuellt attraherad vid åsynen av en kvinna, är det kvinnans fel.

I samma riktning går kvinnors rätt att få sin dygd respekterad – vilket kan användas som argument för att hålla dem inomhus, beslöjade och åtskilda från männen. På så vis har de ju bättre möjlighet att undvika att någon antastar dem.¹²⁹

Kravet på kvinnors övertäckning måste alltså ses i ljuset av kvinnors plikt att inte framkalla lustfyllda känslor.

”Ett flertal rättslärda ... anser det olagligt för kvinnor att lämna hemmet utan att ansiktet är beslöjat, oavsett om det är osannolikt att det utgör en frestelse. När det är sannolikt [att kvinnan kan fresta någon, LH], råder enighet bland de rättslärda att det är olagligt.”¹³⁰

Det säger sig självt att männens rätt att bestämma över kvinnornas rörelsefrihet sätter snävare gränser för deras sociala klättringsmöjligheter. Det är heller ingen bra idé att sätta kvinnor att leda män, och enligt *Reliance of the Traveller* är män som lyder kvinnor redan förloerade. Det anstår sig inte för män att vara kvinnliga eller för kvinnor att vara maskulina. Det har profeten sagt.¹³¹

Män och kvinnor får heller inte lämnas ensamma med varandra: ”Det är absolut förbjudet att vara ensam med en kvinna, såvida det inte är ens hustru eller en släkting man inte kan gifta sig med.”¹³²

Kvinnor behöver heller inte vara rädda för att bli tilltalade av främmande män. Det får de inte, med mindre än att det är strängt nödvändigt. Profeten har nämligen sagt att ”tungans äktenskapsbrott är talet”.¹³³

---

¹²⁸Ibid., s. 60.

¹²⁹Ibid.

¹³⁰*Reliance of the Traveller*, s. 512.

¹³¹Ibid., s. 672.

¹³²Ibid., s. 512.

¹³³Ibid., s. 767.

Människan är ett sexdjur

I stora delar av den arabiska och muslimska världen kan man inte föreställa sig att en man och en kvinna kan vara ensamma tillsammans, om det inte är frågan om familjemedlemmar som inte får gifta sig med varandra.

Ett sådant möte kan bara ha ett enda syfte – att mannen och kvinnan ska ha sex.

”Den helt igenom uppslukande upptagenheten av sex i det arabiska medvetandet kommer till klart uttryck genom två fenomen som är förhärskande i hela arabvärlden (med vissa lokala undantag). Det ena är att män och kvinnor primärt ser medlemmar av det motsatta könet som sexobjekt och är övertygade om att de själva betraktas på samma sätt. Det andra är att män betraktar alla kvinnors handlingar *sub specie sexus* [ur sexuell synvinkel, LH], särskilt om dessa handlingar bryter traditionella regler om kvinnors uppförande. Den traditionella uppfattningens uthållighet visar sig genom att till och med araber som försöker förbättra kvinnors ställning fortfarande tror att en man och en kvinna som är ensamma tillsammans oundvikligen kommer att ha samlag.”¹³⁴

Men det finns, som tidigare omtalats, skillnader i de slutsatser man drar av denna uppfattning av människan som ett sexdjur:

”[Mannens] äktenskapliga ställning begränsar på intet sätt hans sexuella aktivitet. Så är det fortfarande [detta skrevs 2002, LH]. Även om han är gift, och även om han har fyra fruar ... kan han ha sexuella förhållanden med konkubiner (slavflickor som han äger), med prostituerade eller med vilken annan kvinna som helst som inte står under en annan mans beskydd. När en man gifter sig förväntas han inte avhålla sig från sexuell aktivitet utanför äktenskapet. Han gör sig bara skyldig till en sexuell för-

---

¹³⁴Raphael Patai: *The Arab Mind*, s. 133 f.

seelse om kvinnan han har sex med därigenom begår en sexuellt vanärande handling.”¹³⁵

Om mäns rätt att hålla kvinnor hemma heter det i *Reliance of the Traveller*:

”En man kan ge sin fru rätt att lämna huset för att motta undervisning i den heliga lagen, för att anropa Allah, för att besöka kvinnliga vänner eller för att gå vissa ärenden i staden. En kvinna får inte lämna staden utan att hennes man eller en [manlig] släkting som hon inte kan gifta sig med ledsagar henne, om inte resan är obligatorisk, såsom pilgrimsresan. Annars är det olagligt för henne att resa och olagligt för hennes man att ge henne tillåtelse till det. ... Mannen kan förbjuda sin hustru att lämna hemmet.”

Dock är det att föredra att hon får lov, om någon av hennes släktingar dör.¹³⁶

Sharians västliga apologeter

Önskan att hålla kvinnorna avskilda från männen verkar ha gjort ett visst intryck på det danska Institutet för mänskliga rättigheter (Institut for Menneskerettigheder), som tycker att det är helt i sin ordning att kvinnor och män använder separata ingångar vid deras möten.

Med anledning av ett planerat möte arrangerat av Hizb ut-Tahrir i Kungliga biblioteket, Den Sorte Diamant i Köpenhamn den 21 januari 2011, frågade en journalist institutet om de aviserade separata ingångarna inte kunde utgöra olaga diskriminering. En taleskvinna för institutet svarade att de inte kunde se något fel med detta, så länge det rädde lika villkor för mötesdeltagarna.

Det kom uppenbarligen som en fullständig överraskning för institutet att denna människorätts-förenliga likabehandling följdes upp av

---

¹³⁵Ibid., s. 132 f.

¹³⁶*Reliance of the Traveller*, s. 538.

könsåtskillnad inne i salen, där kvinnor heller inte kunde få ordet.¹³⁷

Det har tydligtvis inte fallit institutet in att islams lokala makt-havare måste uppfatta denna acceptans av könsåtskilda entréer som ett godkännande av sharians krav på att kvinnor ska skydda sin dygd – med allt vad det innebär.

Man kan spekulera i vad institutet skulle ha sagt om någon kallade till möte på Kungliga biblioteket och krävde att ”vita” skulle använda en ingång och ”färgade” en annan. Då skulle ju ”raserna” också ha haft lika villkor.

Om Institutet för mänskliga rättigheter inte varit så ivriga att slå på trumman för islams förträffligheter, hade de kanske märkt att könsåtskillnaden inte baseras på något antagande om könens likaberättigande, utan på motsatsen.

Den kvinnliga turkiska statsvetaren Fatmagül Berktays analys, som vi ska se senare, är att islams grund för att isolera kvinnorna är att deras närvaro utgör en permanent fara. Inte bara för den enskilde mannen, utan för *umman*, alltså det muslimska samhället som helhet.

Muslimska män får gärna gifta sig med kristna eller judinnor. Däremot är muslimska kvinnor förbjudna att gifta sig med icke-muslimer.¹³⁸

Fick hon den rätten skulle det innebära en fara för att hennes avkomma gick förlorad för *umman*. Denna risk existerar inte när en muslimsk man får barn med en icke-muslimsk kvinna, eftersom mannen under alla omständigheter äger barnen.

Straffen för sex utanför äktenskapet är stening för både män¹³⁹ och kvinnor, även om det är sällsynt att en man blir stenad. I gengäld kan en gravid kvinna få vänta med steningen tills efter förlossningen och tills barnet kan klara sig med mjölk från en annan kvinna.¹⁴⁰

Det görs numera betydande ansträngningar för att bagatellisera stening av kvinnor i åtskilliga muslimska länder, med hänvisning till att man kan hitta liknande uppmaningar i Gamla testamentet. Det

---

¹³⁷Institut for Menneskerettigheder. <<http://menneskeret.dk/nyheder/seneste+nyt/liste/imr+giver+ny+vurdering+af+hizb+ut-tahrir-møde>>.

¹³⁸*Reliance of the Traveller*, s. 529.

¹³⁹En muslimsk man är bara straffbar om han haft sex med en gift muslimsk kvinna, eller en som står under beskydd av en annan muslimsk man.

¹⁴⁰*Reliance of the Traveller*, s. 611.

skulle enligt islam-apologeterna betyda att den ena religionen eller kulturen inte har något att lära den andra. Argumentet skulle vara mer övertygande om man kunde peka på en enda nu levande talesman för kristendom eller judendom som är för stening. Eller någon modern judisk eller kristen text som propagerade för stening med hänvisning till Gamla testamentet.

Om kristna och judar såg det som en dygd att stena kvinnor skulle man förvänta sig att detta någon gång förekom i Israel och i kristna länder som Polen, Irland, Italien – och Danmark, där majoriteten av befolkningen är medlemmar av folkkyrkan.

Förespråkare av uppfattningen att alla religioner och kulturer är lika bra, bortser också från en annan besvärande omständighet.

Medan Jesus förhindrade stening av kvinnor, gav Muhammed direkta order om stening av en man och en kvinna.¹⁴¹

Kvinnornas fruktansvärda fitna

I åtskilliga områden med muslimsk befolkning är kvinnor underkastade särskilda uniformsbestämmelser, antingen de jure eller de facto.

Det är exempelvis fallet i den Islamiska Republiken Iran, där en särskild moralpolis övervakar att kvinnor är tillbörligt övertäckta. Där förkommer också spöstraff för kvinnor som visar för mycket hår.¹⁴²

Muslimska kvinnor har också rätt att bli slagna när de är olydiga. Det finns överväldigande mängder vittnesmål om utbrett, systematiskt och ofta sanslöst våld mot och sexuellt missbruk av flickor och kvinnor inom den muslimska kulturen.

Liksom rapporter om tvångsäktenskap, inspärning och andra former av fysisk och psykisk tortyr.

Till exempel hur flickor växer upp i skräck för att förlora sin mödedom och hur en del kvinnor väljer självmord framför ett helt liv i veritabelt slaveri.

Dokumentationen är massiv i form av sociologiska undersökning-

---

¹⁴¹Mikael Jalving och Lars Hedegaard (red.): *Frihedens vesen*, s. 295 f, not 11.

¹⁴²Ann Elizabeth Mayer: *Islam and Human Rights*, s. 115.

ar, journalistiska rapporter och personliga memoarer.¹⁴³ Fatmagül Berktaý har på ett tankeväckande sätt beskrivit den islamiska kvinnosynens bakgrund och konsekvenser:

”I islams patriarkala universum, som är organiserat kring mannens lust i överensstämmelse med sharia och islamisk rättspraxis, betraktas kvinnan som ett föremål som skapats för att tillfredsställa mannens begär. I detta universum betraktas sexuella aktiviteter inte som en förening av två människor som utrustats med samma vilja. Det tar bara hänsyn till mannens vilja. ... Kvinnan jämställs tidvis med ett ting och betraktas som egendom.”¹⁴⁴

Vidare noterar Fatmagül Berktaý att kvinnor enligt den islamiska världsbilden har i sin makt att underminera den bestående ordning och stabilitet, som bygger på strikt könsåtskillnad.

”I islam betraktas kvinnans sexualitet som mer ’naturlig’ och starkare än mannens. Därför anses den vara ett samhällsproblem. Om den inte hålls i schack riskerar denna starka sexualitet att skapa oordning i samhället (*fitna*). Att kontrollera denna kraft kräver dock mer förnuft och karaktärsstyrka än kvinnan besitter. Mannen, som anses överlägsen vad gäller förnuft, moral och karaktärsstyrka, måste som något ’naturligt’ ta sig an att ’beskydda’ och kontrollera kvinnan. Därför är den slöja och det avskiljande som påtvingas henne i själva verket försök att ’skydda’ männen och samhället mot den kvinnliga sexualitetens samhällsomstörtande konsekvenser. ... Denna uppfattning har inte förändrats, snarare stärkts genom århundradena. ... [Som en nutida fundamentalistisk tidning skriver:] ’All *fitna* är dålig, men kvinnans *fitna* är värre.”¹⁴⁵

¹⁴³Till exempel Nahid Rachlin: *Persian Girls*; Parvin Darabi och Romin P. Thomson: *Rage Against the Veil*; Taslima Nasrin: *Meyebela: My Bengali Girlhood*; Ayaan Hirsi Ali: *I accuse*; Ayaan Hirsi Ali: *Nomad*; Azar Nafisi: *Reading Lolita in Tehran*; Roya Hakakian: *Journey from the Land of No*; Freidoune Sahebjam: *The Stoning of Soraya M*; Wafa Sultan: *A God Who Hates*; Hege Storhaug: *Mashallah: En reise blant kvinner i Pakistan*. Speciellt om muslimska indvandarkvinnors levnadsvillkor i Europa, se Karen Jespersen: *Til støtte for Fatima*; Seryran Ates: *Der Multikulti-Irrtum*; Hege Storhaug: *Men størst av alt er friheten*. Om arabiska förhållanden, se Raphael Patai: *The Arab Mind*; David Pryce-Jones: *The Closed Circle* (särskilt s. 122–137).

¹⁴⁴Fatmagül Berktaý: *Women and Religion*, s. 127.

¹⁴⁵Ibid., s. 132.

”Enligt denna tankegång medför kvinnans blotta närvaro att mannen blir sexuellt upphetsad, och slöjan utgör inget fullgott skydd. För vem kan veta när mannens ’*nafs*’ [det vill säga hans lägre instinkter, LH] blir stimulerade? Den enda lösningen på problemet är att låsa in kvinnan i hemmet.”¹⁴⁶

Fatmagül Berktaý ser denna kvinnosyn som ett uttryck för att islam vill frånta kvinnan individualitet. Således räknar Koranen upp en rad straff som en man har rätt att tilldela olydiga kvinnor som vill hävda sin självständighet. ”Olydnad i förhållande till äkta maken angår inte bara mannen, utan hela samhället, och utsätter det för det fruktade hotet från kvinnans individualitet.”¹⁴⁷

Den förbjudna kärleken

Av samma anledning kan islam inte heller acceptera kärlek mellan kvinna och man:

”När erotisk kärlek utvecklas till en allomfattande, djup känsla som tillmötesgår båda parter emotionella, intellektuella och sexuella behov, för det den troende på avväger från hans plikt att ’fullständigt’ underkasta sig Allah. En sådan kärlek kan avleda honom från sharians väg och ... ha en ödesdiger påverkan på det islamiska samfundets enighet och sammanhållning. ... Det islamiska samfundet bygger på den islamiska familjen, där den sexuella hierarkin och könsåtskillnaden härskar. Och möjligheten till en alltigenom uppslukande kärlek mellan en man och hans hustru ... utgör ett mycket allvarligt hot mot islam och därför ... mot själva samhällsordningen.”¹⁴⁸

Berktaý hänvisar till den marockanska sociologen Fatema Mernissi, som har påpekat att även om det arabiska språket har omkring 50 ord för ”kärlek”, finns det inget ord för ”par”. Mernissi anser att de många

---

¹⁴⁶Ibid., s. 133.

¹⁴⁷Ibid.

¹⁴⁸Ibid., s. 135.

beteckningarna på ”kärlek” är ett försök att dölja att islam inte har något begrepp om ett ”par bestående av en man och en kvinna”.

Enligt Mernissi är ”den språkliga brist ... inte någon tillfällighet, utan en klar symbolisk signal i samhällen där stela stereotyper om könsroller utgör fundamentet i den hierarkiska ordningen. Det betyder att kvinnans uppror i sådana samhällen utgör ett hot, inte bara mot den patriarkala makten (kvinnornas position i förhållande till sina män) utan mot hela systemets existens.”¹⁴⁹

Fatmagül Berktaý sammanfattar:

”Islams särdrag, såsom månggifte och lättillgänglig skilsmässa, är religiösa/juridiska arrangemang som tjänar samma syfte. Båda företeelserna syftar till att fragmentera den kärlek en man känner för en kvinna. Och genom att förhindra att parförhållanden mellan man och kvinna utgör kärnan i den islamiska familjen, säkrar man att denna fragmentering fortsätter i det oändliga. ... I detta sammanhang är det en skam för mannen att visa hängivenhet för sin hustru.”¹⁵⁰

Detta omöjliggörande av kärleken mellan en man och en kvinna är också orsak till att muslimska kvinnor oftast bidrar till att upprätthålla islams sexualkodex. Eftersom de inte kan räkna med att deras män står vid deras sida när de mister sin sexuella dragningskraft, kan de bara hoppas på att deras söner tar sig an dem på gamla dagar. Följaktligen är det viktigt att dessa söner inte ingår i djupare förhållanden med andra kvinnor, för då finns det risk att de glömmet sin gamla mor.¹⁵¹

Konsekvensen av denna kvinnosyn är att kvinnokroppen inte bör vara annat och mera än ett tillfälligt redskap för mannens tillfredsställelse.¹⁵²

---

¹⁴⁹Citerat från Fatmagül Berktaý: *Women and Religion*, s. 136.

¹⁵⁰Ibid., s. 136 f.

¹⁵¹Ibid., s. 137.

¹⁵²Ibid., s. 139.

Kvinnofängelset

Detta var precis den erfarenhet som den blivande psykologiprofessorn Phyllis Chesler gjorde, då hon omkring 1960 gifte sig med en afghan och flyttade till Kabul.

När Chesler träffade Ali i USA, var han ”en god man och också en modig man, som ville hjälpa till att modernisera sitt land”. Detta skulle det dock bli ändring på, efter att paret bosatt sig i den afghanska huvudstaden. Snart började Ali behandla Phyllis med samma kyla och likgiltighet som normalt beskärs afghanska kvinnor då de umgås med sina män. Till slut var hon tvungen att under stora umbäranden i det närmaste fly landet.

Afghanistan var på intet vis något bra ställe för kvinnor att uppehålla sig – och detta var långt innan talibanerna kom till makten:

”Det Afghanistan jag lärde känna var ett fängelse, en polisstat, en feodal monarki, en teokrati fylld av fruktan och paranoia. Afghanistan hade aldrig varit koloniserat. Mina afghanska familjemedlemmar var mycket stolta över detta faktum. ... Jag blev till sist tvungen att dra slutsatsen att det afghanska barbariet, tyranniet och kvinnohatet var helt och hållet hemmaodlat, och att det inte kunde tillskrivas kolonialism eller imperialism. ... Afghanistan på 1960-talet var en bastion för analfabetism, fattigdom och sjukdomar som kunde förebyggts eller botats. Men det överväldigande ... eländet i hemmet var värre och tog sig uttryck i arrangerade äktenskap, månggifte, framtvingade graviditeter, beslöjning, hemsloveri och, naturligtvis, *purdah* [avskiljandet av kvinnor, LH]. Kvinnor levde hela sitt liv inomhus och umgicks bara med andra kvinnor, vanligtvis kvinnliga släktingar. Om de behövde en läkare uppsökte mannen en på deras vägnar. Kvinnor bad inte i moskéerna utan bara hemma, ensamma. Även om det fanns vissa undantag, fick de flesta kvinnor i stort sett ingen utbildning.”¹⁵³

Phyllis Cheslers svärfar, Abdul, var högt utbildad och förmögen och

---

¹⁵³Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 81 f.

gällde för att vara en vänlig och generös man. För att säkra husfriden i förhållande till sina andra två fruar, bestämde han sig för att spärra in sin tredje fru i 15 år, tills hon hängde sig. ”Alla sa: Stackars Abdul!”¹⁵⁴ Det har inte blivit bättre sedan dess.

”I dag [boken publicerades 2005, LH] pressas kvinnor i den muslimska världen fortfarande in i arrangerade äktenskap. De tvingas beslöja sig, berövas rösträtt och rätten att resa utan manlig ledsagare, och hindras från att arbeta på arbetsplatser där det också finns män. Värre ändå: Många blir könsstympade i barndomen och rutinmässigt misshandlade i egenskap av döttrar, systrar och hustrur. Några blir mördade av sina manliga släktingar i samband med hedersmord, eller stenade till döds för påstådda sexuella förseelser eller för att ha visat minsta självständighet. Och inte nog med det: Den sortens övergrepp på kvinnors mänskliga rättigheter äger nu allt oftare rum i Europa och Nordamerika.”¹⁵⁵

---

¹⁵⁴Ibid., s. 93.

¹⁵⁵Ibid., s. 84.

KAPITEL 5
Övergiven av Gud
och människor

Var ska man börja och var ska man sluta när det gäller återgivning-
en av de otaliga skildringarna av olyckliga kvinnoöden i Islams
hus? Här är i slumpmässig ordning några berättelser om muslimska
kvinnors livsvillkor, inte som de var för länge sedan, utan som verk-
ligheten ser ut i dag. Jan Goodwin inleder sin bok om kvinnoöden i
den muslimska världen, *Price of Honor*, med en berättelse om den lilla
afghanska flickan Maria, som hon kom att hålla av och som betrakta-
de Goodwin som sin andra mamma.

”Hon kom in i mitt liv en kort stund, då hon var nio år gam-
mal. Jag förlorade henne två år senare till en värld som jag för-
stod mycket lite av. Jag var den mor hon inte hade och hon var
den dotter jag själv inte fött. Sista gången jag såg henne hulkade
hon bittert. När hon emellanåt kippade efter andan, sa hon att
hon ville ta livet av sig. Jag rös när hon sa det. Chocken var inte
mindre än när hon sa det första gången sex månader tidigare.
Min sista minnesbild är av hennes ansikte, blekt av sorg, hen-
nes bruna ögon som var lika mörka som de mörka skuggorna
under dem, sådana som ingen elvaåring borde ha. Hon rörde sig
stelt på grund av efterverkningarna av det senaste kok stryk hon
fått. Maria var till salu på en auktion som var stängd för utom-
stående. Jag såg henne aldrig mer, men det går inte en dag utan
att jag tänker på henne, spekulerar i hur hon har det och frågar
mig om jag kunde ha gjort mer för att förhindra det skenbart
oundvikliga som hände henne. ... Ett år senare fick jag veta att
Maria, som ännu hade några veckor kvar till sin tolfte födelse-
dag, väntade sitt första barn. Som elvaåring hade hon sålts och
tvångsgifts med en man som, fick jag veta, ’redan har två fruar
och är så gammal att han tappat alla sina tänder och skakar hela
tiden, möjligen av Parkinsons sjukdom. I utbyte för Maria hade
den gaggige brudgummen gett en av sina döttrar till Marias far,
som var änkeman och inte hade råd med brudpeng.”

När Jan Goodwin träffade Maria hade hon aldrig gått i skolan,
för det gjorde inte muslimska flickor. Goodwin såg till att hon blev
inskriven på en skola i Peshawar, nära den pakistanska gränsen mot
Afghanistan. Hon lät sy upp en skoluniform och läste godnattsagor

för flickan. Maria var mycket intelligent och begåvad med fotografiskt minne. Efter ett år talade hon flytande engelska och urdu, i tillägg till de språk hon kunde hemifrån – dari och pashto.

Snart började problemen. Marias fars vänner var rasande över att en muslimsk flicka överhuvudtaget gick i skolan och Goodwin blev tillrättavisad av en högt uppsatt afghansk vän: ”Du uppmuntrar en afghansk flicka, en muslim, till opassande beteende. ... Du uppmuntrar henne att bli prostituerad.”

Maria togs ur skolan och snart började misshandeln. I början led hon i tysthet, senare fick hon svårt att gå. Goodwin ville konfrontera hennes far, men det ville varken Maria eller hennes mormor tillåta. ”Du kommer bara att göra det värre för henne”, sa mormodern. ”En man har rätt att slå kvinnorna i sin familj. Det finns ingenting du kan göra.”

Till att börja med försökte Maria stå emot. Hon hade börjat drömma om att hon kanske en dag skulle komma in på universitetet. Men hoppet krossades. Om sin far sa hon: ”Han kan slå ihjäl mig. Det är bättre för mig att vara död.”

Afghanska vänner varnade Jan Goodwin för att blanda sig i: ”Även om han slår ihjäl henne kommer ingen myndighet att bestrida hans rätt att göra det. Hon är hans dotter och hon måste lyda honom.”

Marias familj flyttade, och Goodwin lyckades trots många försök inte hitta henne. ”I en annan kultur och på grund av vårt nära förhållande, hade jag förväntat mig att hon skulle hitta mig. Men världen utanför var förbjuden för henne med mindre än att hon ledsagades av en manlig släkting. Jag visste att hon skulle vänja sig vid att vara fysiskt inspärrad, liksom andra kvinnor i hennes kultur måste göra. Det var inspärrandet av hennes sinne som skulle vara smärtsamt för henne – och att tvingas gifta sig med en man hon fann fränstötande.”¹⁵⁶

Några kvinnoöden

Sultana Wakili från Kabul blev som 13-åring gift med sin fasters mans brorson och födde sin äldsta dotter när hon var 16. Efter att hon fött sin tredje dotter som 19-åring tog hennes man ut skilsmässa och hon

---

¹⁵⁶Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 3 ff

fick aldrig mer se sina två äldsta döttrar. ”Den enklaste förklaringen är att min man ville ha någon som var mer sofistikerad. Han hade tagit sin universitetsexamen och arbetade för Fredskåren och senare för UNICEF. Han bytte ut mig mot en nyare modell.” Sultanans man var alltså utbildad, på sätt och vis västifierad, faktiskt en världsmedborgare, men det ändrade överhuvudtaget inte hans syn på kvinnor.¹⁵⁷

Av någon anledning som hon aldrig riktigt förstod blev modern Ahmedi Begum, som bodde i ett fint medelklasskvarter i den pakistanska staden Lahore, plötsligt arresterad och förd till polisstationen. Här blev hon tvungen att bevittna hur två nakna och blödande unga kvinnor våldtogs. En polisman pressade in sin penis i Ahmedi Begums mun medan hans kollegor ropade: ”Sug! Sug!” Sedan drog de av henne kläderna och våldtog henne. Våldtäkten av Begum och flickorna höll på i timmar. Hon visste inte hur många som deltog, kanske 50. ”Jag glömmer aldrig deras skrat, deras rop.”

Ahmedi Begum trodde att det var över när de släpade ut henne utanför. ”Men de kastade mig till marken, och medan de höll mig med ansiktet nedåt började de slå mig över hela kroppen med en bred läderrem. Jag trodde att de skulle slå ihjäl mig. Plötsligt upphörde prygeln. ... Då började jag skrika och skrika. Jag kände det som om mitt inre stod i lågor. Jag har aldrig känt en sådan smärta.” En polisman hade pressat in en *lathi* – en stor batong – insmord med stark chilisås i Ahmedis ändtarm. Det skedde med sådan kraft att ändtarmen sprack. Lyckligtvis svimmade hon.

Enligt en senare polisrapport var de två unga flickorna, som gripits i Ahmedis hem dit de kommit för att hyra rum, anklagade för att ”flacka runt” vilket i Pakistan kan jämföras med prostitution. Ahmedi Begum stod anklagad för *zina*, det vill säga sex utanför äktenskapet, vilket ju stämde såtillvida att hon utsatts för våldtäkt. Enligt pakistansk strafflagstiftning, och islamisk sharia, krävs fyra vuxna manliga vittnen av oklanderlig heder för att säkra en fällande dom för våldtäkt. Detta betyder i praktiken att våldtäktsmän sällan döms – för vilken hedersam man skulle passivt stå och titta på om en kvinna blev våldtagen mitt framför ögonen på honom? I stället blir offret, i det här fallet Ahmedi Begum, anklagad för utomäktenskaplig sex.

---

¹⁵⁷Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 140

Det krävdes ett ingripande av en människorättsaktivist och en advokat och tre års kamp, innan Begum äntligen frikändes. Då hade hennes svärson låtit skilja sig från hennes dotter eftersom han skämdes över skvallret. När Jan Goodwin talade med Ahmedi Begum fick hon fortfarande behandling för en permanent perforerad ändtarm. Hon hade kroniska ryggsmärtor, högt blodtryck och återkommande mardrömmar.

Tortyrbödlarna och våldtäktsmännen ställdes aldrig inför rätta.¹⁵⁸

Ahmedi Begums historia är långtifrån unik. Pakistanska människorättskampar rapporterar att 72 procent av alla kvinnor i polisens förvar blir fysiskt och sexuellt misshandlade. De pekar också på att 75 procent av alla de kvinnor som sitter i fängelse i Pakistan står anklagade för zina. "Många kan sitta månader eller år och vänta på att deras sak ska prövas", säger en advokat.¹⁵⁹

Enligt Jan Goodwin är det inte bara ordningsmakten som betraktar våldtäkt som en jobbförmån. "I ett land där en kvinnas dygd, renhet och ära ska beskyddas, kosta vad det kosta vill om det så är döden, utsätts kvinnor för sexuella övergrepp så gott som dagligen, vilket man kan läsa i pakistanska tidningar. Och det är ett lätt brott att begå eftersom det är så sällan männen straffas."¹⁶⁰

Två tredjedelar av kvinnorna i Lashkar Gah-fängelset i Afghanistan är dömda för olagliga sexuella förbindelser. De flesta av dem är emellertid offer för våldtäkt, och så är det också i Afghanistans övriga kvinnofängelser. Den yngsta kvinnliga förbrytaren i Lashkar Gah är 13. Flera har små barn med sig i fängelset.

Enligt en afghansk kvinnogrupp har nästan 87 procent av landets kvinnor utsatts för våld, i hälften av fallen av sexuell karaktär. Över 60 procent av äktenskapen är tvångsäktenskap, trots att detta oskick är förbjudet enligt lag, och över 57 procent av de afghanska brudarna är under 16 år.¹⁶¹

I Indonesien visade en rapport från 2003 att 96 procent av flickorna hade utsatts för omskärelse när de fyllde 14. Operationen erbjuds

---

¹⁵⁸Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 49 ff.

¹⁵⁹Ibid., s. 52.

¹⁶⁰Ibid.

¹⁶¹Terri Judd: "Afghanske voldtægts ofre sættes i fængsel". *Information*, 29 augusti 2008. <<http://www.information.dk/164548>>.

gratis i skolorna och betalas av islamiska Assalaam Foundation. Ingreppet innebär att man avlägsnar en del av klitoris och är alltså inte lika extremt som i andra muslimska områden. Assalaam Foundations VD förklarar att det ”stabiliserar flickornas könsdrift”, gör henne vackrare i sin mans ögon och ”balanserar hennes psykologi.”¹⁶²

Med den muslimska invandringen har könsstympning av flickor nu också blivit utbrett i Väst. Enligt en rapport från 2002 hade cirka 35 000 unga kvinnor i Frankrike redan fallit offer för könsstympning eller löpte risk för det. En del muslimska rättslärde försvarar häftigt denna praktik, som de betraktar som ett viktigt skydd mot kvinnlig promiskuitet. Dr. Muhammad Rifat al-Bawwab, specialist i kirurgi vid al-Azharuniversitetet, deklarerar således att den tillfredsställelse kvinnor får från klitoris är onaturlig och abnorm och leder till moraliskt fördärv.¹⁶³

Brittiska polischefer meddelade 2008 att 17 000 kvinnor varje år faller offer för så kallade ”hedersrelaterade brott” – i form av tvångs-äktenskap, våld och i några fall mord. Enligt Sammanslutningen av polischefer (Association of Chief Police Officers, ACPO) är de officiella siffrorna bara toppen av isberget. De reella talen för hur många flickor som utsätts för tvångsgifte, kidnappning, sexuellt våld, miss-handel och mord, är uppskattningsvis 35 gånger högre än statistiken visar. Flickor så unga som elva år skickas till utlandet för att giftas bort.

Det hände till exempel 1980, då Zana Muhsen och hennes syster Nadia från Birmingham lurades till Jemen av sin far och där tvingades till äktenskap. Zana flydde åtta år senare. Det visade sig att fadern sålt henne för några få tusen dollar.

ACPOs varningar kom efter en serie fasansfulla mord och överfall på brittiska kvinnor, begångna av familjemedlemmar.

Många kvinnor inom Storbritanniens ”asiatiska” (det vill säga huvudsakligen muslimska) grupp väljer att begå självmord. Kvinnor i åldrarna 16-24 med pakistansk, indisk och bangladeshisk bakgrund begår tre gånger så ofta självmord som det nationella genomsnittet för åldersgruppen.

---

¹⁶²Sara Corbett: “A Cutting Tradition”. *New York Times*, 20 januari 2008. <http://www.nytimes.com/2008/01/20/magazine/20circumcision-t.htm?_r=3&oref=slogin>.

¹⁶³Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 156 f.

En före detta polis i den starkt muslimska staden Bradford berättade att han kände till 395 tvångsäktenskap i staden 2007. Bara i Bradford ströks 250 flickor i åldern 13-16 år 2007 från skolornas elevlistor för att de inte återvänt från utlandsresor. Kvinnorättsaktivister närde misstankar om att det rörde sig om tvångsäktenskap.¹⁶⁴

Elvaåriga Majida Abdullah, dotter till en fattig tegelverksarbetare – ett yrke som i Pakistan kan jämföras med slaveri – blev bortförd av sin fars arbetsgivare. Han var skyldig dem pengar och kunde inte betala. Majida hölls fången i två månader och våldtogs upprepade gånger. En av gärningsmännen var en regeringstjänsteman vars jobb det var att bekämpa korruption. När Majidas familj försökte få arbetsgivarna åtalade för våldtäkt blev hon beskylld för zina och fängslad, men släpptes med en varning. Fyra år senare var gärningsmännen fortfarande på fri fot. Majida försökte begå självmord. ”Pakistan är inget bra ställe för kvinnor. Mitt liv är förbi. För att dessa män var rika och jag är fattig, betraktade de mig på samma sätt som tegelstenarna i deras fabrik – jag var deras egendom”, sa Majida.¹⁶⁵

I memoarboken *Persian Girls*, som utkom 2006, beskriver Nahid Rachlin det öde som drabbade Sultaneh från Teheran. Det framgår av sammanhanget att detta måste ha inträffat någon gång runt millennieskiftet:

”Så kom jag att tänka på Sultaneh – en lång, slank kvinna med tjockt, svart, lockigt hår. Jag mindes hennes mjuka beröring när hon räckte mig saker som en tallrik eller en blomma. Jag mindes pratet om att hon inte var gift. ’Till slut gifte hon sig med en man hon själv hade valt, en ung man som arbetade på kontor’, sa Mayam. ’Han tog alla hennes pengar, sedan började han ta sig andra fruar. Men han måste ha förtrollat henne på något sätt. Trots all den smärta han tillfogade henne fortsatte hon att förtäras av längtan efter honom, då han plötsligt försvann. Hon letade efter honom överallt. Hon åkte dit hon trodde att

---

¹⁶⁴Brian Brady: "A question of honour: Police say 17,000 women are victims every year". The Independent, 10 februari 2008. <<http://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/a-question-of-honour-police-say-17000-women-are-victims-every-year-780522.html>>.

¹⁶⁵Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 53.

hans arbete kunde ha fört honom. En dag kom hon tillbaka och nämnde aldrig hans namn igen. Men hon hade förändrats. En gång försökte hon dränka sig i en vattentank. En annan gång var hon nära att hoppa från taket. En natt började hon svära och kasta ut sina ägodelar på gatan. En tid la de in henne på mental-sjukhus, och när hon kom ut kedjades hon. Hon bor i källaren, fastbunden vid en påle. Hon har en brorsdotter som kommer en gång om dagen för att se till henne.’

Samma kväll stod jag på taket och kikade ner på grannhusets bakgård med sitt gamla platanträd och gavlar fyllda med duvor. Då fick jag en glimt av Sultaneh. Hennes händer var bundna bakom ryggen med en kedja, vars ände hölls av en ung flicka som jag förmodade var hennes brorsdotter. Hon var krum som en puckelrygg och hennes haka stack fram så mycket att den nästan nuddade hennes långa näsa. Hennes svarta lockar hade ersatts av en klump oredigt, grått hår och hon rörde sig med försiktigheten hos en människa som fått mycket stryk och väntade mer. Bara i hennes mörka, eftertänksamma ögon kunde jag se den hon en gång varit, men även de var förvirrade, förryckta. Jag såg flickan fästa kedjan vid en pelare på verandan och jag lämnade platsen när Sultaneh började skrika som om hon blev piskad. Jag ansträngde min hjärna för att hitta en lärdom man kunde dra av Sultanehs undergång, men jag kunde i ärlighetens namn inte acceptera något av det jag kunde komma på.¹⁶⁶

Också syraangrepp används som straffmetod i ”hederssaker”. 2001 hällde Bilal K från Karachi, Pakistan, syra i ansiktet på sin hustru Fakhra Yunus, efter att hon lämnat honom. Syran fick Fakhras läppar att växa samman, svedde av hennes hår, upplöste hennes bröst och ena öra och fick hennes ansikte att likna ”smält gummi”.¹⁶⁷

En annan metod att ta till i ”hederssaker” är våldtäkt. I byn Meer-

---

¹⁶⁶Nahid Rachlin: *Persian Girls*, s. 200 f.

¹⁶⁷Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

wala i Punjab påstod en ”stamjury” att en elvaårig pojke från Gujarstammen hade gått en tur med en 30-årig kvinna från Mastoistammen, vilket hade vanärat mastoierna. För att återupprätta äran bestämde stammens äldste att pojkens 18-åriga syster skulle gruppvåldtas. Flickans far varnades för att alla kvinnor i hans familj skulle bli våldtagna om han inte lämnade ut sin dotter, vilket han då pliktskyldigast gjorde. Fyra män, däribland en av ”jurymedlemmarna” släpade ögonblickligen in flickan i en hydda och våldtog henne. Runt omkring stod cirka 100 män och skrattade och applåderade. Hon blev därefter tvungen att vandra naken genom byn till sitt hem. Det tog en vecka innan polisen överhuvudtaget tog emot någon anmälan – i form av ett ”klagomål”.¹⁶⁸

Den svenska ex-muslimen Pernilla Ouis, lektor vid Hälsa och Samhälle, Malmö högskola, återger följande berättelse från en jemenitisk flicka:

”För det första blev jag bortgift när jag var elva och för det andra var det min morbror som gifte bort mig. Han hittade min man, som var 50 år gammal, genom sina kontakter. Det var ett äktenskap fött ur girighet. Min morbror fick en muta på 200 000 rial och min far fick 160 000. ... Nu är det sex år sedan, jag blev gift och skild och jag har en dotter med honom. Jag var mycket ung och förstod inte livet eller meningen med en familj. ... Min man hade haft tre fruar före mig, hade 15 barn och var välbärgad. ... När vi gifte oss hade jag ännu inte nått puberteten, det gjorde jag i hans hus. Han hade samlag med mig första natten och självklart visste jag inte vad en man gör med en kvinna. Och jag visste inte vad jag skulle göra och han trängde in i mig, och mina känslor den natten var fruktansvärda. Jag trodde att han försökte döda mig, och jag kunde inte, och så svimmade jag och vaknade först nästa morgon då han lämnade mig så att jag fick vila. Och han hade samlag med mig på andra och tredje dagen, två-tre gånger om dagen. Det var som om någon skar i mig.”¹⁶⁹

---

¹⁶⁸Ibid.

¹⁶⁹<<http://nordicdervish.wordpress.com/2008/02/06/radda-barnen-rapporten-decensurerade-delarna/>>.

Den 22 februari 1994 fick Parvin Darabi, iranska bosatt i USA, ett telefonsamtal från Teheran. Hennes syster Homa Darabi hade på öppen gata hållt bensin över sig, tänt på och bränt sig själv till döds.

Homa hade varit en av Irans mest framstående barnpsykiatriker och hade licens att praktisera medicin i både Iran och USA. Hon hade skapat Irans första klinik för behandling av barn som led av hittills obotliga psykiska sjukdomar. Hon var mamma till två ambitiösa döttrar. Hela sitt liv hade hon kämpat för fattiga och förtryckta. Men till sist fann hon det omöjligt att leva med kvinnoförtrycket i den Islamiska republiken Iran.

Vittnen berättade att hon kört till Tajrish, en förort till Teheran, och där ställt sig på ett torg. Flera personer såg henne ta av sig slöjan, som hon hatade. En sådan handling kunde medföra att hon blev arresterad och piskad, men ingen hann gripa henne. Homa gick genom folkmassan och skrek: "Död åt tyranniet! Länge leve friheten! Länge leve Iran!" Flera vittnen försökte övertala henne att ta på sig slöjan igen. I stället drog hon av sig sin långa kappa och hällde bensin över sig. När hon var säker på att hon var helt indränkt i bensin reste hon sig en sista gång, upprepade sina slagord och strök eld på en tändsticka.

Ett ögonblick uthärdade hon smärtan i stillhet och höll sig på benen. Men efter några få sekunder föll hennes huvud bakåt och hon utstötte ett högt skrik. Olyckligtvis försökte några tillskyndande människor släcka elden genom att hålla vatten på Homa, vilket bara förlängde hennes dödskamp.¹⁷⁰

I sin tankeväckande bok *Men störst av allt er friheten* citerar den norska människorättskämpen Hege Storhaug ett brev som hon fick 2001 från den afghanska kvinnan Anooshe. Anooshe hade då bott i Norge i ett år och tio månader, men hade på rekordtid lärt sig norska. En kort tid senare fick hon asyl.

"Jag är en kvinna från Afghanistan, gift med en afghansk man och har två barn. ... Jag är mycket rädd och känner att jag svävar i fara och har många problem. Jag var 13 år när jag blev tvångsgift med min exman. Min familj och jag blev tvingade, eftersom min man och hans familj och sju farbröder var rika och hade

---

¹⁷⁰Parvin Darabi och Romin P. Thomson: *Rage Against the Veil*, s. 13 ff.

makt i byn där vi bodde. ... Alla var generaler och arbetade för regeringen i Afghanistan. ... Min mans farbror har sex fruar och alla har tvångsgifts precis som jag. ... De tvingade och hotade flickornas familjer och de hade sagt att 'om familjerna inte böjer sig ska vi döda dem'. Min mans farbror dödade fadern till en flicka, som inte ville att hans dotter skulle gifta sig med honom. Det är förfärligt i Afghanistan, särskilt eftersom de är så stränga mot kvinnorna. De som har makt och pengar bestämmer över andra människor. ... Jag har vuxit upp i en fin och rar familj, och om min far inte hade blivit hotad av min man och hans familj hade han aldrig gift bort mig med min exman. ... Han låg med mig fast jag inte ville det, jag vara bara 13 år och förstod inte det hela. Jag finner inga ord för att beskriva alla hårda och svåra saker som har hänt mig. Jag har bett till Gud att låta mig få dö, men Gud lyssnade inte på mig. ... Han började slå mig efter två månaders äktenskap. Han har hotat mig med vapen och han har sagt att han skulle skjuta mig. ... Varenda dag hade jag sår på min kropp. ... Jag kunde inte sova på natten och leva i fred på dagen. När han inte var hemma var det hans familj som hotade mig och hans bröder som slog mig. Jag har gått miste om alla de bra saker, glädjeämnen och den roliga tid en flicka på 13 år upplever. ... När jag var 15 fick jag min äldste pojke. Det var så svårt att uppfostra ett barn och ta hand om honom helt ensam, men jag gjorde det ändå, samtidigt som jag blev misshandlad av min man. Jag tror att min svärfamilj hade hjärtan av sten, de hade ingen kärlek, inga känslor för varandra eller andra människor. ... Om jag var i mitt land hade jag aldrig klarat att gå ifrån honom [mannen, LH], för i Afghanistan har folk den sämsta kulturen. ... Kvinnor har inga möjligheter i mitt land ... inga möjligheter att skilja sig, om de gör det blir de dödade av äkta mannen eller hans familj. Jag tycker att jag har tur som får bo i ett land som har mänsklighet, ett land där folk kan skilja på rätt och fel.”¹⁷¹

---

¹⁷¹Hege Storhaug: *Men störst av allt er friheten*, s. 20 f.

Årbushistorier

Den 10 februari 2011 publicerade *Århus Stiftstidende* en anmärkningsvärd artikel, som här återges i utdrag:

”Fler och fler unga danska kvinnor med bakgrund i Mellanöstern utsätts av sina familjer för våldtäkt, våld och renodlad tyranni för att hålla fast dem i tvångsäktenskap. Det upplever advokaten Simon Eilrich från Århus. Bara senaste året har toppadvokaten representerat tolv danska flickor med Mellanösternbakgrund i den typen av mål, i egenskap av målsägarbiträde. ... ’Men man kan inte kamouflera en våldtäkt med en familjetradition’, säger Simon Eilrich. Han anser att familjen – bröder som kusiner – ska avkrävas ansvar, så att det skickas en tydlig signal om att all medverkan till våldtäkt är oacceptabel. ... De flesta målen slutar med att kvinnorna blir rättslösa och måste gå under jorden eftersom man misslyckats med att få till en fällande dom. Lagen mot tvångsäktenskap, som skulle hjälpa de pressade kvinnorna, har misslyckats. Därför försöker nu Simon Eilrich hitta nya sätt att hjälpa de våldsdrabbade kvinnorna. Han vill försöka lagföra de familjemedlemmar som hjälper till att utöva våldet. Eller våldtäkten. Enligt strafflagstiftningens paragraf 216 och 244 ska det räknas som medverkan till våld och våldtäkt att stillatigande se på. Eller populärt uttryckt, som Eilrich formulerar det, håller igen dörren och skruvar upp teveljudet medan ogärningen pågår. ... ’Vi har fall där kvinnans mor och far blockerar dörren, så att mannen rent fysiskt får möjlighet att ”sätta sig i respekt”. I de flesta fall är det mannens familj som hjälper till med att ”upprätthålla respekten”. ... Om man tvingas till sex är det våldtäkt’, säger Simon Eilrich. ... ’Jag har kommit fram till slutsatsen att vi inte ... kan eller ska acceptera våldtäkt i juridisk mening. Nu måste det handla om den enskilda flickans rättigheter. De ska väga tyngre än familjens heder och upprätthållandet av densamma. Vi står inför ett jätteproblem’, fortsätter Eilrich. ’Och vi har fall, där gärningsmannen väljer att försvinna när det börjar osa katt. Här är det ännu viktigare att vi får de medskyldiga dömda. Nämligen när de är de enda som finns kvar

i landet. Det är mycket viktigt att rättssystemet visar att det inte bara är den tyranniske äkta mannen som kan straffas utan också de som hjälper honom.' Strafflagens paragraf 260, som handlar om tvångsäktenskap, skulle hjälpa unga flickor. 'Men flickorna blir ofta överrumplade av ett plötsligt arrangerat bröllop på solskimrande nejder. Vi kan inte bevisa något när familjealbumet med det glada brudparet läggs fram. När kvinnorna sen stretar emot för att äktenskapet knakar några år senare, står familjens ära på spel och ett barn ska rädda äktenskapet', säger Simon Eilrich. ... 'Strafflagstiftningen är ... klar. Den som ... blockerar dörren, gömmer kvinnans mobiltelefon och skruvar upp teveljudet är medgärningsman. Paragraf 216 om våldtäkt ska tolkas bokstavligt. Också för medverkan till detsamma. ... De här personerna ska vara medvetna om att när våld eller en våldtäkt äger rum och du deltar i det, så räknas du också som medgärningsman', säger Simon Eilrich.¹⁷²

Simon Eilrichs tolkning av strafflagens paragraf 216 rymmer onekligen intressanta perspektiv. För om det synsättet tillämpas, att den som möjliggör en våldtäkt är medskyldig till den, vad ska man då säga om de miljoner muslimska familjeöverhuvuden runt om i världen som tvingar in sina döttrar i äktenskap?

Är inte det att utsätta dessa döttrar för konstanta våldtäkter, som döttrarnas fäder eller andra vårdnadshavare därmed är medskyldiga till?

Vi ska komma tillbaka till familjevåldtäkterna senare.

Hos Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK) upplyser sekretariatschefen Lene Johannesson om att nästan hälften, 46 procent, av de kvinnor som bor hos dem är födda utanför Danmark. Det är kvinnor som lever i spänningsfältet mellan två kulturer och till exempel är utsatta för tvångsäktenskap. LOKKs kristelefon mottog 2010 833 samtal, att jämföra med 440 året innan.¹⁷³

Ritzau kunde den 11 februari 2011 med *Århus Stiftstidende* som

---

¹⁷²Morten Ravn: "Familien skruer op for tv'et, mens dotre voldtages". Århus Stiftstidende, 10 februari 2011.

¹⁷³Ibid.

källa berätta att polisen på Östjylland höll på med 13 utredningar där familjer hotat med våld eller utövat våld mot sina egna döttrar. Även Invandrarrådgivningen i Århus hade kännedom om allvarliga fall, bland annat gällande arrangerade äktenskap. Särskilt många dök upp strax innan sommarlovet, då flickorna skulle skickas till Mellanöstern för att möta partnern i det arrangerade äktenskapet. Bedömningen var att flickorna i nio fall av tio fallit till föga och rättat sig efter föräldrarnas önskan.¹⁷⁴

Varför hänga ut islam?

Några av våra talrika förespråkare för kulturrelativismen skulle nog säga att det ju också förekommer övergrepp i Väst, varför det är orimligt att dra några särskilda slutsatser av läget i Islams hus.

I samband med en planerad tevesändning i dansk statstelevision DR om upproren i arabvärlden i februari 2011, som man övervägde att bjuda in mig till (det blev det inget av med efter att jag berättat hur jag tolkade det som hände), blev jag uppringd av en DR-journalist. Under samtalet nämnde jag episoden i Kairo då en människomassa i fullt dagsljus grovt misshandlade och förgrep sig sexuellt på den amerikanska journalisten Lara Logan, medan pöbeln runtomkring skrek: ”Jude!”¹⁷⁵

”Det skulle kunna hända i Köpenhamn också”, sa journalisten.

På detta var jag tvungen att svara nej, det kan inte hända i Köpenhamn. Inte ännu i alla fall. Precis som de groteska förhållanden som avslöjas av de kvinnoöden vi just tagit del av inte finns i Danmark eller motsvarande länder. Kvinnor blir inte torterade eller massvåldtagna på polisstationer och därefter anklagade för otukt i länder som Finland, Sverige, Norge, England, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrike, Spanien, Italien, USA, Kanada, Australien. Bland dessa länders ursprungsbefolkningar är det ännu inte kutym att mörda fäder som

---

¹⁷⁴<<http://www.bt.dk/krimi/13-familier-i-ostjylland-jager-deres-doetre>>.

¹⁷⁵CBS 60 Minutes: Lara Logan breaks silence on Cairo assault – CBS News foreign correspondent Lara Logan talks to Scott Pelley about sexual assault, her rescue and recovery. <<http://www.cbsnews.com/news/lara-logan-breaks-silence-on-cairo-assault/>>.

vägrar lämna ut sina 13-åriga flickor till våldtäkt. Vi har inga exempel på kristna präster eller judiska rabbiner som hetsar menigheten att kasta sten på en nyfödd (mer om detta längre fram). Vi har inga exempel på män med namn som Pedersen eller Nielsen som stolt vandrar genom stan med sin gravida systers avhuggna huvud (mer även om detta i nästa kapitel).

Perversa och brutala saker inträffar också i vår kultur. Men ingen människa som vill ha trovärdigheten i behåll skulle hävda att den österrikiske galningen som i årtal höll sin dotter inspärrad och avlade flera barn med henne, eller den sadistiske pappan från Brønderslev i Danmark som förgrep sig på och grovt misshandlade sina barn, på något sätt ligger i linje med vedertagna kulturella normer. Handlingar som dessa möter heller ingen förståelse i den danska offentligheten.

Men för att upprätthålla fiktionen om alla kulturers lika värde hävdar multikulturens och kulturrelativismens förespråkare att det som sker i muslimska länder kanske lämnar en del övrigt att önska – men det har inget med islam att göra. På detta vis hoppas de försvara sin grundläggande inställning, nämligen att islam varken är bättre eller sämre än kristendomen, och att misären har med fattigdom att göra.

Men hur kan länder med en sexualmoral och en kvinnosyn som den nyss beskrivna vara annat än fattiga? Vilken utveckling menar man kan bli aktuell när halva befolkningen hålls nere i sexuellt slaveri, medan den andra halvan, männen, är uppfyllda av ett kvinnohat som gränsar till sadism?

Jag kan inte komma på något bättre svar på den självpåtaga blindhet som våra härskande eliter stolt visar upp, än det som Ayaan Hirsi Ali har gett: ”Ett samhälle som lever efter Muhammeds och Koranens föreskrifter, blir oundvikligen ett patologiskt samhälle.”¹⁷⁶

Eller, som hon skriver på annat håll:

”Att påstå att kvinnoförtrycket inte har med islam att göra, utan bara gamla seder, är att tala mot bättre vetande. Det är inget annat än en avledningsmanöver. Kodexen om heder och skam är kanske förislamisk från början, men den är nu en integrerad del av den islamiska religionen och kulturen. ... Välmenande

---

¹⁷⁶Ayaan Hirsi Ali: *Jeg anklager*, s. 97.

västerlänningar, ivriga att främja respekten för minoritetsreligioner och -kulturer, blundar för saker som tvångsäktenskap och inlåsning för att 'stoppa samhällets stigmatisering av muslimer'. Men då fråntar de samtidigt otaliga muslimska flickor rätten att frigöra sig från föräldrarnas kultur. Dessa i övrigt välmenande människor lever inte upp till vårt demokratiska samhälles ideal och värderingar – och de skadar samtidigt de mycket sårbara minoriteter de försöker skydda.”

Ur askan i elden

Ser man på mäns ”formella” rättigheter att disciplinera ”sina” kvinnor, är det redan där mycket som skorrar i öronen på en västerlänning. Här är den nu gällande sunnimuslimska tolkningen av sharia:

”När en äkta man märker tecken på upproriskhet hos sin hustru ... om det är i ord, som när hon svarar honom kallt då hon tidigare brukade svara honom vänligt, eller han ber henne komma till sängs och hon till skillnad från tidigare nekar, ... så ska han varna henne muntligen. ... [till exempel genom att säga:] ’Det är din religiösa plikt att lyda mig.’ ... Om hon begår upproriska handlingar så ska han neka henne sex utan att säga något och han har rätt att slå henne.”¹⁷⁸

Det är också tillåtet för en far eller morfar/farfar att ”disciplinera” dem som står under deras beskydd. En lärare får också ”disciplinera” en elev, till exempel genom att slå honom eller henne.¹⁷⁹

Reliance of the Traveller förklarar skyndsamt att män inte får slå sina hustrur så hårt att de kommer till skada eller blöder, men detta har många muslimska män tydligtvis missat. Tvärtom tycks saker gå ur askan i elden, i alla fall om man får tro den framstående brittiska (vänsterorienterade och muslimska) journalisten Yasmin Alibhai-Brown från tidningen *The Independent*:

---

¹⁷⁸*Reliance of the Traveller*, s. 540 f.

¹⁷⁹*Ibid.*, s. 619.

”Kvinnoförtrycket i muslimska länder blir utan tvekan värre. Så som den praktiseras av miljoner i dag, har islam förlorat sin barmhärtighet och integritet och är på väg in i en av de mörkaste mörka tidsåldrarna.”

Alibhai-Brown räknar upp en rad exempel från de senaste åren på sanslöst våld mot kvinnor, och det inte bara i muslimska länder:

”Över hela Väst – av många anledningar – tar miljoner muslimer bakåtsträvande vanor med sig. I Storbritannien blir unga flickor, några av dem så små att de sitter i barnvagn, täckta med hijab. Till försvar för detta finns alltid högljudda muslimska kvinnor som vill rättfärdiga hedersmord, tvångsäktenskap, ojämlikhet, polygami och barnförlovningar. Varför är så många muslimska män så besatta av den kvinnliga kroppen och anden? Varför uppmuntrar muslimska kvinnor detta paranoida barbari? Jag tittar ut från mitt arbetsrum över parken och ser en hustru iklädd full burka denna soliga dag. Hon sitter stilla. Hennes barn och man springer omkring, skrattar och spelar tennis. Hon är medskyldig i sin egen förnedring, liksom många andra. Deras självbelåtenhet i en fri demokrati är ett brott mot deras systrar som inte har liknande alternativ i Saudiarabien, Iran, Afghanistan och på andra håll.”

Alibhai-Brown riktar också sin vrede mot de så kallat progressiva i Väst:

”Det är en ogenomtränglig, helig plikt att göra uppror mot stockkonservativa mörkermän och deras förfärliga regler. Men hur patetiskt låter det inte? Troende progressiva bildar front mot väderkvarnar, framburna som de är av självrättfärdighetens rasande vind. Våra armar och ben blir svagare och vi tvingas på knä. Jag är rädd att vi går mot sämre tider.”¹⁸⁰

---

¹⁸⁰Yasmin Alibhai-Brown: ”Who'd be female under Islamic law?”. The Independent online, 4 maj 2009. <<http://opinion.independentminds.livejournal.com/721821.html?page=2#comments>.

KAPITEL 6

Den slutgiltiga lösningen

Den 3 december 2010 blev den danske folketingsledamoten Jesper Langballe dömd vid Randers tingsrätt för att han skrivit att muslimska fäder mördar sina döttrar. Han hade använt en sarkastisk ton som åklagarmyndigheten tyckte var opassande. Själva saken, om muslimska faders mord på sina döttrar är ett så utbrett fenomen att det förtjänar att dryftas offentligt, tillmätte åklagaren ingen betydelse. Det avgörande var att folketingsledamoten skulle omtala kvinnomorden med respekt.

Här följer några exempel på mord som man inte ville höra om i en dansk rättssal:

□ Över en längre tid hade den brittiska muslimska flickan Banaz Mahmod förgäves vädjat till polisen om hjälp med sin far, som ville mörda henne. Hon hade nämligen lämnat ett arrangerat äktenskap och förälskat sig i en annan man. En kvinnlig polisanställd avfärdade hennes nödrop som ”dramatiska och beräknande”.

Mindre än en månad efter att Banaz hade bönfallit polisen för sista gången var hon död. Hennes nakna lik hittades begravt under en bakgård i Birmingham. Hon hade blivit våldtagen och torterad av män som anlätats för detta syfte. Man hade fattat beslut om mordet på ett familjemöte med flera deltagare.

Efter order från fadern blev hon av sina mördare avklädd naken och därefter våldtagen i två timmar i familjens hem, varefter hon blev garrotterad (långsamt strypt). En 30-årig kurd, som Banaz far hade anlitat för att begå brottet, berättade att han hade ”daskat till” den 20-åriga kvinnan och ”knullat henne” medan hennes far såg på.

En talesman för åklagarmyndigheten anmärkte att ”ett försvarligt antal medlemmar av [det muslimska] samfundet har vägrat hjälpa åklagaren. I stället stöttade de familjemedlemmar som var ansvariga för mordet. De var verkligen helt likgiltiga. ... Mordet på Banaz var så brutalt att det var en klar varning till andra. Ett sätt att säga: ’håll dig i skinnet, annars är det din tur nästa gång’”.¹⁸¹

□ Ett liknande öde mötte 17-åriga Shafilea Ahmed, vars upplösta kropp hittades 2004 på en flodbädd vid floden Kent. Efter att hon flytt från sitt hem 2003, berättade hon för myndigheterna att ”mina föräldrar vill skicka mig till Pakistan för att gifta bort mig med någon

---

¹⁸¹James Brandon och Salam Hafez: *Crimes of the Community*, s. 55 ff.

och lämnad där”. Shaflea var en intelligent tonåring, som drömde om att läsa juridik på universitetet.¹⁸²

□ 1994 halshöggs en man i byn Anabta vid Jordanflodens västbank sin 22-åriga gravida syster och vandrade genom byn med hennes huvud. Systemen var offer för ett rykte om att hon haft en utomäktenskaplig affär. Om ryktet var sant eller inte kvittade. Själva beskyllningen var nog för att utlösa en dödsdom.¹⁸³

□ 1999 blev den mentalt handikappade 16-åriga Lal Jamilla Mandokhel från Pakistans North-West Frontier-provins våldtagen av en tjänsteman. Hennes farbror anmälde saken till polisen, men lämnade ut Lal till hennes stam, som beslutat att hon skulle dö för att skydda stammens ”heder”. Hon sköts framför ögonen på dem.¹⁸⁴

□ I en arabisk by i Galiléen bad den analfabetiska och fattiga flickan Jamila en annan flicka läsa upp ett kärleksbrev hon fått. Snart började skvallret bland byns kvinnor. Byns ”kloka gumma” påstod sig ha sett Jamila ha sex med en ung man. Själv sa Jamila att mannen bedövat henne och tagit hennes mödom.

Till att börja med hade Jamila tur och blev bara tvungen att gifta sig med våldtäktsmannen. Men hon medförde ingen hemgift, ingen social status, bara skam. Därför spärrade han in henne, svalt henne, slog henne och utsatte henne för anal våldtäkt. Jamilas bröder blev tvungna att döda henne. Hennes man gifte snart om sig med en kvinna av bättre familj. Jamilas mor sörjde henne inte.¹⁸⁵

□ I början av februari 2011 hittade turkisk polis liket av den 16-åriga Medine Mehmi i ett hönshus i Kahta i Adiyamanprovinsen. Hon hade då varit försvunnen i 40 dagar. Hon hittades i ett två meter djupt hål med händerna bakbundna. Obduktionen visade att hon hade jord i lungor och magsäck, men kroppen bar inga synliga märken efter våld eller bedövning. Hon hade alltså begravts levande och vid fullt medvetande. Medines far och farfar greps för mordet. Fadern förklarade

---

¹⁸²Brian Brady: ”A question of honour: Police say 17 000 women are victims every year”. *The Independent*, 10 februari 2008. <<http://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/a-question-of-honour-police-say-17000-women-are-victims-every-year-780522.html>>.

¹⁸³Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 142.

¹⁸⁴Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-that-shames-the-world-2072201.html>>.

¹⁸⁵Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 134 f.

för polisen att familjen var missnöjd med att dottern hade manliga vänner.¹⁸⁶

□ I sin bok *Women in the Grip of Tribal Customs* beskriver den turkiska journalisten Mehmet Farac hedersmorden på fem flickor i den turkiska provinsen Sanliurfa i slutet av 1990-talet. Två av dem, varav en bara var tolv år gammal, fick halsen avskuren på offentlig plats. Två andra blev överkörda av traktorer, medan en femte sköts till döds av sin yngre bror. En av kvinnorna hölls fast av sina bröder medan en äldre kusin skar halsen av henne.¹⁸⁷

□ Amina Said, 18, och hennes syster Sarah, 17, blev i januari 2008 skjutna till döds av sin far Yasser i sitt hem i Irving, Texas. Fadern var orolig över att hans döttrar uppförde sig ”västerländskt”. Flickornas mor hjälpte till med morden.¹⁸⁸

□ I augusti 2008 blev fem kvinnor levande begravda för ”hedersbrott” av stamkrigare i Baluchistan. Tre av dem, Hamida, Rahima och Fauzia, var tonåringar som pryglades och sköts. Därefter slängdes de levande ner i en grav och täcktes med sten och jord. När de två äldre kvinnorna på 45 respektive 38 år protesterade mot detta mötte de samma öde. De tre yngre kvinnorna hade dristat sig till att själva försöka välja vem de skulle gifta sig med. Parlamentsledamoten Israrullah Zehri menade att morden var en del av en ”hundratals år gammal tradition” som han ”skulle fortsätta att försvara”.¹⁸⁹

□ 1980 stenade en pöbel i pakistanska Karachi ihjäl en nyfödd bebis. Drivande bakom ildådet var en imam som hävdade att barnet var oäkta och därför inte kunde tolereras, eller ens beröras av människohänder.¹⁹⁰

---

¹⁸⁶”Girl buried alive in honour killing in Turkey: Report”. *The Montreal Gazette*, 4 februari 2011. <<http://www.montrealgazette.com/Girl+buried+alive+honour+killing+Turkey+-Report/2521342/story.html>>.

¹⁸⁷Återgiviet i Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/thecrimewave-that-shames-the-world-2072201.html>>.

¹⁸⁸Phyllis Chesler: ”Are Honor Killings Simply Domestic Violence?”. *Middle East Quarterly*, Spring 2009, s. 61-69. <<http://www.meforum.org/2067/are-honor-killingssimply-domestic-violence>>.

¹⁸⁹Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

¹⁹⁰Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 60 f.

□ I september 2010 blev 19-åriga Siddiqa och hennes 25-årige fästman Khayyam ställda inför en talibandomstol i Afghanistans Kunduzprovins.

Parets sista ord var: ”Vi älskar varandra oavsett vad som händer.” Därefter stenades de båda av en människomassa i basaren. Medlemmar av parets familjer deltog. Först dog Siddiqa, sedan Khayyam.¹⁹¹

Och så håller det på. Mord efter mord, i regel utförda på de mest bestialiska vis och i full offentlighet. Robert Fisks uppseendeväckande reportage i *The Independent*, som jag här återgett delar av, innehåller många fler grymheter.

Som en upplysning till dem som nu vill anklaga Fisk för ensidig, ”rasistisk” propaganda, kan jag berätta att han är en av Storbritanniens mest framstående vänsterorienterade journalister och tillika prisbelönt Mellanösternkorrespondent. Hans tidning, *The Independent*, är en av Storbritanniens ledande vänsterorienterade medier och anhängare av massinvandring och multikultur.

Man kan för övrigt hitta liknande historier i otaliga tidningsartiklar och böcker.

Låt oss avsluta denna rundtur i den islamiska skräckkammaren med berättelsen om en ung kvinna som hittades i en rännsten nära Daharki i Pakistan. Hon hade hedersmördats av sin familj mitt under förlossningen av sitt andra barn. Hennes näsa, öron och läppar hade skurits av innan hon hackats ihjäl med en yxa. Liket av hennes äldsta barn hittades bland hennes kläder. Barnet hon höll på att föda hade bara fått ut huvudet ur hennes underliv. Hennes lik var starkt förrutnat. Kvinnor bar de tre döda till en viloplats, men en imam vägrade läsa bön över graven. Han menade att det skulle vara ”irreligiöst” att läsa *namaz-e-janaza*-bönen (begravningsbönen) för ”en förbannad kvinna och hennes oäkta barn”.¹⁹²

---

¹⁹¹Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

¹⁹²Ibid.

Det muslimska hedersbegreppet

Dessa så kallade "hedersmord" är en sed som går tillbaka till förislamisk tid. Dock har detta nu så djupa rötter i Islams hus att det måste betraktas som en fast beståndsdel av islamisk kultur.

Vi står här inför en avgörande skillnad mellan kristen och arabisk-muslimsk kultur. I den danska vigselritualen heter det: "Därför ska en man lämna sin far och mor och binda sig till sin hustru, och de två ska bli ett kött." De två ska alltså bilda en ny familj och make och makas släkter ska inte bestämma över dem. Inom den arabiska kulturen, som haft helt avgörande inflytande på den muslimska, är det helt annorlunda: Även om man har ingått äktenskap lämnar man aldrig sin släkt. Som Arabienkännaren Raphael Patai förklarar:

"Blodets band, som är knutet till fadern, kan aldrig brytas och aldrig släckas under en persons livstid. Det betyder att en kvinna, även om hon gifter in sig i en annan släkt, aldrig upphör att vara medlem av sin fars familj."¹⁹³

Det kan ibland vara till fördel för kvinnan, som alltid kan räkna med sin far och sina bröders stöd – så länge hon uppför sig som förväntat. I andra situationer, när hon inte lever upp till rätt sexuell kodex eller beskylls för att inte göra det, kan det kosta henne livet. Om en dotter gör minsta lilla sexuella felsteg, blir hennes far och bröder också vanärade. Familjehedern kan bara återupprättas genom att straffa den skyldiga kvinnan. I konservativa kretsar kan det betyda döden.

Mannens heder, *sharaf*, är flexibel och kan öka eller minska beroende på hans uppförande. Den kan också återfås om den förlorats. Detta till skillnad från kvinnans heder, *ird*, som ligger fast. Alla kvinnor föds med den och det är hennes plikt att bevara den. Hon kan inte utöka den, eftersom den redan är fullkomlig. Begär hon ett sexuellt felsteg, hur litet det än må vara, mister hon sin ird och kan inte få tillbaka den.

"Det är nästan som om jungfrulighetens fysiska attribut ... via irden överförts till det känslomässigt-begreppsliga planet. Både

---

¹⁹³Raphael Patai: *The Arab Mind*, s. 127.

jungfruligheten och irden är oskiljaktiga beståndsdelar av kvinnans person. De kan inte utökas, bara förloras, och förlusten är oåterkallelig.”

Det råder delade meningar om i vilken utsträckning mannens handlingar såsom mord, stöld, brutna löften och mottagande av mutor skadar hans sharaf. Men när det gäller bedömningen av en kvinnas förlorade ird är araberna helt eniga: Det tillintetgör hennes manliga släktingars sharaf. Det är alltså de manliga släktingarna – far, bröder, kusiner och så vidare – som lider skada av hennes sexuella felsteg, inte maken. Därför är det också de som måste straffa henne genom att mörda henne, det är enda sättet att återupprätta familjens heder.¹⁹⁴

Raphael Patais beskrivning måste emellertid ses som en grundregel och det finns många exempel på kvinnor som mördats av sina män.

En tillväxtsektor

Enligt flera observatörer, bland andra Phyllis Chesler och Robert Fisk, är hedersmorden på stark frammarsch. Inte bara i Mellanöstern och den muslimska världen utan också bland immigrantgrupper i Väst.

Robert Fisks flera gånger citerade artikel är baserad på en tio månader lång kartläggning i Jordanien, Pakistan, Egypten, Gaza och Västbanken. Utifrån sina iakttagelser uppskattar Fisk det årliga antalet hedersmord till minst 20 000, och antalet stiger år efter år.

De begås inte bara av muslimer utan även av kristna och hinduer som påverkats av samma ”heders”-ideologi. Fisk anger jordanska kvinnorrättsorganisationer som källa på att det förekommer fler hedersmord per capita inom landets lilla kristna minoritet, än bland den muslimska majoritetsbefolkningen. Orsaken är ofta att kristna kvinnor vill gifta sig med muslimska män.

Hedersmord bland hinduer härrör ofta ur kastsystemet. 2010 mördades ett förlovat par, Yogesh Kumar och Asha Saini, av den blivande brudens familj eftersom mannen var av en lägre kast. Enligt rapporter bakbands de och dödades med elektriska stötar. Ett annat hinduiskt

---

¹⁹⁴Ibid., s. 128 f.

par mötte ett liknande öde. I det fallet ansågs kvinnan tillhöra en lägre kast och paret blev hängda och därefter uppbrända.¹⁹⁵

Även om hedersmord alltså förekommer i andra kulturer, är det den muslimska som står för de allra flesta. I en undersökning publicerad våren 2010 slog Phyllis Chesler fast att 91 procent av gärningsmännen globalt var muslimer. I Europa handlade det nästan uteslutande om muslimer – 96 procent.¹⁹⁶

Pakistanier, turkar, irakiska kurder och palestinier förefaller top-pa statistiken. Och trots att den egyptiska regeringen förnekar det, förekommer hedersmord också i Egypten. Detsamma gäller andra stater i Mellanöstern, runt Persiska viken och i Levanten (området vid Medelhavets östra kust). Hedersmord har som tidigare nämnts också spritt sig till Västeuropa, Ryssland, Kanada och många andra länder.

Myndigheter och domstolar i stora delar av Mellanöstern hjälper kvinnomördarna genom att utdöma lindriga fängelsestraff, eller genom att helt enkelt låta dömda slippa påföljd. Dessutom rubriceras hedersmorden ofta som självmord för att undvika rättsak mot gärningsmännen.¹⁹⁷

Enligt det turkiska justitiedepartementet växte antalet kvinnomord med 1 400 procent under perioden 2002-2009. Från 66 kvinnomord 2002 till 953 under de första sju månaderna 2009. En expert, professor Aysel Celikel, förklarade ökningen med växande könsdiskriminering: "Kvinnors rättigheter minskar i takt med att konservatismen i samhället ökar." En studie beställd av det turkiska justitiedepartementet visade att 41,9 procent av de turkiska kvinnorna utsatts för fysiskt eller psykiskt våld. För kvinnor på lägre inkomstnivå var andelen 49,9 procent, medan bara 28,7 procent av de höginkomsttagande kvinnorna drabbats. Ungefär hälften av de våldsdrabbade kvinnorna uppgav att de inte anmält brottet.

---

¹⁹⁵Robert Fisk: "The crimewave that shames the world". *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

¹⁹⁶Phyllis Chesler: "Worldwide Trends in Honor Killings". *Middle East Quarterly*, Spring 2010, s. 3-11. <<http://www.meforum.org/2646/worldwide-trends-in-honorkillings>>.

¹⁹⁷Robert Fisk: "The crimewave that shames the world". *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

En tredjedel av alla turkiska kvinnor hade övervägt självmord som en lösning på sina problem.¹⁹⁸

Sommaren 2010 rapporterade Istanbuls provinsstyrelse att 10 282 kvinnor sedan årsskiftet polisanmält sina fäder, äkta män, pojkvänner, bröder eller söner för grovt våld. En människorättsadvokat pekade på en brant ökning av antalet anmälningar och menade att orsaken stod att finna i brist på jämställdhet, samt uppfattningen att kvinnor är mindre värda.¹⁹⁹

De höga turkiska siffrorna bekräftas av Robert Fisk, som placerar landet som nummer två på listan över länder där det begås flest kvinnomord. Bara Pakistan är värre. Turkisk statistik med några år på nacken visar att 200 hedersmord per år begås i landet, men detta anses nu vara en grov underdrift.²⁰⁰

Också Irak ligger högt på listan, särskilt de kurdiska provinserna. Den brittisk-kurdiske antivåldsaktivisten Aso Kamal uppskattar att det mellan 1991 och 2007 skedde 12 500 hedersmord bara på kvinnor i Iraks tre kurdiska provinser. 350 av dessa mord begicks under de första sju månaderna 2007.

Många kurdiska kvinnor tvingas av sina familjer att begå självmord genom att bränna sig till döds med hjälp av matolja.

Men mordet inträffar också på andra håll i Irak. I provinsen Basra i landets södra del rapporterade polisen 2008 att 15 kvinnor mördas varje månad för att de brutit mot de muslimska klädreglerna. I Nineveh stenades en 17-årig flicka inför en pöbel på 2 000 personer för att hon hade förälskat sig i en man från fel klan.²⁰¹

Utöver mord och andra våldshandlingar, tillkommer de kvinnor som under rådande omständigheter tar sina egna liv. Således visade en studie från det saudiarabiska King Saud University, att 96 procent av de misslyckade självmordsförsöken 2006 begicks av kvinnor. Man

---

¹⁹⁸"Murder a fact of life for women in Turkey". *Hürriyet Daily News*, 20 februari 2011. <<http://www.hurriyetdailynews.com/n.php?n=women-murder-victims-increasesnowballing-in-turkey-2011-02-20>>.

¹⁹⁹Pola Rojan: "Tyrkiske kvinder holdes nede med vold." *Jyllands-Posten*, 30 juni 2010.

²⁰⁰Robert Fisk: "The crimewave that shames the world". *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-thatshames-the-world-2072201.html>>.

²⁰¹Ibid.

måste också anta att många fler självmord bland kvinnor faktiskt lyckades. Utredaren förmodade att den höga andelen självmord bland kvinnor berodde på social press, bland annat att ingå tvångsäktenskap, samt det faktum att pojkar behandlas bättre i familjer än flickor.²⁰²

I Storbritannien har Scotland Yard meddelat att man återupptagit över 100 utredningar kring dödsfall som inträffat över mer än tio år, eftersom de nu förefaller vara hedersmord.²⁰³

Nu också i Danmark

Vetenskapliga undersökningar av hedersmord i Danmark finns så vitt jag vet inte, men Jette Plesner Dali har ställt samman de kända hedersmord som begåtts mellan 1986 och 2008. Hon har hittat 26 fall där man fått en fällande dom. För övrigt föredrar hon att kalla fenomenet ”familjelikvideringar”.

Bara i ett enda fall angav gärningsmannen svartsjuka som motiv, en 42-årig irakier som 1994 högg ihjäl sin 22-åriga hustru med tre yxhugg.

Elva av de övriga fallen är regelrätta familjelikvideringar, medan 14 är religiöst eller kulturellt motiverade mord, där gärningsmannen angett att han inte kunnat tolerera offrets danska livsstil.

Det framgår av det danska materialet att även män kan falla offer för hedersmord.

Bland de mer uppseendeväckande fallen är ett från Horsens 1986, då en 16-årig turkisk pojke och hans mamma sköts till döds. Gärningsman var pojkens 15-åriga turkiska flickvans pappa, som hade lovat bort dottern till en annan man i hemlandet.

1993 mördades en man i Köpenhamn för att han ville skilja sig från sin pakistanska hustru. Han dödades med 25 knivhugg av hustrun och hennes bror. Efteråt skar de av huvudet och testiklarna på liket.

---

²⁰²Abeer Mishkhas: ”What Drives a Woman to Think of Suicide?”. *Arab News*, 27 december 2007. <<http://archive.arabnews.com/?page=7&section=0&article=105015&d=27&m=12&y=2007>>.

²⁰³Robert Fisk: ”The crimewave that shames the world”. *The Independent*, 7 september 2010. <<http://www.independent.co.uk/opinion/commentators/fisk/the-crimewave-that-shames-the-world-2072201.html>>.

Kroppen virades in i plastsäckar och dumpades i vallgraven vid Christiania. Huvudet flöt iväg till Kalvebod Brygge, ett par kilometer bort.

1996 mördades en 20-årig pakistansk kvinna på Frederiksberg av sina tre bröder, eftersom hon vägrat leva i ett tvångsäktenskap. Året efter hände samma sak med en annan pakistansk kvinna som inte ville vara gift med sin kusin. Hennes storebror skar halsen av henne medan flera familjemedlemmar såg på.

2002 hittades liket av den 14-åriga dansk-irakiska flickan Sonay Mohammad i Præstø Havn. Obduktionen visade att hon hade varit vid liv, men medvetslös, då hon kastades i vattnet. Gärningsmannen, Sonays far, menade att hon hade blivit för dansk. Redan då Sonay var tolv år gammal hade fadern försökt strypa henne med en elkabel, påhejad av modern. Orsaken var att föräldrarna hade hittat ett foto av en dansk pojke i hennes handväska.

Det mest omfattande fallet härrör från Slagelse. Här blev 18-åriga Ghazala Khan 2005 skjuten på öppen gata av sin storebror, eftersom hon hade gift sig med mannen hon älskade. Mannen blev svårt skadad under skottdramat. Paret var på flykt undan familjen, men spårades upp med hjälp av muslimska taxichaufförer. Totalt dömdes nio personer för mordet och medverkan till det. Ghazala Khans far, som hade organiserat det hela, fick livstids fängelse.²⁰⁴

Ghazala Khan-fallet uppmärksammades internationellt, eftersom det resulterade i fällande domar inte bara för den omedelbare gärningsmannen utan också för familjemedlemmar och andra som hjälpt till med planeringen.

En epidemi av hedersmord

Den enda vetenskapliga undersökningen av hedersmord som globalt fenomen jag känner till, är gjord av Phyllis Chesler.²⁰⁵ Undersökningen publicerades våren 2010.²⁰⁶

Enligt Chesler upplever världen just nu en ”epidemi” av hedersmord. Därför är det viktigt att ta reda på vad som är utmärkande för denna

---

²⁰⁴Jette Plesner Dali: ”Æresdrab – den forbudte debat”. sappho.dk, 8 mars 2010. <<http://www.sappho.dk/arkivside/indhold-10-1/aeresdrab-den-forbudte-debat.htm>>.

brottstyp, till skillnad från andra kvinnomord såsom psykopatiska mord, seriemord, svartsjukedråp, hämndmord och hustruvåld. Hedersmorden har andra motiv och baseras på en moralkodex och ett beteende som är typiskt för vissa kulturer, ofta förstärkt av religiösa föreställningar.

År 2000 slog FN fast att det årliga antalet hedersmord låg på 5000. Men Chesler, och som vi tidigare sett Robert Fisk, menar att denna siffra är alldeles för låg. Enligt Chesler kan det röra sig om 5 000 bara i Pakistan och den globala siffran måste alltså vara betydligt högre.

De flesta hedersmord rubriceras inte som detta, åtalas sällan och när så sker i den muslimska världen får förövarna relativt lindriga straff. När de inträffar i Väst skyggar många människor, även inför polisen, från att kalla dem hedersmord. I Väst fortsätter både islamiska och feministiska grupper att insistera på att hedersmord är som vilken annan typ av kvinnovåld som helst.

Men det är fel, säger Pernilla Ouis:

”Man har diskuterat om hedersvåld liknar ’vanligt’ patriarkalt våld utövat av män mot kvinnor; om det skulle vara samma mekanism uttryckt inom en särskild kulturell ram. Jag tar avstånd från denna uppfattning. Det bör understrykas att våld sprunget ur svartsjuka och [en önskan om] manlig dominans, begås av en enskild individ. Det är sällan planerat och fördöms av samhället. När vi däremot talar om hedersbrott kan en hel grupp familjemedlemmar uppträda som gärningsmän. Det är alltid planerat och har en publik som bildligt ’applåderar’ handlingen, för att den återupprättat hedern.”²⁰⁷

Också lektor Mehmet Ümit Nefci från Syddansk Universitet anser att man måste förklara hedersmorden utifrån gärningsmännen och

---

²⁰⁵Phyllis Cheslers kvalifikationer är att hon är professor emerita i psykologi och kvinnostudier vid Richmond College, City University of New York, medstiftare av Association for Women in Psychology och National Women's Health Network.

²⁰⁶Det refereras i resten av kapitlet till Phyllis Chesler: ”Worldwide Trends in Honor Killings”. *Middle East Quarterly*, Spring 2010, s. 3-11. <<http://www.meforum.org/2646/worldwide-trends-in-honor-killings>>.

²⁰⁷<<http://nordicdervish.wordpress.com/2008/02/06/radda-barnen-rapporten-de-censurerade-delarna/>>.

deras medhjälparens kulturella förutsättningar. Och han ställer frågan: ”Varför förekommer hedersmord inte bland danskar?” Han har själv bara hittat ett logiskt svar:

”Det är frågan om stora kulturella skillnader. Turkar och andra grupper, till exempel pakistanier och araber, begår hedersmord därför att det finns grogrund för detta i deras kultur. Danskar begår inte hedersmord eftersom den grogrunden saknas i deras kultur. Svartsjukemord förekommer, men det finns ingenting i dansk kultur som gör det möjligt att stötta och bifalla svartsjukemord. Till skillnad från hedersmördarna skäms många svartsjukemördare, och många begår självmord efter handlingen.”²⁰⁸

Muslimers övergrepp på muslimer

Hedersmord är på det hela taget ett brott som begås av muslimer mot muslimer. Offren är i genomsnitt 23 år. Även om hedersmord också förekommer bland sikher och hinduer, fann Phyllis Chesler som tidigare nämnts att 91 procent av gärningsmännen globalt var muslimer. I Europa var gärningsmännen nästan uteslutande muslimer – 96 procent. Med undantag av två kvinnor tillhörde offren samma religion som förövarna.

Många feminister i Väst blandar ihop västerländskt hustruvåld och västerländska mäns mord på sina hustrur med hedersmord. Även islamiska intresseorganisationer som amerikanska Council on American-Islamic Relations, CAIR, diverse religiösa ledare och västliga universitetsexperter hävdar att hedersmord inte finns. Eller att de inte har något med islam att göra. Eller att de beror på förislamiska klanseder – och att hustruvåld ju finns överallt.

Det var så en koalition av amerikanska feminister reagerade på halsuggningen av Aasiya Hassan. Hon mördades i februari 2009 av sin

---

²⁰⁸Mehmet Ümit Necfe: ”Æresdrab skyldes ikke kultur” [NB: artiklens titel är avsedd som ironi]. Center for Mellemøststudier, Syddansk Universitet, mars 2009. <http://www.sdu.dk/~media/Files/Om_SDU/Centre/C_Mellemoest/Videncenter/Nyheder/2009/090304MUN.ashx>.

man efter att hon lämnat in en skilsmäsoansökan via brev till den offentlige åklagaren.²⁰⁹ Feministerna hävdade att det inte var frågan om hedersmord, att hedersmord inte har något med islam att göra, och att det bara är ett uttryck för rasism att framhäva muslimska mäns hustruvåld. Dessutom menade man att detta osynliggör hustruvåld och kvinnomord i allmänhet. Som Phyllis Chesler ser det ”har de en poäng, men de fattar heller inte den poängen att äpplen inte är päron och att hedersmord inte är detsamma som västliga hustrumord”.

Vidare noterar hon att det inte är någon västerländsk kulturell eller religiös värdering att vilja hålla kvinnor isolerade, underdåniga, rädda eller tvingade till underkastelse genom våld. Västerländska män som uppför sig så finner heller ingen förståelse i sin kultur. Däremot speglar hedersmord en kultur som lägger stor vikt vid att reglera kvinnors beteende, något som familjen förväntas framtvinga och upprätthålla.

Det är sällsynt att religiösa eller politiska ledare i den muslimska världen fördömer den kultur som ligger till grund för hedersmorden.

”Tvärtom tvingar de fram ... tystnad kring alla ’känsliga’ religiösa och kulturella ämnen. I dag vill dessa ledare ... ofta försöka locka, skambelägga eller tvinga muslimska flickor och kvinnor att iklä sig olika övertäckningar av kroppen, inklusive *hijab* (övertäckande av huvudet), *burka* eller *chadari* (övertäckning av hela kroppen), som uttryck för religiositet och kulturell stolthet eller som uttryck för symboliskt motstånd mot det icke-muslimska Väst.”

Muslimska män får lov att klä sig som västerlänningar, medan muslimska kvinnor förväntas bära bördan av att upprätthålla denna religiöst betingade könsapartheid.

För att upprätthålla denna könsapartheid dödar man på särdeles grymma sätt flickor och kvinnor som frestas av västliga idéer, så att andra muslimska flickor och kvinnor blir varse vad de riskerar om de

---

²⁰⁹Joshua Rhett Miller: ”Muslim Television Channel Founder Charged With Beheading His Wife”. Fox News, 16 februari 2009. <http://www.foxnews.com/printer_friendly_story/0,3566,493645,00.html>.

sätter sig upp mot sina fäder och bröder. Enligt Chesler är det också fallet i de europeiska gettona.

”Man behöver bara döda några få flickor och kvinnor för att sätta skräck i de andra. Hedersmord är på sätt och vis en form av ... terror som ska säkerställa att muslimska kvinnor bär slöjan, föder muslimska barn och bara umgås med muslimer.”

Cheslers undersökning tyder på att antalet hedersmord har ökat betydligt under perioden 1989-2009. Om orsaken är att det faktiskt inträffar fler eller om det bara rapporteras flitigare, är svårt att säga.

Hälften av offren var döttrar och systrar och cirka en fjärdedel var hustrur eller flickvänner till gärningsmännen.

Familjeföretag

Hedersmord är – som Chesler understryker – familjeföretag. På ett globalt plan blev två tredjedelar av offren mördade av familjemedlemmar. I den muslimska världen blev kvinnorna i 72 procent av fallen mördade av faderns familj, medan siffran för Nordamerika bara var 49 procent. I Europa var andelen nästan lika hög som i den muslimska världen, vilket Chesler tolkar som ett möjligt utslag av att de europeiska muslimerna fortfarande är hårt knutna till sina ursprungskulturer. En alternativ möjlighet är att tredje och fjärde generationens immigranter till Europa har blivit islamiskt radikaliserade.

På ett globalt plan utfördes 42 procent av mordena av flera gärningsmän – ett faktum som i högsta grad skiljer hedersmorden från västliga kvinnomord. Över hälften av offren blev torterade, det vill säga de dog inte ögonblickligen, utan i smärta. En död under tortyr kunde bestå i att offret blev våldtagen eller massvåldtagen, misshandlad till döds, knivhuggen många gånger (mellan 10 och 40 gånger), eller fick halsen avskuren.

Ett annat karakteristiskt drag var att 58 procent av offren dödades för att de var ”för västliga” eller för att de inte levt upp till kulturens eller religionens förväntningar. Anklagelsen om att vara ”för västerländsk” var de exakta ord som användes av gärningsmannen eller gär-

ningsmännen. Att vara ”för västerländsk” innebar att offret betraktades som självständig, inte tillräckligt underdånig, att kvinnan vägrade bära den islamska uniformen, önskade en högre utbildning eller att gifta sig med en man som stod längre ner på den sociala stegen eller var av fel religion. Det kunde också handla om att kvinnan lämnat en våldsam man eller inte ville gifta sig med sin kusin.

I Nordamerika mördades 91 procent av offren för att de var ”för västerländska”. Motsvarande siffra i Europa var 71 procent, medan det bara gällde 43 procent i den muslimska världen.

Färre än hälften, 42 procent, fick dödsstraff på grund av sexuella felsteg – alltså för att de våldtagits, haft utomäktenskapliga affärer eller betraktades som promiskuösa. I Europa mördades 57 procent av dessa skäl.

Kvinnoterrorns konsekvenser

Av lätt insedda orsaker är det omöjligt att skapa en överblick över den verkliga omfattningen av de religiöst och kulturellt betingade flick- och kvinnomorden i Islams hus. Det enda vi säkert kan veta är att de är vanligt förekommande.

Däremot är det inte svårt att uppskatta deras samhälleliga betydelse.

Om vi försiktigtvis uppskattar antalet årliga hedersmord till 1 per 100 000 invånare i den islamiska världen och världens muslimska befolkning till 1,6 miljarder, motsvarar det 16 000 per år och ligger således i underkant av Robert Fisks beräkningar. Antar vi vidare att ett motsvarande antal kvinnor bland den gammeldanska befolkningen varje år föll offer för hedersmord, skulle cirka 50 hedersmord ske varje år bland den danska ursprungsbefolkningen. I genomsnitt ett i veckan, år ut och år in.

Alla skulle känna till det som pågick och att det oftast utfördes med exempellös grymhet.

Alla skulle också vara på det klara med att gärningsmännen hade goda utsikter att slippa straff, för att deras handlingar i någon grad sanktionerats av den rådande kulturen. Och även om myndigheterna gjorde sitt bästa för att komma tillrätta med ofoget, skulle fortsatta hedersmord utgöra bevis för att de stod maktlösa inför problemet.

Fundera sedan på vilken enormt disciplinerande verkan detta skulle ha på alla danska kvinnor. De allra flesta skulle välja att finna sig i allt tänkbart förtryck och diskriminering om alternativet var att bli levande begravd, mördad med talrika knivhugg, få halsen avskuren, eller bli stenad eller piskad till döds.

Ett samhälle som utövar ett sådant tyranni mot hälften av befolkningen har inte den ringaste utsikt att utveckla en högre civilisation. Ingen demokrati enligt västerländsk modell, ingen frihet, inga vetenskapliga eller intellektuella framsteg.

När vi ska förklara den islamiska världens efterblivenhet, behöver vi således inte gå längre än till islams kvinnosyn och behandling av kvinnor.

KAPITEL 7

Det onämnbara

Medan det inte verkar vara så mycket som är främmande för den muslimska kulturen vad gäller mäns behandling av kvinnor, finns det dock en sak som är förbjuden att omtala – nämligen sexuella övergrepp på barn inom familjen.

Den tysk-turkiske advokaten Seyran Ates, mottagare av en av Tysklands högsta utmärkelser, Bundesverdienstkreuz, understryker att det här är en av den islamiska kulturens största tabun:

”Det skulle ju kunna vara så att det liksom fallet är med våld i hemmet, plötsligt står klart ... att sexuella övergrepp oftare förekommer bland muslimska immigranter än bland den gammeltyska befolkningen. Sexuella övergrepp är ett av de största tabun som finns i parallellsamhället. Problemet diskuteras överhuvudtaget inte, förutom bland fackmän. Det är slående att ... högt uppsatta politiker sällan besöker konferenser där detta tema står på agendan. Det är också slående att politiker i hela integrationsdebatten har mycket att säga om tvångsäktenskap, hedersmord och våld i familjer med utländsk bakgrund, men fullständigt blundar för sexuella övergrepp på barn.”²¹⁰

Journalisten Jan Goodwin reste 1990 runt i tio muslimska länder för att kartlägga människorättssituationen, och besökte då den första konferens som hölls i Pakistan för att belysa barnmisshandel. En advokat berättade om ett incestfall som domaren hade avvisat trots att flickan blev gravid med sin egen far. Incest förekommer inte i muslimska familjer, sa domaren kategoriskt.²¹¹

Det är i allra högsta grad en definitionsfråga vad man vill betrakta som manliga familjemedlemmars våldtäkter av barn. Man kan antingen välja att säga att det bara är våldtäkt när en manlig familjemedlem själv begår det fysiska övergreppet. Eller så kan man som advokaten Simon Eilrich betrakta det som familjevåldtäkt när manliga familjemedlemmar öppnar dörren för andras våldtäkter av deras döttrar. Eller när familjen tvingar in döttrarna i äktenskap med män de inte själv skulle ha valt om de hade haft den möjligheten.

---

²¹⁰Seyran Ates: *Der Multi-kulti-Irrtum*, s. 185.

²¹¹Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 6.

I det sistnämnda fallet utsätter de ju döttrarna för konstant våldtäkt, om vi definierar våldtäkt som i den danska strafflagstiftningens § 216: ”Den som tilltvingar sig samlag genom våld eller hot om våld, straffas för våldtäkt med fängelse upp till 8 år. Med våld jämställs försättande i ett tillstånd i vilket målsäganden är ur stånd att motsätta sig handlingen.”

Det är svårt att tolka denna paragraf på annat sätt än att också den ska straffas för våldtäkt som försätter sina döttrar i en situation där de inte kan motsätta sig samlag. Alltså till exempel skruvar upp volymen på teven medan dottern blir våldtagen i ett anslutande rum, eller tvingar henne att gifta sig med en man hon inte är kär i.

Med strafflagstiftningens definition som grund, kan vi konstatera att manliga familjemedlemmars våldtäkt av sina döttrar är ett särskilt utbrett fenomen i kulturer där flickor själva inte får välja vem de vill gifta sig med. Det gäller, som vi har sett, stora delar av den islamiska världen. I åtskilliga länder och områden är det snarare regel än undantag att flickans förmyndare väljer hennes sexpartner, och det är förenat med livsfara för flickan att opponera sig.

Men även om vi definierar familjevåldtäkter snävare än strafflagstiftningen, och säger att fadern, farfadern, brodern, kusinen eller farbrodern själva ska ha begått övergreppet, är det tydligt att den islamiska kulturen har ett problem.

Mysteriet med den försvunna mödomen

Låt oss betrakta det hela som en kriminalgåta:

I ett stängt och välbevakat rum sitter en elvaårig flicka. Ingen av hankön kan vara tillsammans med henne på tu man hand, förutom närstående manliga släktingar. Hon kan bara lämna rummet med tillåtelse från en av dessa manliga släktingar, och när hon gör det är det under övervakning av en släkting. Dessutom är hon inpackad: ”När kvinnan lämnar sitt hem beslöjar hon sig, vilket är ännu en form av inspärning. ... Även utomhus är en beslöjad kvinna instängd hela tiden.”²¹²

---

²¹²Ayaan Hirsi Ali: *Nomad*, s. 179 f.

Det finns det en bra anledning till. Som det heter i en hadith: ”En man är aldrig ensam med en kvinna, utan att djävulen också är där.”²¹³ Man kan inte föreställa sig att en man och en kvinna, oavsett hennes ålder, kan ha något annat för sig när de är ensamma tillsammans än att ha sex.

Syftet med den muslimska flickans inspärning är att säkra att hennes mödom är intakt. Flickan och alla omkring henne är på det klara med att en brusten mödom i bästa fall innebär att hon tvingas gifta sig med en på alla vis fränstötande man. I värsta fall innebär det att hon mördas.

Just denna situation är den dagliga verkligheten för hundratals miljoner flickor inom den muslimska kulturen. Och orsaken är, som Ayaan Hirsi Ali beskriver det, ”islams sexualmoral. En moral som hör till det förmoderna stamsamhället, men som heliggjorts i Koranen, och som utvecklats vidare genom berättelserna om profeten. Hos många muslimer kommer denna moral till uttryck i tvångstanken om mödomshinnan. Den tillskrivs så stort värde att man är blind för de mänskliga och samhälleliga katastrofer som följer av denna tvångstänke. ’En flicka med en skadad mödomshinna är som en begagnad sak’, sägs det ofta om en muslimsk flicka. En sak som bara kan användas en gång, ska man förstå, och som därefter blir totalt värdelös.”²¹⁴

Så eftertraktad är den oskadade mödomen, att man på olika håll i Islams hus tar till groteska metoder för att säkra den. Det mest extrema tillvägagångssättet, som beskrivs av Ayaan Hirsi Ali, är ”att skära av flickornas klitoris samt de yttre och inre blygdläpparna, för att till sist skrapa vaginans sidor med ett vasst föremål – en glasskärare, rakkniv eller potatiskniv. Efteråt binds benen ihop, så att vaginans väggar kan växa samman. Detta sker i över 30 länder, däribland Egypten, Somalia och Sudan. I Koranen finns inga krav på detta förfarande, men för de muslimer som inte kan undvara flickans arbetskraft utanför hemmet har denna gamla stamsed blivit en närmast religiös plikt, och försvaras som sådan.”²¹⁵

En flicka som har förlorat sin mödom har vanärat sin familj i så hög

---

²¹³Citerat från Seyran Ates: *Der Multikulti-Irrtum*, s. 187.

²¹⁴Ayaan Hirsi Ali: *Jeg anklager*, s. 89 f.

²¹⁵Ibid., s. 92.

grad att hon ofta – om hon har blivit våldtagen av en person som det är tillåtet för henne att gifta sig med – kan se fram emot ett tvångs-
äktenskap med våldtäktsmannen.

En talesman för den turkiske justitieministern, professor Dogan Saoyasian, har direkt rekommenderat en sådan lösning. Han har deklarerat att män som förnekar att de vill gifta sig med en oskuld är hycklare. Och kvinnan kommer med tiden att lära sig älska sin våldtäktsman.²¹⁶

Alternativt kan den deflorerade flickan riskera att bli bortgift med en ”generös man”, som är villig att bortse från hennes icke perfekta underliv. Denne man är ofta ”skröplig, svagbegåvad, gammal, impotent eller allt detta samtidigt”.²¹⁷ Ett annat alternativ är, som vi sett i föregående kapitel, att flickan blir ihjälslagen av sin egen familj.

Överlag kan man konstatera att det föreligger starkast tänkbara incitament för flickan att till varje pris behålla sin mödom intakt.

Nu kommer vi till gåtan. Vi har å ena sidan ovannämnda fakta. Å andra sidan har vi det välomvittnade faktum att återskapande av mödomshinnan på muslimska flickor är en blomstrande industri. Plötsligt står vi inför ett mysterium: Vem kan ha deflorerat henne?

Att mödomsrekonstruktion är en utbredd företeelse kan det inte råda några tvivel om. Det vet vi från bland andra Ayaan Hirsi Ali,²¹⁸ och från Jan Goodwin, som rapporterar att denna operation är ”vanlig i den muslimska världen”.²¹⁹ ”Rekonstruktion av mödomen ... erbjuds i länder över hela den muslimska världen. Det tar bara några minuter, i Amman [i Jordanien, LH] kostar det 300 dollar. ... ’Det är mycket vanligt i Jordanien’ [säger en av landets mest framstående gynekologer].”²²⁰

De senaste åren har oskuldshysterin också kommit till Europa. Och i dess kölvatten fenomenet med mödomsrekonstruktioner.²²¹

---

²¹⁶Ibid., s. 179, not 6.

²¹⁷Ibid., s. 90.

²¹⁸Ibid., s. 93 f.

²¹⁹Jan Goodwin: *Price of Honor*, s. 32.

²²⁰Ibid., s. 279.

²²¹Elaine Sciolino och Souad Mekhennet: ”In Europe, Debate Over Islam and Virginity”. *New York Times*, 11 juni 2008. <http://www.nytimes.com/2008/06/11/world/europe/11virgin.html?pagewanted=2&_r=2&sq=hymen&st=nyt&scp=1>.

Det kan nödtorftigt förklaras med att muslimska kvinnor som emigrerar till Väst möts av en mer liberal sexualmoral. Men hur kan det finnas ett sådant behov i muslimska länder, där flickorna övervakas dygnet runt? Vem kan överhuvudtaget komma tillräckligt nära dem för att få deras mödomshinna att brista?

Hos gynekologen i Aleppo

Här är ett svar från den syriska, i USA bosatta psykiatrikern Wafa Sultan. Sultan föddes in i en djupt troende muslimsk familj och hon bar slöja fram tills hon var omkring 30. Berättelsen går tillbaka till 1977, då hon arbetade på en gynekologisk klinik i den syriska staden Aleppo:

”Mitt arbete inskränkte sig i de flesta fall till att diagnosticera graviditeter och bekräfta unga flickors status som oskulder. De flesta flickorna var ogifta och kom tillsammans med sina mödrar eller mormödrar. De ville försäkra sig om att dottern eller barnbarnet var oskuld, och i vissa fall för att få reda på om flickan var gravid. Det var läkarens uppgift att genomföra en abort på de gravida och att lappa ihop dem som förlorat sin mödom. Patienterna och deras ledsagare kom in på kontoret helt beslöjade, så att man bara kunde se händerna. Ingen ville bli igenkänd. På den öppna mottagningen, där kvinnan och hennes dotter eller barnbarn talade med läkaren, var historien alltid densamma: ’Doktorn, min dotter föll olyckligt och blödde som barn och nu är vi här för att försäkra oss om att hon fortfarande är oskuld, eftersom hon snart ska gifta sig.’ När läkaren efter att ha undersökt den unga flickan förklarade att hon inte bara mist sin oskuld, utan också var gravid, brukade kvinnorna gråta och tigga läkaren om hjälp att lösa problemet. Efter en rad frågor erkände den unga flickan i de flesta fall att hon i årtal, ända sedan barndomen, blivit sexuellt utnyttjad av sin far, bror, farbror eller någon annan manlig släkting. Ofta hade flickan just börjat menstruera och blivit gravid inte långt efter sin första mens.”²²²

---

²²²Wafa Sultan: *A God Who Hates*, s 27 f.

Något tyder alltså på att islams generella nedvärdering av kvinnan som mannens sexuella leksak och avelsmaskin, smittar av sig på vissa manliga familjemedlemmars behandling av sina egna döttrar.

Väldtäkt i familjens sköte

Låt oss titta på några av de övriga indikationer som föreligger.

Här är ett utdrag ur den bengaliska författarinnan Taslima Nasrins självbiografi *Meyebela*. Taslima var sex eller sju då hennes farbror Sharaf lockade in henne i ett skjul i närheten av hennes hem för att visa henne något spännande:

”Tiden är inne för att visa dig saker’, sa han plötsligt och drog ner mig på en soffa. Jag hade bara ett par plisserade shorts på mig och farbror Sharaf drog ner dem. Jag var skräckslagen. Medan jag snabbt drog upp shortsens igen sa jag; ’Varför tar du av mig kläderna? Visa mig det du lovade.’

Farbror Sharaf kastade sig över mig. Med sin ena hand drog han av mig shortsens igen, med den andra drog han av sina egna, samtidigt som han pressade sin snopp hårt mot min kropp. Mitt bröst kändes tungt. Jag kunde inte andas. Jag försökte knuffa undan honom. ’Vad gör du, farbror Sharaf? Låt mig vara!’ Jag skrek och knuffade till honom så hårt jag kunde. Men jag kunde inte rubba honom en millimeter.

’Sa jag inte att jag skulle visa dig något intressant? Här är det!’ Han flinade fortfarande och bet sig i underläppen. ’Vet du vad man kallar det här? Det kallas att knulla. Alla människor i världen gör det. Dina föräldrar gör det, och mina.’

Farbror Sharaf tyngde sig hårdare på mig. Det såg så vidrigt ut att jag täckte mina ögon med händerna.

Plötsligt pilade en rätta tvärs över golvet. Ljudet fick farbror Sharaf att hoppa ur soffan. Jag reagerade blixtnsnabbt. Medan jag drog upp shortsens sprang jag ut ur rummet så fort jag kunde, utan att ägna ormarna i buskarna en tanke. Mitt hjärta hamrade som besatt, som om hundra råttor hoppade omkring i bröstet.

Farbror Sharaf ropade efter mig med myndig stämma; ’Låt bli

att berätta för någon om det här. Om du gör det, slår jag ihjäl dig!”²²³

Senare utsattes Taslima Nasrin för sexuellt övergrepp av en annan farbror.

Under en period efter att hon invandrat till Holland, jobbade Ayaan Hirsi Ali som tolk när myndigheter och polis skulle utreda somaliska invandrare. Det är förfärande historier hon har att berätta.²²⁴ Bland annat den här: Två minderåriga asylsökanden, Anab och Shukri, kommer till Holland. Där utser immigrationsmyndigheterna deras halvbror Saied till förmyndare. Han begår allvarliga övergrepp på systrarna och hamnar i fängelse. En annan syster berättar för Ayaan Hirsi Ali att sexuella övergrepp överhuvudtaget inte förekommer bland somalier. Emellertid kommer det fram att Saied inte bara förgripit sig på sina två halvsysstrar, utan också att han regelbundet våldtagit och misshandlat sin fru. Senare möter Hirsi Ali Anab, som nu bor i en ”soptipp” till lägenhet. Som fallen kvinna har hon gifts bort med en kusin, som köper porrfilmer med hårda sexscener som han tvingar Anab att spela upp i verkligheten. Hon blir våldtagen anal, och utsatt för fruktansvärda saker. Hennes nye våldtäktsmän rör sig fritt i samhället.²²⁵

Här är en annan historia från februari 2011: 14-åriga Hena, dotter till en bonde från Naria Upazila-distriktet i Bangladesh, våldtogs av sin 40-årige kusin då hon gått ut för att kissa. Då flickan skrek förtvivlat, kom våldtäktsmannens fru och bror springande. De började misshandla offret, som till sist räddades av sin far och andra familjemedlemmar. Framträdande män från området, bland annat en lärare från Koranskolan, beslutade om medling. Denna kom fram till att våldtäktsmannen skulle straffas med 200 piskslag (senare nedsatt till 100) och Hena 100. Efter 60-70 slag förlorade Hena medvetandet. Hon dog några dagar senare.²²⁶

---

²²³Taslima Nasrin: *Meyebela: My Bengali Girlhood*, s. 71 f.

²²⁴Ayaan Hirsi Ali: *Jeg anklager*, s. 105-115.

²²⁵Ibid., s. 109 ff.

²²⁶”Raped girl whipped to death”. *The Daily Star*, 3 februari 2011. <<http://www.thedailystar.net/newDesign/news-details.php?nid=172677>>.

Robert Fisk, vars reportage om kvinnomord och kvinnomisshandel vi redan stiftat bekantskap med, skriver också om familjevåldtäkter:

”Hur ska man reagera inför en man – detta har hänt i både Jordanien och Egypten – som våldtar sin egen dotter, och där-
efter när hon blir gravid mördar henne för att rädda familjens
'heder'?”

”I Palestina ... har Human Rights Watch länge anklagat den palestinska polisen och rättsväsendet i Gaza och på Västbanken för deras i det närmaste totala brist på skydd av kvinnor som utsätts för hedersvåld. Ta till exempel den 17-åriga flicka som 2005 ströps av sin egen bror – för att fadern gjort henne gravid. Fadern var för övrigt närvarande då flickan mördades. Hon hade tidigare polisanmält sin far, men polisen brydde sig inte ens om att förhöra honom.”

”Till och med i det liberala Libanon förekommer det då och då 'hedersmord'. Det mest uppseendeväckande var mordet på 31-åriga Mona Kaham, vars far rusade in i hennes sovrum och skar halsen av henne efter att han fått veta att hon blivit gravid med sin kusin. Fadern marscherade sedan in på polisstationen i Beirutförorten Roueiss med kniven i handen. 'Mitt samvete är rent', förklarade han för polisen. 'Jag har dräpt för att rena min heder.’”

Den tidigare nämnda svenska forskaren Pernilla Ouis utgav 2008 en rapport om hedersvåld, barnnäktenskap och sexuellt utnyttjande av flickor i Jemen, Libanon och de palestinska områdena. Beställare av rapporten var Rädda Barnen, som emellertid inte ville offentliggöra det Ouis kom fram till. Därför la Pernilla Ouis ut de censurerade delarna på nätet, och det är härifrån detta exempel är hämtat: Två palestinska systrar på 18 och 28 år giftmördades i hederns namn efter att det uppdagats att de utnyttjats sexuellt av sin farbror.²²⁷

---

²²⁷ <<http://nordicdervish.wordpress.com/2008/02/06/radda-barnen-rapporten-de-censurerade-delarna/>>.

Ett särskilt problem i detta sammanhang är definitionen av vem som är ens dotter. En anonym muslimsk kommentator åberopar den andalusiske 1300-talsfilosofen ibn Arabi. Han menar att man med Koranen som utgångspunkt gärna får ha sex med en dotter född utanför äktenskapet. I Koranens mening är hon nämligen inte ens dotter.²²⁸

En muslimsk man i Indien tolkar Koranen ännu vidare. Han menar att den gett honom lov att gifta sig med sin egen 15-åriga dotter, som han också gjort gravid.²²⁹

Denna man skulle tveklöst fördömas av det stora flertalet muslimer. Poängen här är emellertid en annan: Enligt islams alla auktoritativa talesmän kan man finna svar på livets alla frågor i en medeltida och svårförståelig bok. Denna bok sägs rymma Guds slutgiltiga budskap till mänskligheten och all etik, det vill säga varje människas plikt att skilja mellan gott och ont, upphävs genom denna. Islam fritar människor från ansvar för sina egna handlingar så länge de rättslärda kan finna någon passus som sanktionerar handlingen.

Våldtäkt som verktyg

Statistik över omfattningen av familjevåldtäkter i islam är på goda grunder nästan omöjligt att uppbringa, men det finns fingervisningar.

Enligt Phyllis Chesler "finns sexuella övergrepp på flickor barn ... överallt [i den muslimska världen]. Det är ett av de viktigaste verktygen för att traumatisera och genom förödmjukelse tvinga flickor till lydnad, så att de inte gör motstånd som vuxna."²³⁰

Sexologen Kirsten Damgaard har samlat en del av den kunskap som finns i en översiktsartikel. Den tyder på att sexuella övergrepp, särskilt på flickor, är ett utbredd och allvarligt problem i muslimska familjer.²³¹

²²⁸Uttalandet ligger på Youtube: <<http://www.youtube.com/watch?v=N2pLbhr13ZY>>. Tidskod 4,22.

²²⁹Pinak Priya Bhattacharya: "Man marries daughter, claims divine sanction". *The Times of India*, 20 november 2007. <http://timesofindia.indiatimes.com/india/Man-marries-daughter-claims-divine-sanction/articleshow/2554565.cms>.

²³⁰Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 145.

²³¹Kirsten Damgaard: "Seksuelt misbrug i muslimske familier". sapho.dk, 22 januari 2011. <<http://www.sapho.dk/seksuelt-misbrug-i-muslimske-familier.htm>>.

Således berättar den kvinnliga egyptiska läkaren Nawal al-Saadawi:

”1979 påbörjade jag en vetenskaplig undersökning på den medicinska fakulteten vid Ein Shams Universitet i Kairo. Undersökningen omfattade 169 egyptiska flickor från olika socialgrupper, både utbildade och outbildade familjer. Ett av undersökningens resultat visade att vuxna mäns sexuella övergrepp på små och unga flickor är ett vanligt förekommande fenomen. Procenttalet för de utbildade familjerna var så högt som 45 procent, och i de utbildade familjerna 33,7 procent, vilket inte heller är någon låg siffra.”²³²

Eftersom flickor, som vi har sett, blir noga övervakade och hindras från kontakt med män och pojkar utanför familjen, måste man anta att dessa sexövergrepp begås av manliga familjemedlemmar.

Al-Saadawi bekräftar att så ofta är fallet: På grund av könsåtskillnaden, förbud mot vänskap med det motsatta könet och familjens mäns övervakning av kvinnors göranden och låtanden, är ”den enda kvinna en ung man förmodligen kan finna inom överskådlig räckvidd ... därför hans lillasyster. ... De flesta små flickor har upplevt händelser av detta slag [sexuella övergrepp, LH]. De kan vara likadana eller mycket olika beroende på omständigheterna. Mannen kan vara en bror, kusin, farbror, morbror, farfar eller fadern själv. ... De flesta tror nog att sådana händelser är sällsynta eller ovanliga. Sanningen är att de inträffar ofta.”²³³

Det framgår också av en rapport som publicerades i oktober 2010 i den holländska dagstidningen *De Volkskrant*. Den byggde på en undersökning gjord av organisationen Fier Frysland, som erbjuder hjälp till barn, unga och vuxna som utsatts för våld.

Mellan januari 2008 och mars 2010 sökte 89 kvinnor hjälp hos organisationen. Av dem hade 45 utsatts för sexuella övergrepp av

---

²³²Nawal al-Saadawi: *Evas skjulte ansigt*. København, Mellempfolkeligt Samvirke, 1981 s. 34. Citerat från Kirsten Damgaard: ”Seksuelt misbrug i muslimske familier”, op. cit.

²³³Nawal al-Saadawi: ”Sexual Aggression Against the Female Child”, s. 301-304 i Pinar Ilkkaracan (red): *Women and Sexuality in Muslim Societies: Women for Women's Human Rights*. Istanbul, Kadınin Insam Haklari Projesi, 2000. Citerat från Kirsten Damgaard: ”Seksuelt misbrug i muslimske familier”, op. cit.

familjemedlemmar, ibland av flera personer. Det framgår av rapporten att det är fråga om muslimska kvinnor.

Av de 45 sexuellt utnyttjade flickorna, hade 52 procent utnyttjats av en kusin, 22 procent av en bror, 20 procent av en morbror/farbror och 8 procent av fadern. Siffrorna överraskade Fier Fryslans psykiatriker Zohra Acherrat-Stitou:

”Det är inget man förväntar sig i en kultur som håller familjehedern och mödomen så högt. ... Flickorna tvekar att berätta om sådana här saker eftersom skammen är så stor. I de flesta familjer har man inställningen att om man inte talar om det, så har det inte hänt.”²³⁴

Också Seyran Ates vet att berätta att sexuella övergrepp på barn är ett utbrett fenomen i muslimska familjer:

”Sexuella övergrepp inom familjen är ett jättestort tabu bland muslimer. ... Tülin och Yelda, två kvinnor som är uppvuxna i Turkiet men nu bor i Tyskland, berättade för mig att många muslimska flickor och pojkar utnyttjas sexuellt enligt deras erfarenhet. Båda kvinnorna hade själva varit utsatta under sin uppväxt. Tülin blev redan som fyraåring utnyttjad av en ung man. När hon var tolv år fick hon och hennes kusiner finna sig i att en på ytan strängt religiös farbror tog varje tillfälle i akt att beröra dem på ett oanständigt sätt.²³⁵ ... [Två] kvinnliga psykoterapeuter [det framgår av sammanhanget att de var muslimer, LH], med vilka jag utförligt samtalat om manlig och kvinnlig sexualitet i islam, berättade för mig att sexuella övergrepp i familjer ofta sträcker sig över flera generationer.”²³⁶

Enligt den i USA bosatta arabisten och psykoanalytikern Nancy Kobrin lever små muslimska flickor ett liv under ständigt hot om

---

²³⁴Karin Sitalsing: ”Slachtoffers eerwraak vaak misbruikt door familie”. *De Volkskrant*, 11 oktober 2010. <http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2686/Binnenland/article/detail/1031490/2010/10/11/Slachtoffers-eerwraak-vaak-misbruikt-door-familie.dhtml>.

²³⁵Seyran Ates: *Der Islam braucht eine sexuelle Revolution*, s. 151.

²³⁶Ibid. s. 152 f.

hedersmord. Dessutom blir både små pojkar och små flickor i arabiska och muslimska familjer våldtagna oralt och analt av manliga släktingar.²³⁷

Också den fransk-iranske antropologen Chahdortt Djavan bekräftar att ”pedofili är ... utbredd” i de muslimska länderna – trots beslöjning och avskiljning av flickor.²³⁸

Khomeinis riktlinjer

Inom shia-islam gör man för övrigt inte mycket för att dölja de sexuella övergreppen på småbarn.

En central källa för shia-islams syn på sex med barn är ayatollah Ruhollah Khomenis *Tabrir-ul-Vasileh* (”Utförliga riktlinjer”). Man bör lägga märke till att Khomeini är skapare av den nuvarande Islamiska Republiken Iran, och alltså en man vars åsikter får anses normerande inte bara för de styrande i Iran utan också för en avsevärd del av befolkningen.

I detta verks fjärde band hittar man följande, som härmed för första gången²³⁹ översätts till ett västerländskt språk:

”Den som har en hustru under nio års ålder, för honom är inträngande i henne inte tillåtet, oavsett om det är en permanent hustru eller en tillfällig. Men vad angår övriga former av tillfredsställelse – såsom begärliga beröringar och omfamningar samt begärligt samlag med lår och höfter – så gör det inte något, även om det är ett barn som fortfarande ammas.

Och om han penetrerar henne innan hon är nio år – om han inte deflorerat henne – då är det inget annat än en synd – och om han ändå gjort det, och således om han har gjort hennes urinväg och menstruationsgång till en, eller om han har gjort hennes menstruationsgång och ändtarm till en, då är detta intrång i henne för evigt syndigt för honom.

[Har mannen deflorerat flickan], frigörs han inte från äkten-

---

²³⁸Chahdortt Djavan: *Que pense Allah de l'Europe?*, s. 15 f.

²³⁹Ursprungligen översatt till danska i originalutgåvan av denna bok.

skapet med henne, och som följd därav bibehålls alla äktenskapliga rättigheter och förpliktelser.”²⁴⁰

Man har alltså rätt till samlag med flickor som har fyllt nio år, liksom man har rätt till ”begärliga beröringar” av flickor ända ner till amningsstadiet. Vem utöver männen i den närmaste familjen har överhuvudtaget möjlighet till ”begärliga beröringar” av småbarn?

---

²⁴⁰Ruhollah Khomeini: *Tabrir-ul-Vasileh*. Band 4, s. 15 f. Översatt från farsi av Regnar Rasmussen, från danska till svenska av Maria Celander. Det har i den danska debatten bestridits att detta fjärde band överhuvudtaget skulle existera. Mehdi Mozaffari, professor i islamiska studier, Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet, har emellertid vänligen upplyst om att det aktuella bandet finns på hans kontor, samt gått i god för att det anförda citatet förekommer i verket.

KAPITEL 8

Islam behöver en revolution

När någon försöker beskriva islams essens, vad islam ”går ut på” – om syftet inte är att lovprisa islam – möter de utan undantag invändningen att islam är många saker, att det finns många olika inriktningar, och att det inte går att säga något samlat om dem.

Intressant nog kommer denna invändning aldrig från muslimer, utan från välvilligt inställda utomstående som önskar undsätta det de betraktar som en trängd och behövande minoritet.

Det är helt riktigt att det inom sunni-islam, som 90 procent av världens muslimer tillhör, finns fyra erkända rättsskolor vars tolkningar avviker något från varandra. Men bara vad gäller detaljer. Vad gäller den viktigaste frågan, förhållandet mellan män och kvinnor, en av Koranens absoluta huvudangelägenheter, råder i stort sett enighet. Därtill kommer att de fyra rättsskolorna Hanafi, Maliki, Shafi'i och Hanbali, drar samma juridiska slutsatser i ungefär 75 procent av fallen.²⁴¹

Jämför man sunni-islam med shia-islam finns inte heller där några fundamentala skillnader när det gäller synen på och behandlingen av kvinnor. Dock bör det påpekas att shia-islam generellt är mer extrem i sitt kvinnoförtryck. Vissa shiitiska rättslärda menar alltså att en man utöver sina fyra mer eller mindre permanenta hustrur (och slavflickor) har rätt att ingå tillfälliga äktenskap. Dessa såkallade muta-äktenskap behöver inte vara längre än den tid det tar att genomföra ett samlag. Utifrån ett västerländskt synsätt skulle vi karakterisera en sådan praxis som religiöst sanktionerad tvångsprostitution, med den godkännande imamen i rollen som hallick. Sunni-islam betraktar muta-institutionen som omoralisk.²⁴²

Men både sunni- och shia-islam har till denna dag rätten att hålla slavflickor för sexuella ändamål, vilket bland annat avslöjar sig genom de våldtäktsepidemier som vantrogna flickor i Väst är utsatta för.

Vem Muhammed, islams profet, egentligen var är en särskilt omstridd fråga. Var han en progressiv reformator som gjorde sitt bästa för att förbättra de arabiska kvinnornas och slavarnas situation, vilken skulle ha varit ännu värre utan honom? Eller var han redan i sin utgångspunkt en kvinnohatare och kvinnoförtryckare?

---

²⁴¹*Reliance of the Traveller*, s. VII

²⁴²Robert Roberts: *The Social Laws of the Quran*, s. 7.

Robert Roberts – och flera andra kunniga betraktare med honom – anser att Muhammed gjorde så gott han kunde om man beaktar den sociala verkligheten. Roberts liknar Muhammeds möjligheter vid samma utgångspunkt som den athenske lagstiftaren Solon hade: ”Man minns Solons ord till grekerna om att hans lagar inte var de bästa han kunde tänka sig, men de bästa de kunde acceptera.”²⁴³

Jag ska inte göra mig till domare i denna pågående strid.

Det är också några andra frågor som är de mest intressanta: Oavsett om man betraktar Muhammeds lagar – eller vem som nu har formulerat dem i hans namn – som progressiva, regressiva eller bara samhällsbevarande i ett arabiskt 600-talssammanhang, varför håller islams rättslärdar fast vid dem än i denna dag?

Hur kan de hävda att ett komplex av föreskrifter och förbud som kanske passade ett primitivt stamsamhälle för 1400 år sedan ska gälla i dag? Och varför gör de det?

Svaret på dessa frågor är okomplicerat och kommer från islams grundläggande konstruktionsfel: Uppfattningen att en gud vid namn Allah skulle ha önskat att för evigt frysa fast samhällsförhållandena så som de såg ut på en bestämd plats och tidpunkt för mycket länge sedan.

Innan muslimer erkänner att den figur de kallar Muhammed – om han så har levt eller är en fiktion skapad av historieberättare – hade sina fel och brister som alla andra människor, kommer det inte att ske någon civilisering av islam, ingen befrielse av muslimerna eller av offren för islamisk aggression.

En sådan uppmjukning av den islamiska ortodoxin är nödvändig för att det ska ske en modernisering av det muslimska majoritetssamhället och diasporan i icke-muslimska länder.

Kärnan i detta befrielseprojekt är den muslimska kvinnans emancipation från hennes tusenåriga förtryck. Uppfattningen av henne som mannens egendom är den islamiska kulturens grundpelare.

Islam har inte kunnat bryta sig ur denna mentala tvångströja, vilket andra kulturer förmått i högre eller lägre grad. Detta hänger givetvis samman med att islams härskare har vunnit ovärderliga fördelar av att ordningen består – maktpolitiskt, materiellt och sexuellt.

---

²⁴³Ibid., s. 9.

Nu opponerar sig alla välmenande över hela den politiska skalan. Problemen i de muslimska majoritetssamhällena beror inte på att de är muslimska, menar man. De beror på fattigdom, klantänkande, despotiska styrelseformer, Israel och västerländsk nedrighet.

Besynnerliga påståenden. Innan Muhammeds krigare på 600- och 700-talet underkuvade dem som tidigare varit kristna, judar, zarat-hustrer, hinduer eller buddhister, åtnjöt många av dem en grad av civilisation som Europa närmade sig först flera hundra år senare. I jämförelse med det barbariska Europa var Egypten, Syrien, Mesopotamien, Iran, Anatolien, Afghanistan och Indien högkulturer, som det tog islam några hundra år att omintetgöra.

Det är häpnadsväckande hur vänsterflygeln och den i sin egen inbillning anständiga borgerligheten i Väst agerar. I stället för att vara solidariska med de muslimska kvinnorna uppträder de som apologeter för den kultur som förtrycker dem.

Den feministiska pionjären Phyllis Chesler sätter fingret på ett av problemen – att samtida feminister i Väst håller sig med dubbelmoral:

”Även om västliga feminister fördömer sexistiskt förtryck överallt, så tillåter deras egen doktrin om multikulturell relativism att de har en standard för västerländska kvinnor och en annan, mycket lägre, standard för kvinnor som lever under islam. Som jag ser det är sådan multikulturell relativism en listigt kamouflerad form av rasism och sexism. Den påstådda medkänsla som ligger i att framställa slöjan som ett fritt val eller månggifte som en färgstark kulturell vana är enligt mig en tragisk villfarelse och ett förräderi mot feminismens principer.”²⁴⁴

Ett lika allvarligt problem är hur de självutnämnda progressiva och humanistiska eliterna i Väst under många år haft för vana att agera. Alla som tar upp förtrycket inom den muslimska kulturen och hur detta förtryck hänger samman med sharia och den islamiska ideologin utpekas som ”högerorienterade” och ”rasister”.

De är alltså omänniskor vars synpunkter, argument och upplysningar man inte behöver befatta sig med. Folk som rättsväsendet borde ta

---

²⁴⁴Phyllis Chesler: *The Death of Feminism*, s. 36.

sig an för att hindra dem från att sprida sina fördärvliga åsikter.

För varför ska västerlänningar – framförallt västerländska män – överhuvudtaget lägga sig i islams interna angelägenheter? Islams mest prominenta talesmän, kvinnor som män, bedyrar ju att de är så glada över sakernas tillstånd och betraktar dem som det yppersta Gud har skapat?

Ja, om man avvisar tanken på att västerlänningar kan känna medkänsla med förtryckta människor utanför Västvärlden, så bör man åtminstone intressera sig för det islamiska kvinnoförtrycket utifrån Västs egenintresse. Som de senaste omvälvningarna i åtskilliga länder i Nordafrika och Främre Orienten har visat, så lever Europa strax intill en tickande bomb. En bomb vars detonation med säkerhet kommer att framkalla oanade skalv även här hemma.

Om man inte lyckas skapa bra förhållanden, frihet, jämställdhet och teknisk, vetenskaplig och materiell tillväxt i Islams hus, så kommer Europa att bli ett naturligt mål för massiva flyktingströmmar. Dessa människor kommer till stor del att varken kunna eller vilja integreras i vårt samhälle. Däremot kommer de att föra med sig en ideologi som fört deras egna hemländer till tiggargatan. Resultatet kommer att bli social och politisk upplösning i Europa, mer terrorism, fler getton, fler krav på kulturella sär rättigheter, ännu starkare splittring av Europa i oförenliga parallellsamhällen. Då kommer inte bara välfärdsstatens, utan också själva frihetens, folksuveränitetens och demokratins dagar att vara räknade.

Nyckeln till den revolution som islam så uppenbart har behov av, är frigörelsen av den muslimska kvinnan. Och vad kan väl vara mer passande än att vi börjar med de muslimska kvinnor vi har boende mitt ibland oss?

LITTERATUR

- Ali, Ayaan Hirsi: *Jeg anklager*. København, Jyllands-Postens Forlag, 2005
- Ali, Ayaan Hirsi: *Nomaden*. København, Gads Forlag, 2010
- Ates, Seyran: *Der Islam braucht eine sexuelle Revolution: Eine Streitschrift*. Berlin, Ullstein, 2009
- Ates, Seyran: *Der Multikulti-Irrtum: Wie wir in Deutschland besser zusammenleben können*. Berlin, Ullstein, 2007
- Balvig, Flemming, Bjarne Laursen, Karin Sten Madsen, Maj-Britt Elise Martinussen, Katrine Sidenius: *Voldtægt der anmeldes*. Del I, II og III. Glostrup, Det Kriminalpræventive Råd, 2009
- Berktay, Fatmagül: *Women and Religion*. Montréal, Black Rose Books, 1998
- Brandon, James och Salam Hafez: *Crimes of the Community: Honourbased violence in the UK*. London, Centre for Social Cohesion, 2008
- Chesler, Phyllis: *The Death of Feminism: What's Next in the Struggle for Women's Freedom*. New York, Palgrave Macmillan, 2006
- Darabi, Parvin och Romin P. Thomson: *Rage Against the Veil: The Courageous Life and Death of an Islamic Dissident*. Amherst, New York, Prometheus Books, 1999
- Dashti, Ali: *23 Years: A Study of the Prophetic Career of Mohammad*. Costa Mesa, Mazda Publishers, 1994
- Djavan, Chahdortt: *Que pense Allah de l'Europe?* Paris, Gallimard, 2004
- Goodwin, Jan: *Price of Honour: Muslim Women Lift the Veil of Silence on the Islamic World*. London, Little, Brown, 1994
- Hakakian, Roya: *Journey from the Land of No: A Girlhood Caught in Revolutionary Iran*. New York, Crown Publishers, 2004
- Hallbäck, Geert et al.: *Gads Bibelleksikon*. København, Gads Forlag, 1998, Bind 2
- Hedegaard, Lars: *Bosnia and the West: A Hearing 15-16 January 1996*. København, The Dabish Foreign Policy Society, 1996
- Hedegaard, Lars och Mogens Camre: *1400 års krigen: Islams*

- strategi, EU og frihedens endeligt*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- Ibn Ishaq: *The Life of Muhammad. A Translation of Ishaq's Sirat Rasul Allah with Introduction and Notes by A. Guillaume*. Oxford, Oxford University Press, 2006
- Ibn Warraq: *Derfor er jeg ikke muslim*. København, Lindhardt og Ringhof, 2004
- Jalving, Mikael och Lars Hedegaard (red.): *Frihedens væsen: Fra Perikles til Hirsi Ali*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2010
- Jespersen, Karen: *Til støtte for Fatima: Indvandrerne omstilling til Danmark*. København, People's Press, 2003
- Karsh, Efraim: *Islamic Jihad: A History*. New Haven och London, Yale University Press, 2006
- Khan, M.A.: *Islamic Jihad: A Legacy of Forced Conversion, Imperialism, and Slavery*. New York og Bloomington, iUniverse, Inc., 2009
- Khomeini, Ruhollah: *Tabrir-ul-Vasileh*. Qom, Iran, Institutionen for udgivelser, Videnskabens Hus, 1992. Bind 4
- Koranen*. Oversat af Ellen Wulff. København, Forlaget Vandkunsten, 2006
- Leaman, Oliver: *A Brief Introduction to Islamic Philosophy*. Cambridge, Polity Press, 1999
- Martens, Peter och Stina Holmberg: *Brottslighet bland personer födda i Sverige och i utlandet. Rapport 2005:17*. Stockholm, Brottsförebyggande Rådet, 2005
- Mayer, Ann Elisabeth: *Islam and Human Rights: Tradition and Politics*. Tredje udgave. Boulder, Colorado, Westview Press, 1999
- al-Misri, Ahmad ibn Naqib: *Reliance of the Traveller*. Revised Edition. Beltsville, Maryland, Amana Publications, 2008
- Nafisi, Azar: *Reading Lolita in Tehran: A Memoir in Books*. New York, Random House, 2003
- Nasrin, Taslima: Meyebela: *My Bengali Girlhood: A Memoir of Growing up Female in a Muslim World*. South Royalton, Vermont, Steerforth Press, 1998
- Patai, Raphael: *The Arab Mind*. Revised Edition. New York, Hatherleigh Press, 2002

- Pryce-Jones, David: *The Closed Circle: An Interpretation of the Arabs*. London, Phoenix Press, 1989
- Rachlin, Nahid: *Persian Girls: A Memoir*. New York, Jeremy P. Tarcher/Penguin, 2007
- Roberts, Robert: *The Social Laws of the Qoran: Considered and compared with those of the Hebrew and other ancient codes*. London, Curzon Press, 1990 (oprindeligt udgivelsesår: 1925)
- Sahebjam, Freidoune: *The Stoning of Soraya M.* New York, Arcade Publishing, 1994
- Storhaug, Hege: *Men størst av alt er friheten: Om innvandringens konsekvenser*. Oslo, Kagge Forlag, 2006
- Storhaug, Hege: *Mashallah: En reise blant kvinner i Pakistan*. Oslo, Aschehoug, 1996
- Sultan, Wafa: *A God Who Hates: The Courageous Woman Who Inflamed the Muslim World Speaks Out Against the Evils of Islam*. New York, St. Martin's Press, 2009

Muhammeds flickor är troligtvis den mest välresearchade bok som skrivits om sambandet mellan Muhammeds läror och behandlingen av flickor och kvinnor inom den islamiska kulturen.

I smärtsamma detaljer dokumenterar författaren att det våld och förtryck som miljoner muslimska kvinnor dagligen får utstå, har sina rötter i Koranen och berättelserna om Muhammeds ord och gärningar. Våldtäkter förekommer visserligen i alla kulturer, men ingen annan kultur har **heliga böcker** som ger våldtäktsmännen carte blanche för sitt vidriga och kvinnoföraktande beteende.

Budskapet i Muhammeds flickor är allt annat än populärt, men det måste fram i dagsljuset. Först när omvärlden förstår vad muslimska flickor och kvinnor utsätts för och hur de tvingas leva sina liv i förnedring, finns en chans till förändring. Om islam någonsin ska kunna utvecklas måste vi i den jämställda Västvärlden skaffa oss kunskap om **kvinnans låga ställning** i islam – och kritisera den. För det är inte bara muslimska kvinnor som drabbas av islams kvinnosyn, även ”vantrogna” kvinnor faller offer för den muslimske mannens rätt att ta sexslavar.

Utan stenhård kritik av dess kvinnosyn kommer **islam** aldrig att utvecklas.

The Free Speech Library